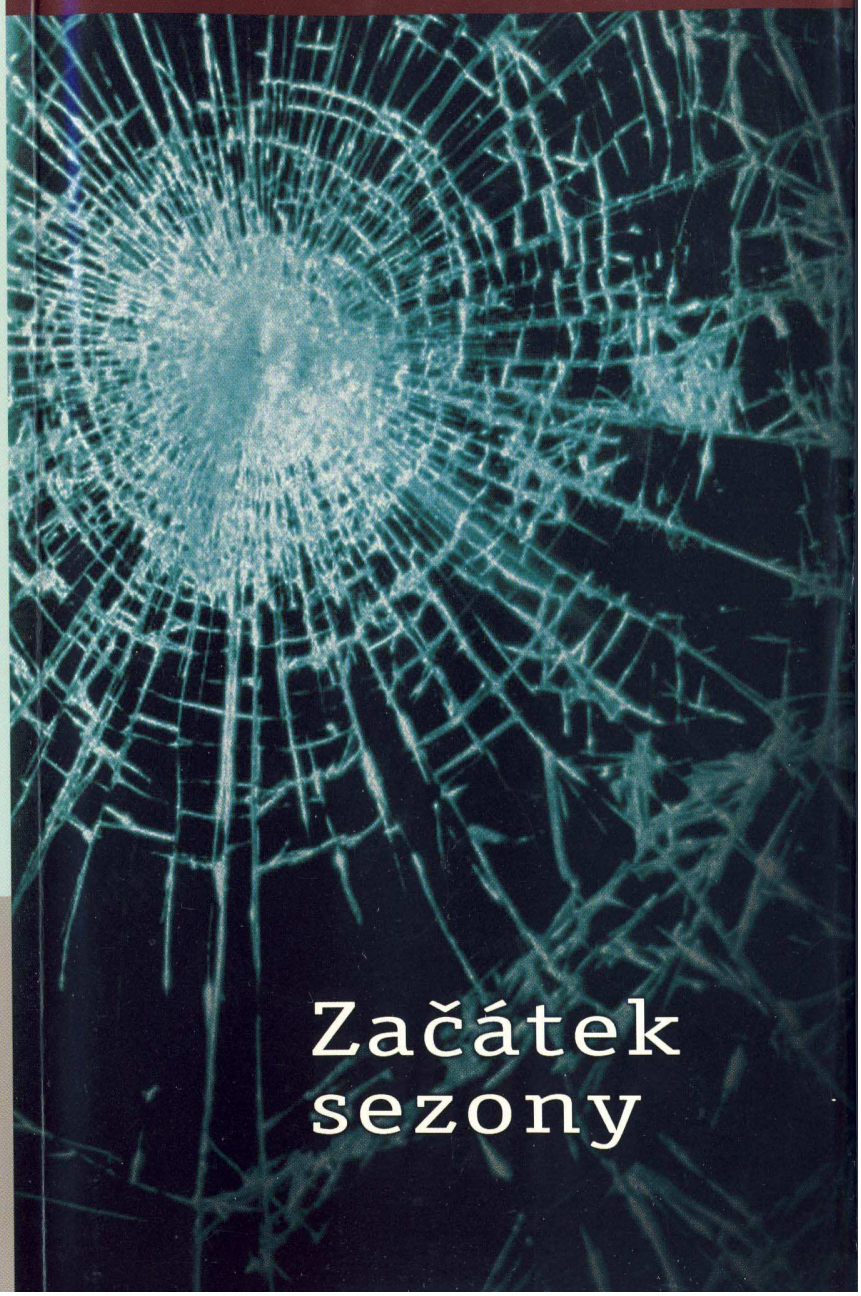
CLASS

Linda Howardová

Shání ženicha...,
a hra přestává být
bezpečná.



Začátek sezony

Linda Howardová

Začátek sezony

Přeložila Libuše Burianová-Hasenöhrlová

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o.
ve spolupráci s nakladatelstvím Jiří Buchal – BB/art v roce 2005
Bořivojova 75, Praha 3
Copyright © 2001 by Linda Howington
All rights reserved.

Z anglického originálu *Open Season*
(First published by Pocket Books in 2001)
přeložila © 2005 Libuše Burianová-Hasenöhrlová
Redakce textu: Tomáš Vystrčil
Jazyková korektura: Mirka Jarotková
Grafická úprava obálky © 2005 Bohumil Fencl
Tisk: CENT A, spol. s r. o., Vídeňská 113, Brno

První vydání v českém jazyce

ISBN 80-7341474-0

Naštěstí jsem obdařena spoustou, spoustou přátel, bez nichž bych se nikam nedostala. Neuvádím je v nějakém určitém pořádku, ale patří mezi ně:

Kate Collinsová, redaktorka, která nikdy nepřipustila, abych si všimla, jak jí naskakují kapky potu, i když se všemi ostatními už lomcovala panika; Robin Rue, můj agent a přítel a nejzarytější fanoušek; žena, která mi stála po boku, kdykoli jsem potřebovala, Gayle Cochranová; Beverly Beaverová, jejíž láska byla pro všechny štítem; Linda Jonesová, nezdolná osoba plná rozmarného smyslu pro humor, schopná vždy dobře poradit; Sabrah Ageeová, smíšek s bezednými zdroji informací; Liz Clineová, která mne doslova umí dokopat k práci; Marilyn Elrodová, jejíž přátelství je odjakživa nerozborné jako skála; má sestra Joyce, s níž jsme od dětství vedle sebe rostly… Jak už jsem předeslala, osud mi nadělil bohatě. Catherine Coulterovou, Iris Johansenovou a Kay Hooperovou mi v životě nic nemůže nahradit. A nezapomeňme na Clud Club – tam vědí proč.

Buffalo Club mimochodem skutečně existoval, třebaže podobnost v této knize je dána jen názvem a faktem, že tam čepovali alkohol. Pravý Buffalo Club před mnoha lety vyhořel, ale dodneška se k němu váže spousta legend.

PROLOG

Carmela pěstmi nervózně svírala jutový uzlík, kde měla ještě jedno oblečení, krapítek vody a balíček s jídlem, který jí měl pomoci, aby cestou na sever, za hranice, nepadla hlady. Orlando jí vysvětlil, že dokud nedorazí do Los Angeles, žádné zastávky na jídlo či pití se konat nebudou. Byla zavřená na korbě starého náklaďáku, která nadskakovala a kodrcala, a kdyby se Carmela s nohama roztaženýma do véčka nezapřela do rohu, zmítala by se sem a tam. Spát se nedalo, protože jakmile se uvolnila a začala dřímat, rozjela se po drsné dřevěné podlaze korby na druhý konec.

Bála se, ale byla rozhodnutá. Enrique odešel před dvěma lety a slíbil jí, že pro ni pošle. Místo toho se pro jistotu, aby ho nemohli deportovat, oženil s Američankou a Carmeliny sny i pýcha se rozpadly na padrť. V Mexiku ji nic nečekalo. Když se Enrique oženil s Američankou, může si ona vzít Američana! A pěkně bohatého. Je moc hezká; všichni to říkají. Až se vdá za bohatého norteamericano, vyhledá Enriqua a udělá na něj dlouhý nos a Enrique bude litovat, že jí lhal a zradil ji.

Sny měla obrovské, ale když sebou při jízdě po nerovné silnici na korbě náklaďáku házela, cítila se malinkatá. Slyšela, jak zaskřípělo železo, když Orlando přehazoval rychlost, a tiché zaúpění, když se jedna z dalších dívek uhodila o postranici. S Carmelou cestovaly ještě tři, stejně mladinké jako ona, a všechny s touhou dočkat se něčeho lepšího, než co za sebou nechaly v Mexiku. Ani jedna neřekla, jak se jmenuje, vůbec mnoho nenamluvily. Hlavy měly příliš zamotané

úvahami o nebezpečí, k němuž se rozhodly, a byly smutné i rozčilené zároveň: stýskalo se jim po tom, co opustily, a vyhlídky na lepší život je naplňovaly rozrušením. Všechno bude lepší než nic, a Carmele právě víc než nic nezůstalo.

Myslela na matku, která jí ubitá celoživotní dřinou a četnými porody před sedmi měsíci zemřela. „Nikdy Enriquovi nedovol, aby ti sahal mezi nohy," kázala jí dokolečka. „Před svatbou ani omylem. Jakmile to uděláš, nevezme si tě, najde si jinou hezkou holku a ty zůstaneš s děckem na krku." Nenechala tedy Enriqua sahat jí mezi nohy, ale jiné děvče si stejně našel. Aspoň že nezůstala s outěžkem.

Přesto moc dobře chápala, co měla máma na mysli: Nedopadni jako já. Carmelina matka si přála, aby se dcera měla líp než ona. Aby předčasně nezestárla, aby nechodila pořád s nějakým nemluvnětem v náručí a s druhým dítětem v lůně, aby neumřela, když jí bude necelých čtyřicet.

Carmele bylo sedmnáct. Když bylo sedmnáct matce, měla už dvě děti. Enrique za nic nechápal, proč je Carmela tak umanutá zachovat si panenství; na oplátku se vztekal a urážel ji, když se s ním vytrvale odmítala milovat. Třeba ta ženská, co si ji vzal, mu to dovolila. Jestli mu ale nešlo o nic jiného, pak nemohl Carmelu opravdu upřímně milovat, říkala si v duchu. Hotovo, basta! Nehodlá promarnit život fňukáním nad nějakým… nějakým cvokem!

Snažila se dodat si odvahy přesvědčováním, že v Americe se všechno zlepší; všichni tvrdí, že v Los Angeles je mnohem víc práce, než kolik je uchazečů, že každý má auťák a televizi. Třeba se dostane i k filmu a bude slavná. Kdekdo tvrdí, že je jak obrázek, proč by se to tedy nemohlo stát? Skutečnost ovšem byla, že jí bylo sedmnáct, byla sama a pěkně vyděšená.

Jedna z dalších dívek něco prohodila a hlas se jí utopil v kašlání motoru, ale dalo se přece jen rozeznat, jak je napjatá. V tu chvíli si Carmela uvědomila, že ostatní tři se bojí stejně jako ona. Nakonec tedy nebyla opuštěná; ty tři se necítily o nic líp. Žádná velká výhra, ale ona sama v tu chvíli přece jenom sebrala kuráž.

Přidržovala se, aby s ní vozidlo neházelo tak děsivě ze strany na stranu, a přelezla přes syrové dřevo korby, až se dostala tak blízko, že slyšela, co děvče říká. Byl už den a škvírami v plachtě pronikal

dostatek světla, aby mohla rozpoznat tváře spolucestujících. „Co se děje?“ zeptala se.

Děvče si přitáhlo pevněji otrhanou látku na sukni. „Potřebuju si ulevit,“ prohlásila dívka stydlivě.

„To my všechny,“ připustila Carmela účastně. I jí už dával plný měchýř co proto. Snažila se bolest co nejvíc potlačit a zabránit, aby se přihodilo neodvolatelně to, co se nakonec musí stát.

Dívence se po tvářích kutálely slzy. „Já musím.“

Carmela se rozhlédla, ale zbylé dvě dívky byly zřejmě stejně bezmocné jako ta, co plakala. „Pak uděláme přesně to, co nám zbývá,“ prohlásila, protože se zdálo, že je jediná, kdo se dokáže nějak rozumně rozhodnout. „Vybereme si kout… tamhle ten,“ ukázala na pravý roh vzadu. „Je tam škvíra, takže všechno vyteče. Pěkně si všechny ulevíme.“

Děvče si utřelo obličej. „A co když bude hůř?“

„Doufám, že dřív zastavíme.“ Když nyní vyšlo slunce, bylo jasné, že vedro v náklaďáku začne být čím dál horší. Bylo léto. Jestli Orlando nezastaví a nepustí je ven, mohou tady dusnem všechny umřít. Tvrdil, že dokud se nedostanou až k cíli, nezastaví, takže Los Angeles musí být už co nevidět na dosah. Zaplatila Orlandovi jen polovičku peněz, které obvykle požadoval. Kdyby umřela, kdopak by mu asi zaplatil druhou polovinu? Bylo zvykem, že každý, kdo se chtěl dostat přes hranice, zaplatil kojotovi celou částku, ale protože Carmela byla tak hezká, Orlando prohlásil, že učiní výjimku.

Došlo jí, že i ostatní děvčata jsou jako obrázek. Možná poctil výjimkou všechny.

Pokus ulevit si byl pro všechny pěkná fuška, protože náklaďák s nimi neustále házel, ale Carmela se ujala velení. Sama šla až poslední a dívky se kolem ní na oplátku shlukly, aby ji podržely. Nakonec, s dokonalou úlevou, se skulily na podlahu korby, aby si mohly odpočinout.

Zničehonic náklaďák naposledy nadskočil a pokračoval v jízdě bez otřesů. Carmela pochopila, že vyjeli na dálnici. Dálnice! Teď už budou v Los Angeles určitě každou chvíli.

Dopolední hodiny však ubíhaly a vedro v náklaďáku začínalo být čím dál úmornější. Carmela se snažila dýchat normálně, ale ostatní

dívky lapaly po dechu, jako by je každé další nadechnutí mohlo ochladit. Protože byl vzduch tak horký, postrádala jejich činnost jakoukoli logiku. Podle toho, jak se potily, nebyla ani nejmenší naděje, že se nějak rychle vzpamatují.

Carmela se ze všech sil snažila vydržet, protože neměla nejmenší tušení, jak daleká cesta je ještě čeká, ale nakonec už nedokázala odolat žízni a vytáhla z ranečku lahvičku vody. „Mám vodu," svěřila se. „Napijte se jenom kapku, musíme se poctivě rozdělit." Všechny si přísně změřila. Jakmile si loknete víc než jednou, než pošlete láhev dál, vlepím vám facku. A nemyslete si, že jen tak nějakou."

Pod přísným zachmuřeným pohledem si všechny dívky poslušně jenom trochu lokly a poslaly láhev dál. Tím, jak jim pomáhala, jako by se Carmela zničehonic postavila do role velitelky, a přestože nebyla nijak velká, vyzařovala z ní síla, kterou všechny hned rozeznaly. Když se k ní lahvička vrátila, Carmela se sama trochu napila a potom dala láhev kolovat znovu. Když se dívky osvěžily podruhé, zašroubovala uzávěr a schovala lahvičku zase do uzlíku. „Vím, že vás to nevytrhne," pravila, „ale víc vody nemám a musí nám vydržet."

Možná si každá bude moci loknout ještě dvakrát. To není mnoho vody, zvlášť ne, když každá z nich hodinu co hodinu mnohem víc vypotí. Ale možná jim pomůže přežít. Proč ostatní děvčata nenapadlo vzít si na cestu něco k jídlu a vodu? pomyslela si rozhořčeně, ale potom zlobu zahnala. Možná si neměly na cestu co vzít. Jestliže je ona chudička, spousta dalších je na tom ještě hůř. Nesmí jim ani v myšlenkách ubližovat.

Motor najednou změnil hlas a ohlásil, že náklaďák začíná zpomalovat. Všechny dívky si s nadějí vyměnily zářivý pohled.

Náklaďák přibrzdil a zastavil mimo dálnici. Motor běžel dál, avšak dívky slyšely, jak klaply dveře, když Orlando vystoupil. Carmela bleskurychle popadla uzlík a vztyčila se; jelikož Orlando tvrdil, že dokud nedojedou do Los Angeles, nebude z žádného důvodu zastavovat, musejí tam být. Přesto však čekala víc hluku; zatím kromě vrčení motoru neslyšela nic.

Potom zachrastil řetěz, dveře sklápěčky se vysunuly a do korby se vkradl osvěžující proud slunečního svitu a závan horkého a zároveň

čerstvého vzduchu. Na pozadí bílého světla byl Orlando jenom černý stín. Všechny dívky si zakryly oči, doklopýtaly na záď korby a nemotorně se vyškrábaly ven.

Jakmile si Carmela zvykla na ostré slunce, rozhlédla se v domnění… nevěděla, co přesně očekává, rozhodně ale čekala velké město. Kolem ní však nebylo nic víc než obloha a slunce a husté křoví a nánosy prašné šedé země. S očima dokořán se tázavě podívala na Orlanda.

„Dál už vás nepovezu," oznámil. „V naklaďáku je moc dusno; nepřežily byste. Zbytek cesty vás odveze můj kamarád. Ten má v auťáku klimatizaci."

Klimatizaci! Ve vesnici, kde Carmela žila, pár lidiček vlastnilo auta, ale klimatizaci neměl nikdo. Starý Vasquez při všech kontrolách vždycky pyšně předváděl desku, kde byly knoflíky na klimatizaci a kdysi ventilátory skutečně chladný vzduch proudil, ale ty dnes už dávno nefungovaly a Carmela ve skutečností jejich službu nikdy nepocítila. Věděla ale, o co jde. Pojede dál v automobilu s klimatizací! Kdyby to starý Vasquez věděl, pukl by závistí.

K boku naklaďáku přešel vysoký, štíhlý chlapík v džínách a kostkované košili. Nesl čtyři čiré láhve vody a rozdal je dívkám. Voda byla chladná, láhve orosené. Žíznivé dívky ve chvíli, kdy se s Orlandem bavil anglicky, takže jim žádná nerozuměla, hltavě pily.

„Tohle je Mitchell," prohlásil nakonec Orlando. „Budete ho na slovo poslouchat. Mluví trochu po našem, určitě dost, abyste pochopily, co máte udělat. Jakmile neposlechnete, čapnou vás američtí poldové, strčí vás do basy a v životě už se nedostanete ven. Jasné?"

Všechny pokorně přikývly. Vzápětí se musely bleskově namačkat pod stříšku Mitchellovy velké bílé dodávky. Na podlaze auta byly dva spacáky a stolička s otvorem v sedátku, která se při bližším ohledání ukázala jako toaleta. Vestoje se sem člověk nevešel. Dívky musely buď sedět, nebo ležet, avšak po bezesné noci jim to nevadilo. Chladný vzduch i hudba, která se pod skořepinu linula otevřeným stahovacím okénkem, je doslova hladily. Když si rozložily spacáky, aby se mohly natáhnout, všechny čtyři rychle usnuly.

Carmelu by bylo nikdy nenapadlo, že Los Angeles je tak daleko, pomyslela si po dvou dnech. Vzhledem k tomu, že si nemohla stoupnout a trochu se rozhýbat, cesta v dodávce už ji pěkně unavovala. Protahovala si svaly, jak to jen šlo, avšak ve skutečnosti toužila po procházce. Vždycky s ní šili všichni čerti a nemožnost pochodovat, byť nikoli nezbytná, ji doslova vytáčela.

Dostávaly pravidelně jídlo i vodu. Bohužel se nemohly umýt a všechny opravdu nepěkně páchly. V místech, kde vládla jen poušť, Mitchell občas zastavil, zvedl zadní dvířka skořepiny a pustil vydýchaný vzduch ven, avšak osvěžení nikdy nestačilo a navíc nemělo ani dlouhého trvání.

Carmela vykukovala zadním okénkem vozu a sledovala, jak se vylidněná poušť mění v ploché lány porostlé zelenou trávou. Poté se objevila zalesněná krajina a nakonec, poslední den, hory: bujaré a zelené jí ubíhaly před očima. Viděla pastviny poseté dobytkem a krásná údolíčka a tmavozelené řeky. Vzduch byl sytý a vlhký, provoněný vůní tisíců nejrůznějších druhů stromů a květin. A těch aut! Míhalo se kolem nich mnohem víc vozidel, než by si myslela, že jich kdy uvidí za celý život. Projeli městem, které jí připadalo pěkně rozlehlé, ale když se Mitchella ptala, jestli jsou už v Los Angeles, prohlásil, že ne, že tohle město se jmenuje Memphis. Do Los Angeles bylo ještě hezky daleko.

Amerika je neuvěřitelně obrovská země, pomyslela si Carmela, když musejí cestovat tolik dní a ještě pořád je to k Los Angeles lán světa.

Druhý den večer však konečně zastavili. Když Mitchell otevřel zadní dvířka a nechal je vystoupit, sotva se po tak dlouhé době, co byly zavřené v kukani, udržely na nohou. Mitchell zaparkoval před dlouhým tahačem; Carmela se rozhlédla a hledala cokoli, co by jí napovědělo, že jsou v městě, ale město bylo zřejmě ještě pořád v nedohlednu. Nad hlavou jí svítily hvězdy a noc oživovalo cvrčení cikád a zpěv ptáků. Mitchell odemkl dveře od náklaďáku a přepych, který dívky uvnitř uviděly, jim vyrazil dech. Vůz byl zařízený jako byt a ze všech kousků nábytku je nejvíc omráčila kuchyňka s přístroji, o jejichž smyslu neměly ani ponětí, a koupelna, jakou si nedokázaly představit ani ve snu. Mitchell jim řekl, aby se vykoupaly, a rozdal

všem volné lehounké šatičky, které se jen natahovaly přes hlavu. Oblečení si mohou nechat, prohlásil.

Užasly nad takovou mírou laskavosti a nový oděv je vzrušoval. Carmela hladkou světlou látku hladila. Bílá tkanina posetá rudými květy byla prostě překrásná.

Osprchovaly se vodou, která tryskala ze stěny, a mydlily se mýdlem, které vonělo jako parfém. Zvláštní mýdlo dostaly i na vlasy, teklo a pěnilo, až se jim na hlavě zvedaly kopce voňavé šlehačky. A potom kartáčky na zuby! Ve chvíli, kdy odcházela z koupelny, si Carmela, která se šla vykoupat až poslední, protože měla pocit, že ostatní dívky už melou z posledního, nakonec připadala čistější, než kdy v celém svém životě byla. Tolik ji rozjařovala mýdlová pěna, že se umyla dvakrát a dvakrát si umyla také vlasy. Teplá voda už ve sprše došla – nyní tekla jenom studená – avšak Carmele to nevadilo. Jaká slast být zase čistá.

Byla bosa a neměla spodní prádlo na převlečení, a protože to její bylo příliš špinavé, přehodila si přes sebe jen nové šaty a mokré vlasy si v zátylku stočila do uzlu. Když se podívala do zrcadla, viděla hezké děvče s hedvábnou hnědou pletí, jiskřivýma tmavýma očima a plnými rudými ústy, něco úplně jiného než to zbídačelé stvoření, které jí vracelo pohled ještě před chvílí.

Ostatní dívky už spaly v ložnici zachumlané pod přikrývkami, protože vzduch byl tak studený, že Carmele naskočila na pažích husí kůže. Přešla do obýváku, aby popřála Mitchellovi dobrou noc a poděkovala mu za všechno, co pro ně učinil. V pokoji běžela televize a Mitchell sledoval zápas v americkém baseballu. Odtrhl pohled, usmál se na ni a ukázal na dvě sklenice naplněné ledem a tmavou tekutinou. Stály před ním na stolku. „Připravil jsem ti něco k pití," prohlásil, anebo si alespoň myslela, že právě to řekl, protože španělštinu opravdu lámal jen bídně. Zvedl jednu ze sklenic a usrkl z ní. „Coca-Cola."

Ach, tomu rozuměla! Zvedla sklenku, na kterou ukazoval, a zhluboka se napila studené, štiplavě sladké koly. Jak nádherně a chutně jí svlažila hrdlo. Mitchell jí naznačil, aby se posadila. Poslechla, ale také, jak ji naučila matka, pěkně na druhý konec lenošky. Byla utahaná k smrti, ale ze zdvořilosti, a po pravdě řečeno

také proto, že mu byla velice vděčná, se rozhodla chvilku s ním posedět. Je to milý muž, pomyslela si, a má laskavé, trochu smutné hnědé oči. Mitchell jí nabídl solené burské oříšky a Carmela si uvědomila, že právě oříšky jsou to, co potřebuje, jako by tělo žádalo, aby doplnila sůl, kterou v průběhu první části cesty ztratila. Potom ovšem potřebovala další dávku Coca-Coly a Mitchell vstal a nalil jí novou sklenici.

Připadalo jí podivné, že ji obsluhuje muž, ale možná právě takhle v Americe věci chodí. Možná se muži točí kolem žen. Jestli je to tak, škoda jen, že se sem nevypravila dřív!

Únava ji zmáhala čím dál víc. Zívla a hned se Mitchellovi omluvila, ale ten se jenom zasmál a prohlásil, že se nic neděje. Už nemohla udržet ani otevřené oči, ani vzpřímenou hlavu. Několikrát jí hlava klesla a Carmela ji musela zvednout, ale potom už ji krční svaly přestaly poslouchat, a místo aby se napřímila, skulila se na bok. Mitchell stál u ní, pomáhal jí pohodlně se natáhnout, uložil jí hlavou na polštář a natáhl jí nohy. Matně si uvědomovala, že se jí stále dotýká, a pokoušela se ho zarazit, ale jazyk nedokázal vytvořit slova. A Mitchell jí sahal mezi nohy, kam nikdo přece sahat nesmí.

Ne, proběhlo jí myslí.

A potom se rozprostřela tma a Carmelu všechny myšlenky opustily.

1

„Daisy! Snídaně je na stole!“

Matčin hlas jódloval na schodišti v nachlup stejném ladění, jako když Daisy chodila do první třídy a máma se ji snažila vytáhnout z postele.

Místo aby vyskočila, zůstala Daisy Ann Minorová zavrtaná v peřinách a poslouchala, jak do střechy vytrvale bubnuje déšť a okapovými rourami crčí voda. Bylo ráno jejích třicátých čtvrtých narozenin a Daisy se nechtělo vstávat. Zmocnily se jí stejně pusté chmury jako ten déšť. Bylo jí třicet čtyři a právě tenhle den se neměla vůbec na co těšit. Déšť dokonce ani nepřišel s bouřkou, kterou měla díky všem zvukovým efektům a napětí tak ráda. Ne, prostě jen lilo, vytrvale a ničemně. Chmurný den jako by odrážel její náladu. Když se povalovala v posteli a sledovala, jak po okně v ložnici stékají kapky deště, nezvratná skutečnost, že má narozeniny, na ni padla jako promočená těžká a lepkavá matrace. Celý život byla poslušná a co z toho má? Nic.

Musí se postavit faktům tváří v tvář a ta nejsou moc slavná.

Je jí třicet čtyři, nikdy nebyla vdaná, dokonce ani zasnoubená. Nikdy neprožila nějaký vášnivý milostný románek – dokonce ani žádný vlažný vztah ne. Menší flirt si odbyla na střední škole, ale tam koketovala hlavně proto, že po sobě šilhali všichni a ona se nechtěla odlišovat, vlastně s nikým ani nechodila. Žila s matkou a tetou, jež byly obě vdovy. Poslední rande měla 13. září 1993 se synovcem

nejlepší přítelkyně tety Joelly – Wallym – protože *on* neměl s nikým schůzku přinejmenším od roku 1988. Tohle rande jí dalo pěkně zabrat, samaritánská schůzka s někým, kdo je na tom ještě hůř než vy. Šíleně se jí ulevilo, když se ji ani nepokusil políbit. Byl to nejotravnější večer, jaký zažila.

Otravný. Slovo zasáhlo terč nečekanou silou. Kdyby někdo hledal slovo, kterým by ji chtěl popsat, určitě by si vybral právě tento výraz, napadlo ji smutně. Obléká se obyčejně – a nudně. Má nanicovaté vlasy, všední obličej, celý život nestojí za nic. Pracuje v zakopaném městečku jako knihovnice, sotva políbená stará panna, a jak to vidí, klidně tak skončí, až jí bude osmdesát čtyři.

Daisy odtrhla pohled od okna a zadívala se na strop, příliš zdeptaná, než aby vstala a sešla po schodech, kde jí matka a teta Joella budou přát všechno nejlepší k narozeninám a ona se bude muset usmívat a předstírat, jak se raduje. Věděla, že musí vstát; v devět musí být v práci. Ale nedokázala se přinutit, ještě ne.

Včera večer si tak jako každý den nachystala oblečení, které si vezme dnes na sebe. Ani se nemusela dívat na židli, aby si představila tmavě modrou sukni, která jí sahala několik centimetrů pod kolena, příliš dlouhou a zároveň příliš krátkou, aby byla buď módní, nebo svůdná, a vedle ní bílou blůzičku s krátkými rukávy. I kdyby se snažila, těžko by si na sebe vybrala něco méně přitažlivého, jenomže se snažit ani nemusela. Skříň měla plnou podobného šatstva.

Zničehonic ji nedostatek citu pro styl doslova zkrušil. Alespoň na vlastní narozeniny by měla žena vypadat trochu víc šmrncovně, ne? Je zapotřebí, aby se vydala na nějaký nákup, protože slovo *šmrncovní* by se nehodilo ani na jedinou nit v šatníku. Nemůže se dokonce ani pořádně namalovat, protože jediným líčidlem, které vlastní, je tubička rtěnky ve skoro neviditelném odstínu s názvem Ruměnec. Většinu času házela tohle všechno za hlavu. Proč by se měla starat? Žena, která si nepotřebuje holit nohy, určitě nepotřebuje rtěnku. Jak mohla proboha tak hluboko klesnout?

Zamračeně se posadila na posteli a podívala se zpříma na druhou stranu pokoje, kde stálo zrcadlo toaletky. Do obličeje jí padaly myší, zplihlé, jak hřebíky rovné vlasy a Daisy si je odhodila tak, aby bídníci v zrcadle dobře viděla.

Vůbec se jí nelíbilo, co viděla. V modrém pruhovaném pyžamu, které bylo nejméně o jedno číslo větší, než potřebovala, vypadala jako pytel brambor. Pyžamo jí dala máma k Vánocům a bylo by se jí dotklo, kdyby si je Daisy vyměnila. Daisy se cítila ještě teď ublíženě, protože patřila k tomu druhu žen, kterým každý dá pruhované pyžamo z trikotýnu. Trikotýn, proboha! Všechno svědčilo o tom, že nic jiného si nikdo na ní neumí představit. Žádné sexy noční prádélko značky Tajemství královny Viktorie, kdeže. Stačí jí pruhovaný trikotýn.

A proč ne. Vlasy má jako myš, obličej taky myší, sama je myš.

Nezvratitelná fakta, že je pouhá myška, že je jí třicet čtyři a že její biologické hodiny tikají. Ne. Ty nejenomže *tikají*, ty už odpočítávají, jako když má odstartovat raketa. *Deset… devět… osm…* Byla v pěkné bryndě.

Jediné, co chtěla od života… byl život. Normální, tradiční život. Chtěla manžela, dítě, vlastní dům. Chtěla SEX. Vášnivý, plný potu, vzdechů, proplétání dvou nahých těl hezky odpoledne. Chtěla, aby její ňadra přinesla užitek i někomu jinému než výrobcům podprsenek. Byla přesvědčená, že má hezké poprsí. Pevné, zvednuté, dobré trojky, a přitom to nikdo jiný než ona nevěděl, protože nikdo jiný je neviděl, aby mohl jejich krásu ocenit. Truchlivé.

Ještě smutnější však bylo, že ani jednu z věcí, po nichž touží, zřejmě nezíská. Obyčejné, nemastné neslané, únavné staré panny, které vysedávají v knihovnách, se jen těžko chlubí a získávají obdiv právě ňadry. Bude prostě jen stárnout, čím dál víc ztrácet glanc, bude jen ještě všednější; ňadra jí poklesnou a určitě *zemře*, aniž by se uprostřed odpoledne projela na koníčku na nahém mužském těle – pokud se ovšem svět neobrátí na ruby – nestane se něco jako zázrak.

Daisy se zabořila opět do polštářů a ještě jednou se zadívala na strop. Zázrak? To by mohla rovnou doufat, že z nebe sjede blesk.

Napjatě čekala, ale žádný hrom se neozval a světelný šíp také oblohu neproťal. Z nebes očividně žádná pomoc nepřijde. Žaludek se jí sevřel zoufalstvím. Dobrá, musí se tedy přičinit sama. Dobrý Bůh pomáhá těm, kteří si pomohou sami. Něco musí provést *sama*. Ale co?

Zoufalství zažehlo inspiraci, která přijala formu zjevení.

S hodnou holkou musí být konec.

Žaludek se jí stáhl a srdce rozbušilo. Začala horečnatě dýchat. *Tenhle* nápad nemohl mít dobrý Pán na mysli, když se On/Ona/Ono rozhodl nechat ji vyřešit všechno po svém. Nejenže to nebyl typicky božský nápad, ale také nevěděla, jak na to. Celý život byla poslušná dívenka: součástí její DNA byla pravidla a poučení. Má přestat být hodnou dívkou? Šílená představa. Logika jasně přesvědčovala, že když už nechce být poslušným děvčátkem, bude muset být zlobivou holkou, a to se jí příčilo. Zlobivé holky kouří, pijí, tančí v barech a spí s kdekým. Tanec, to by ještě šlo – ta myšlenka se jí zalíbila – ale kouření nepřicházelo v úvahu, alkohol jí nechutná a spát s chlapem, kterého zrovna potká – ani náhodou. Takovou pitomost ne.

Jenomže – jenomže zlobivé holky všecky mužské vychytají!“ kvílelo podvědomí bičované tikotem biologických hodin.

„Úplně všechny ne,“ řekla nahlas. Znala spoustu hodných děvčat, která se stihla provdat a mít děti: upřímně řečeno všechny její přítelkyně plus mladší sestra Beth. Taky to vyjde. Bohužel vychytaly zřejmě všechny chlapy, kteří si raději vybírají hodná děvčata.

Co tedy zbývá?

Chlapi, kteří jedou po špatných holkách, tak je to. Křeče v žaludku se vyloženě znásobily odporem. Touží snad opravdu po chlapovi, který se otáčí za špatnými holkami?

Ano! bědovaly očividně bez ohledu na veřejné mínění hormony. Poháněl je biologický imperativ prosadit se a na ničem jiném nezáleželo.

Jenomže Daisy byla přemýšlivá žena. Rozhodně netoužila po chlapovi, který by strávil víc času v barech a bujarých radovánkách nežli v práci či doma. Netoužila po chlapovi, který se vyspí s každou šlapkou, kterou na cestě potká.

Avšak zkušený muž… prosím, to je jiná. Na zkušeném muži, na žhavém pohledu, jisté chůzi, při níž každé ženě naskakuje husí kůže, když si představuje, že by ho získala, už něco je. Může to být

obyčejný chlapík, který žije obyčejným životem, ale i takovému můžou oči zajiskřit, nebo ne?

Ano, samozřejmě můžou. A právě takového muže by si přála a odmítala uvěřit, že by se pro ni někde nějaký nenašel.

Daisy se ještě jednou posadila, aby se podívala na ženu v zrcadle. Pokud chce to, po čem touží, opravdu získat, musí jednat. Musí učinit něco okamžitě. Čas běží o překot.

Dobrá, coura se tedy konat nebude.

Ale co když se bude jako zpustlá holka *tvářit? Anebo* přinejmenším jako „společnice“? Jasně, to zní mnohem líp: společnice. Děvče, které se směje, dobře se baví, flirtuje a tančí a nosí krátké sukně – to by mohla zvládnout. Možná.

Možná – s otazníkem jako hrom.

„Daisy!“ zajódlovala matka znovu a zvuk se na schodišti ozvěnou odrazil. Tentokrát už přidala do hlasu tón, který naznačoval, že ví něco, o čem Daisy nemá tušení, tedy, prokristapána, jako by bylo možné, že Daisy zapomene na vlastní narozeniny. „Přijdeš pozdě!“

Daisy v životě do práce pozdě nepřišla. Vzdychla si. Obyčejní lidé zmeškají příchod aspoň jednou do roka – ne snad? Neposkvrněná kniha jejích příchodů do knihovny byla jen dalším ukazatelem toho, jak je třeba nad Daisy zlomit hůl.

Jsem vzhůru!“ zaječela zpátky a vlastně to tak úplná lež nebyla. Přestože ještě nevylezla z postele, alespoň *sedí.*

Do oka jí padla hromádka neštěstí v zrcadle a Daisy na ni zaostřila pohled. Jaktěživa si už pruhované pyžamo neobléknu,“ přísahala. Dobrá, přísaha možná nevyzněla tak dramaticky, jako když se Scarlett 0’Harová zapřísahala, že už nikdy nebude hladovět, ale Daisy myslela svůj slib stejně.

Jakpak se z člověka může stát coura – ne, *společnice*, rozdíl je moc důležitý – táhlo jí hlavou, když si svlékala nenáviděné pyžamo, zchumlala je do ranečku a nakonec vzdorně nacpala do koše na smetí. Chvilinku zaváhala – v čem půjde večer spát? – ale dodala si odvahy nechat pyžamo v koši, a když přemýšlela o čistém nočním prádle, trikotýnovém na léto a flanelovém pyžamu na zimu, posedl ji bezuzdný nápad, že dnes v noci bude spát nahá. Projela jí vlna vzrušení. Přesně to by přece společnice udělala, nebo ne? A spát nahatá není žádný hřích. Nikdy neslyšela reverenda Bridgese, že by se v nějakém kázání zmiňoval, co si člověk má nebo nemá do postele vzít na sebe.

Nemusela se sprchovat, protože patřila k lidem, kteří se koupou večer. Svět se dělí na dvě skupiny, táhlo jí hlavou: na ty, kteří se sprchují večer, a ty, kteří se myjí ráno. Druhá skupina se zřejmě vytahuje tím, že začíná den pěkně osvěžená a svítí čistotou. Jí se naopak vůbec nelíbí představa, že by se zavrtávala pod přikrývku celá umouněná od nánosu prachu, všelijakého svinstva a odumřelých kožních buněk. Jediným řešením bylo každý den si měnit povlaky, a přestože si byla jistá, že někteří lidé to opravdu dělají, ona k nim nepatřila. Stačilo jí převléknout si povlečení jednou týdně, a proto musela být hezky čistá, když šla spát. Navíc jí večerní sprcha ušetřila čas ráno.

Jako kdyby tě zrána něco honilo, pomyslela si zachmuřeně.

Podívala se pozorně do zrcadla v koupelně, které jen potvrdilo, co už viděla v zrcadle nad toaletkou. Vlasy jí visely jak nudle z polévky. Měla je zdravé, ale zplihlé, žádný tvar. Přitáhla si před oči dlouhý hnědý pramen a důkladně si jej prohlížela. Nebyly ani zlatohnědé nebo narezlé či sytě hnědé jako čokoláda. Byly prostě hnědé, jako bláto. Možná by si na ně mohla dát trochu přelivu, trochu je zvýraznit. Bůh ví, že v oddělení zdraví a krásy ve Wal-Martu u hlavní silnice mají pro ten účel nespočet milionů lahviček a tubiček a sprejů, jenomže tenhle krám je nějakých dvacet kilometrů daleko a ona si kupuje láhev šamponu vždycky v konzumu se smíšeným zbožím. Stejně nemá ponětí, co výrobky v tom nespočtu lahviček a tubiček vlastně provedou.

Jenomže se může poučit, ne? Je přece knihovnice, bože můj. Umí dokonale vyhledávat. Těm, kdo vědí, kde a jak hledat, stačí otevřít knihu a jediné tajemství na zemi jim nezůstane skryto. Jak složité může být najít něco o přípravcích na vlasy?

Dobrá. V seznamu vylepšení se vlasy dostaly na první místo. Daisy se vrátila do ložnice a vytáhla z kabelky bloček a pero. Na začátek stránky napsala jedničku a vedle ní VLASY. Hned pod toto heslo rychle naškrábala MAKE-UP a do další kolonky OBLEČENÍ.

A je to, pomyslela si spokojeně. Šmírák pro přeměnu ve společnici byl na světě.

Vrátila se do koupelny, rychle si opláchla obličej a potom provedla něco, na co vlastně vůbec nebyla zvyklá. Otevřela dózičku s voňavým

olejem Olay, který jí teta Joella dala k narozeninám loni, a namazala si obličej. Možná jí nátěr moc neprospěje, ale rozhodně působí dobře, usoudila. Když skončila, měla pocit, že obličej jí zjemněl a dokonce se trochu rozjasnil. Samozřejmě že všechno, co člověk namastí, vypadá hladší, a tím, jak se snažila olejíček vmasírovat, pleť jí logicky musela zrůžovět, jenomže někde člověk začít musí.

A co teď?

Nic, hotovo. Nic dalšího už provést nemohla, neměla už další mastičky, žádné ty tajemné a sexy kelímky s barvami či tmavé tužky, kterými si jiné ženy malují linky kolem očí a natírají víčka. Mohla si přetáhnout rty rtěnkou, ale k čemu? Rtěnka měla přesně stejný odstín jako její rty, že je namalovaná, se dalo poznat, jenom když si rty olízla a ochutnala. Rtěnka měla trochu chuť žvýkačky, přesně tak jako ta, co se s ní malovala na střední škole – „ach bože!“ zasténala hlasitě. Od školy vlastně odstín rtěnky nikdy nezměnila!

„Ty chudinko,“ oslovila svůj obraz, tentokrát pěkně naštvaně. Kosmetické úpravy nebudou stačit.

Musí provést něco převratného.

Když Daisy sešla do přízemí, čekaly ji na kuchyňském stole dvě krabice ve veselém balicím papíře. Matka připravila Daisyinu oblíbenou snídani, ořechové palačinky, hned vedle talíře na ni čekal mírně kouřící šálek kávy, který napovídal, že maminka slyšela, když začala dupat po schodech, a teprve v tom okamžiku kávu nalila. Když se Daisy podívala na matku a tetu, vhrkly jí slzy do očí; byly to vskutku dvě nejmilejší osoby, které na světě měla, a upřímně je milovala.

„Všechno nejlepší!“ rozzářeně spustily dvojhlasem.

„Děkuji,“ prohlásila s patřičným úsměvem. Naléhaly, aby si rychle sedla, kde obvykle sedává. Rychle otevřela krabice. Panebože dej, aby to zas nebyl trikotýn, modlila se v duchu, když rozvazovala bílou stuhu na dárku od matky. Téměř se bála podívat, strachy bez sebe, že se neovládne, jestli to *bude* trikotýn – nebo flanel. Flanel je stejný průšvih.

V krabici bylo… ne, žádný trikotýn. Daisy si nepozorovaně oddychla. Vytáhla věc z krabice a roztřepala. „To jsou šaty," prohlásila matka, jako kdyby Daisy neviděla, co drží v ruce.

„Jsou… moc krásné," prohlásila a znovu se jí oči zalily slzami, protože šatky byly opravdu moc roztomilé – tedy roztomilejší, než očekávala. Byly z obyčejné bavlny, ale hezky růžové, kolem límečku a na rukávech lemované krajkou.

„Myslela jsem si, že potřebuješ něco pěkného," prohlásila maminka a založila si ruce.

„Tu máš," pravila teta Joella a přistrčila k Daisy druhou krabici. „A pospěš si, nebo ti lívanečky vychladnou."

„Díky, mamko," řekla Daisy, když poslušně otevřela druhou krabici a koukla se do ní. Ani tady nebyl trikotýn. Dotkla se látky a konečky prstů lehce přejela chladný hladký povrch.

„Pravé hedvábí," oznamovala teta Joella pyšně, když Daisy vytahovala dlouhý župánek. „Přesně takový, jaký jsem viděla v jednom filmu na Marilyn Monroe."

Župánek vypadal jako něco ze čtyřicátých let dvacátého století, vkusný a sexy zároveň, přesně ten typ šatů, jaké dnes nosí mladé dámy na večírky. Daisy si v duchu představila, jak sedí před toaletkou, kartáčuje si vlasy a nemá na sobě nic jiného než právě tenhle elegantní župánek, lépe řečeno kombiné; za ní se objeví vysoký muž a pohladí ji po nahém rameni. Ona zakloní hlavu a usměje se na něj a on pomalu zajede rukou pod hedvábí, a když se skloní, aby ji políbil, docestuje jeho dlaň až k ňadrům…

„Co tedy říkáš?" vytrhla teta Joella Daisy ze snu.

„Nádhera," prohlásila Daisy a slza, kterou se snažila zamáčknout, jí přece jen sklouzla po tváři. „Jste obě tak milé!"

„*Tak* milé zas ne," přerušila ji teta Joella, mračící se nad slzou. „Proč brečíš?"

„Něco tě trápí?" zeptala se matka a vzala ji za ruku.

Daisy si zhluboka vzdychla. *Netrápí.* „Jenom – měla jsem vidění."

Teta Jo, která byla ostřejší než břitva, po ní střelila zvědavým pohledem. „Páni, to musela být rána."

„Jo," zpražila Daisyina matka sestru káravým pohledem a stiskla dceři ruce. „Řekni nám, co tě sužuje, zlato."

Daisy se zhluboka nadechla, jednak aby sebrala odvahu, jednak aby potlačila slzy. „Chci se vdát.“

Obě sestry zamrkaly, vyměnily si mezi sebou pohled, pak se zaměřily opět na ni.

„To je ale skvělé,“ prohlásila matka. „Koho si chceš vzít?“

„V tom je ten problém,“ pravila Daisy. „Nikdo si mne nechce vzít.“ Následné hluboké nadechnutí přestalo fungovat a Daisy nezbylo nežli zakrýt si tvář rukama, aby schovala neposlušné vodopády slz, které se jí řinuly z očí.

Chvíli bylo ticho a Daisy věděla, že ji obě sledují a v duchu se jako vždycky beze slov domlouvají.

Pak si matka odkašlala. „Nejsem si jistá, že ti rozumím. Není něco v pořádku s osobou, již máš na mysli?“

Zlaté matčino srdce bylo až do morku kostí učitelkou angličtiny. Byla jediným člověkem, kterého znala, jenž správně řekl „není něco v pořádku“ – tedy kromě Daisy. Jablko nepadlo daleko od stromu. Dokonce i v rozčilení mluvila přesně podle gramatiky.

Daisy zavrtěla hlavou a utřela si slzy, aby se na ni opět mohla podívat. „Ne, žádná neopětovaná láska mě netrápí. Ale dřív než zestárnu, chci se vdát a mít děti a jediná cesta, jak se k tomu dostat, je provést některé zásadní změny.“

„Jaké zásadní změny?“ zeptala se teta Jo opatrně.

„Jen se na mě podívejte!“ přejela se Daisy gestem od hlavy až k patě. „Jsem nudná, jsem jako myš. Kdo se za mnou ohlédne? Ani ten chudák Wally Herndon neměl zájem. Musím se zásadně změnit.“

Znovu se zhluboka nadechla. „Musím v sobě trochu rozkřísnout jiskru. Musím přinutit chlapy, aby mě brali na vědomí. Musím začít chodit tam, kde můžu potkat svobodné muže, do míst, jako jsou noční kluby a tančírny.“ Odmlčela se, protože čekala námitky, odpovědělo jí však pouze mlčení. Nabrala znovu dech a vypálila největší petardu. „Musím si najít vlastní byt.“ A čekala.

Sestry si opět vyměnily pohled. Chvíle napětí se protahovala a každým zlomkem času trpěly i Daisyiny nervy. Co když ji zasypou výčitkami? Dokáže se jim postavit? Problém byl v tom, že obě ženy milovala a chtěla, aby byly šťastné, nechtěla je ani rozčílit, ani je dostat do situace, kdy by se za ni začaly stydět.

Obě se k ní obrátily se stejně širokým úsměvem.
„Nu což, je na čase,“ prohlásila teta Jo.
„Pomůžeme ti,“ dodala rozzářeně maminka.

2

Daisy zapnula automatické řízení. Naštěstí se nemusela klepat před nějakými stopkami, na cestě měla jen jediný semafor: jedna z výhod života na malém městě. Bydlela jenom pět bloků od knihovny, a aby šetřila okolí, při dobrém počasí často chodila do práce pěšky, ale dnes pořád lilo a při letních vedrech se vždycky cítila pod psa.

Hlavu měla plnou plánů, a než zastrčila kabelku do zásuvky v palubní desce, vytrhla si arch papíru, na nějž si načmárala položky, které musí obstarat, aby si jej znovu prostudovala. Maminka a teta Jo překypovaly nadšením, zahrnovaly ji vlastními nápady a po důkladném zvážení všechny souhlasily, že by nejdřív měla vyřešit položky, které budou nejvíc stát. Díky tomu, že bydlela s matkou a tetou Jo a veškeré výdaje platily rovným dílem, měla na bankovním účte slušný převis. Platby za jídlo a běžné věci nikdy nebyly tak vysoké a starý dům už byl dávno splacený. Jezdila osm let starým fordem, který tři roky splácela, ale pět let už nemusela za vůz platit ani halíř. Plat knihovnice v malém městečku nebyl zrovna závratný, třebaže byla ředitelkou knihovny, ale právě tento titul vlastně nic neznamenal, protože hlavní rozhodování si držel pevně v rukou sám starosta; Daisy měla za úkol vybírat literaturu, kterou měla knihovna nakoupit v rámci nepříliš závratného rozpočtu, a to bylo všechno. Ale když pravidelně nejmíň polovičku a někdy i víc nijak ohromujícího platu uložíte do spořitelny, každým rokem částka vzroste. Daisy dokonce začala investovat na místní burze. Společnosti, které si vybrala, si napřed důkladně prověřila na internetu a pochvalovala si,

jak dobře si vede. Ne že by měl Warren Buffett zrovna důvod zelenat závistí, ale ona byla na svůj úspěšný pokladek pyšná.

Odrazovým můstkem tedy bylo, že si může bez problémů dovolit bydlet sama. V Hillsboru v Alabamě však nebylo mnoho bytů k pronajmutí. Mohla by se vždycky přestěhovat do větších měst, do Scottsbora nebo Fort Payne, ale chtěla zůstat blízko. Sestra se již odstěhovala do Huntsvillu, a přestože městečko nebylo zase tak daleko, pouhou hodinu jízdy, nebylo to totéž jako bydlet v jednom městě. Starosta Temple Nolan navíc nerad přijímal pro práci městského úřadu lidi odjinud a Daisy tuto politiku schvalovala. Těžko by za ním mohla přijít s žádostí, aby v jejím případě učinil výjimku. Musí si prostě najít nové bydlení někde tady v Hillsboru.

V Hillsboru vycházel každý pátek jenom malý týdeník, ale poslední výtisk dosud ležel na stole. Nalistovala si noviny tam, kde byly inzeráty – jednu stránku – a rychle projela sloupky. Zaznamenala, že někdo na Vine Street našel skvrnitou indickou kočku a paní Washburnová shání někoho, kdo by se jí postaral o osmadevadesátiletého tchána, který má sklon v nejméně příhodných chvílích, zejména když je někdo nablízku, se svlékat. Pronájmy, pronájmy… Objevila patřičnou rubričku a rychle ji projela. Inzerátů bylo osm, víc, než kolik čekala.

Jednu adresu znala a okamžitě ji vyloučila; jednalo se o pokoj v prvním patře u Beulah Wilsonové a kdekdo v městě věděl, že Beulah narušuje soukromí svých nájemníků, kdykoli ji napadne, prohledává pokoje, jako když protidrogový pes má vyčmuchat tuny kokainu, a potom s kámoškami přetřásá, co všechno našla. Právě tak se celé město dovědělo, že slečna Mavis Dixonová schraňovala krabici plnou starých magazínů *Playgirl*, jenomže slečna Mavis byla tak protivná a všichni jí měli tak plné zuby, že jí jen přáli, že na mužské přirození si sáhne stejně nepravděpodobně jako na střed zeměkoule.

Do domu Beulah Wilsonové se Daisy nenastěhuje ani za nic.

Zbývalo sedm možností.

„Vine Street," četla polohlasem další nabídku. To bude možná byteček Simmonsových, co mají nad garáží. Hmm, to by nebyla špatná volba. Nájem bude *velice* přijatelný, sousedé jsou také dobří a Daisy by mohla mít dokonalé soukromí, protože Edith Simmonsová je

vdova, která trpí těžkou artritidou v kolenou a jen těžko se pohybuje po schodech. Všichni vědí, že i na úklid si najímá, protože sama to lezení po schodišti nezvládne.

Daisy si inzerát zakroužkovala a rychle přelétla další. Dva prázdné byty byly u dálnice na Forrest Hills, ale činže byla vysoká a byty ošklivé. Mohla by o nich uvažovat, ale půjde se na ně podívat teprve ve chvíli, jestli paní Simmonsová už byt nad garáží pronajala. Další byt byl na Lassiter Avenue, avšak tato adresa jí nic neříkala. Odjela na židli k mapě města, aby si Lassiter Avenue našla, a inzerát okamžitě vyřadila, protože adresa byla v nebezpečné čtvrti. Nevěděla přesně, jak nebezpečná je, avšak uměla si představit, že i Hillsboro má svůj díl kriminálních živlů.

Zbylé tři inzeráty ji také nelákaly. Nabízel se jí byt v dvojdomku, jenomže nabídka měla také slabé místo. V druhé polovině bydlela rodina Farrisových, dosti chudá, a v jejich sousedství s věčným řevem a hádanicemi nikdo dlouho nevydržel. Další dům byl příliš daleko, skoro ve Fort Payne. Poslední možnost byla bydlení v karavanu, avšak i tento přístřešek byl na špatné straně města.

Daisy rychle vytočila číslo paní Simmonsové. Doufala, že byt je ještě stále v nabídce, i když noviny už jsou čtyři dny staré. Telefon zvonil a zvonil, jenomže paní Simmonsové chvíli trvá, než se někam dopajdá, a proto byla Daisy trpělivá. Syn paní Simmonsové Varney dal matce přenosný telefon, tak aby aparát mohla nosit s sebou a nemusela nikam chodit, když zazvoní, jenomže paní Simmonsová měla své zvyky a nosit telefon někde v kapse celý den ji otravovalo, takže aparát jednoho dne hodila do záchodu a bylo vymalováno. Paní Simmonsová se rozhodla používat pevnou linku a Varney byl dosti moudrý, aby nekupoval další aparát odsouzený skončit utopením.

„Haló?“ hlas paní Simmonsové vrzal stejně jako její kolena.

„Dobrý den, paní Simmonsová. U telefonu Daisy Minorová. Jak se vám dnes vede?“

„Docela dobře, má zlatá. Při tomhle dešti mě kolena bolí, ale déšť potřebujeme, takže myslím, že bych si neměla naříkat. Jak se vede tvé máti a tetě Joelle?“

„Taky dobře. Pilně zavařují rajčata a lusky ze zahrady.“

„Já už nezavařuju," zaskřehotala paní Simmonsová. „Loni mi Timmie" – Timmie byla Varneyova manželka – „přinesla pár hrušek, takže jsem udělala trochu džemu, ale teď už se nesnažím v zahradě dělat nic. Stará kolena už mi neslouží."

„Možná byste měla uvažovat o výměně kloubů," nadhodila Daisy. Měla pocit, že je slušné, aby návrh vyslovila, třebaže věděla, že Varney a Timmie už paní Simmonsové právě tuto možnost léta navrhují.

„Jo, Mertis Bainbridgeová na takovou operaci šla a povídala, že podruhé už by ji zažít nechtěla. Pořád ji všechno sužuje." Mertis Bainbridgeová byla hypochondr, žena, která si věčně na všechno stěžovala. Kdyby jí někdo věnoval auto, hudrala by, za co si má koupit benzin. Tuto poznámku si ovšem Daisy odpustila, protože Mertis byla jednou z nejlepších přítelkyň paní Simmonsové.

„Každý jsme jiný," řekla diplomaticky. „Vy jste mnohem odolnější než Mertis, možná byste dopadla líp." Paní Simmonsová moc ráda slyšela, jak je silná a připravená podobnou bolest překonat.

„No, nechám si to projít hlavou."

Nic takového se nestane, ale Daisy byla spokojená, že spláchla nezbytné společenské tlachy; přešla k pravému cíli telefonátu.

„Důvod, proč vás vlastně volám, je, že bych se ráda podívala na byt nad vaší garáží. Už jste ho pronajala?"

„Ještě ne, drahoušku. Víte o někom, kdo byl měl zájem?"

„Byla bych to já. Mohla bych přijít hned po obědě a všechno si prohlédnout?"

„Myslím, že ano. Jenom si všechno proberu s tvou matkou. Hned jí zavolám zpátky. Jsi v práci, ne?"

Daisy zamrkala. Slyšela dobře? „Promiňte," nadhodila zdvořile. „Proč musíte hovořit s mou matkou?"

„No přece abych věděla, že souhlasí, jak jinak. Dokud nesvolí, nemůžu ti byt pronajmout."

Jako když dostane políček. „Musí svolit?" vysoukala ze sebe. „Je mi třicet čtyři. Nepotřebuju dovolení, abych si bydlela, kde chci."

„Třeba ses s Evelyn pohádala, zlato, a já nemůžu její city takhle zranit."

„Nepohádaly jsme se," namítla Daisy. V krku měla takový knedlík, že málem nemohla mluvit. Proboha, copak si celé městečko myslí, že je tak ničemná, že bez matčina souhlasu neudělá ani krok? Není divu, že ji nikdo nikdy nepozval na rande! Ponížení prolnul veliký vztek, že paní Simmonsovou ani nenapadlo, že by mohla Daisy nějak urazit. „Když o tom teď přemýšlím, paní Simmonsová, myslím, že váš byt mi nebude vyhovovat. Odpusťte, že jsem obtěžovala." Zachovala se hrubě, ale zavěsila bez obvyklého rozloučení. Paní Simmonsová bude nejspíš všem kamarádkám vykládat, jak byla Daisy drzá a že se s matkou nepohodly, jenomže tomu nezabrání. A paní Simmonsová by sice možná nečmuchala v jejím bytečku, ale určitě by pečlivě hlásila mámě přesně všechny Daisyiny příchody a odchody. Ne že by se Daisy chystala zrovna spustit, ale stejně…!

Ponížením se v ní všechno vařilo. Takhle ji tedy vidí všichni přátelé a známí, jako trdlo neschopné se samo rozhodnout? Vždycky se pokládala za inteligentní, rozumnou, samostatnou ženu, ale paní Simmonsová, která ji zná od narození, ji zřejmě vidí jinak!

Krok, k němuž se rozhodla, byl cestou z bludiště, avšak trochu pozdní. Přesně tohle měla učinit před deseti lety. Tehdy by byla hračka všechno na sobě změnit. Teď měla pocit, jako kdyby k tomu, aby na ni lidé pohlíželi jinak, potřebovala souhlas kongresu – a maminčino požehnání!

Možná přece jenom bude lepší, když se nenastěhuje do bytu nad garáží u paní Simmonsové. Odstěhovala by se sice od matky, to ano, ale pořád by byla pod „dohledem". Pokud se chce navenek změnit, musí působit dojmem, že je naprosto svobodná.

V danou chvíli i škaredé bytovky začaly vypadat lákavě.

Vytočila číslo uvedené v inzerátu. Telefon zvonil a zvonil. Říkala si v duchu, jestli správce taky nemá artritidu v kolenou.

„Haló," ozval se ospalý mužský hlas.

„Promiňte, vzbudila jsem vás?" Daisy mrkla na hodiny nad psacím stolem; deset po deváté. Jaký správce tak dlouho vyspává? „V pohodě."

„Volám na inzerát o pronájmu…"

„Lituju. Poslední kvartýr jsme pronajali včera." Chlapík zavěsil. Ach bože.

Zklamaně se znovu podívala do novin. Zbýval jí dům v Lassiter Avenue, kde sídlila na jednom patře rodina Farrisových, a karavan ve špatné čtvrti. Byt na společném patře nepřicházel v úvahu.

Nyní už nemohla couvnout, protože by se už na sebe nedokázala znovu podívat do zrcadla. Tuto skutečnost musí vzít v úvahu. Třeba karavan ani dům v Lassiter Avenue nebudou zase tak strašné. Nějaké chudší sousedství jí nevadilo, hlavně aby nebylo nebezpečné, aby se na každém rohu nepotácel drogový dealer a v noci se tam nestřílelo jak o pouti.

Byla přesvědčena, že pokud by se v Hillsboru, ať ve dne či v noci, vůbec někdy střílelo, určitě by se o tom doslechla.

Nenápadný zvoneček nade dveřmi ohlásil, že někdo vešel do knihovny. Daisy vstala a trochu zbytečně, protože si tím nijak nepomohla, si uhladila sukni. Až do oběda bývala v knihovně sama, protože dopoledne přišel jen málokdo. Největší provoz nastával odpoledne, když skončila škola, i když během prázdnin to nebylo tak hrozné. Největší nával však byl přece jen odpoledne, možná proto, že po ránu, kdy bylo chladno, měli čtenáři na starosti jiné věci. Kendra Owensová přicházela ve dvanáct a pracovala v knihovně až do zavření v devět, a s ní Shannon Iveyová od pěti do devíti, takže večer tu Kendra nikdy nezůstávala sama. Jediná, která pobývala v knihovně celou dobu sama, byla Daisy, avšak přijímala tuto skutečnost jako nezbytnost poplatnou větší zodpovědnosti.

„Je tu někdo?“ zaburácel hluboký hlas ještě dřív, než stihla vyjít z malé kanceláře za půjčovním pultem.

Daisy se trochu podrážděně, že někdo povykuje v knihovně, i když tam v danou chvíli žádný další příznivec není, vyhrnula ven. Když si prověřila, kdo je nový příchozí, úsečně prohodila: ‚Ano, samozřejmě. Nemusíte hulákat.“

Na druhé straně odřeného dřevěného půjčovního pultíku stál policejní šéf Jack Russo a vypadal netrpělivě. Daisy ho od vidění znala, avšak nikdy s ním zatím nehovořila a moc si přála, aby se s ním nemusela do debaty zaplést ani teď. Upřímně vzato, to, že si starosta Nolan vybral za šéfa policie právě tohoto muže, jí nešlo pod nos. Něco jí na něm vadilo, i když sama nevěděla co. Proč si starosta nezvolil někoho z místních, někoho, kdo už u policie pracoval? Velitel Russo

byl přistěhovalec a podle toho, jak ho viděla chovat se při schůzích rady, nebral si nejmenší servítky, když se chtěl prosadit. Na býky si hned tak každý nepotrpí.

„Kdybych byl někoho viděl, nehulákal bych," prohlásil uhlazeně.

„Kdyby tu nikdo nebyl, nebyly by otevřené dveře," odpověděla stejně medově.

„Jedna jedna."

Pokud se někomu líbí vazouni se silnou šíjí a širokými, sklopenými rameny, pak byl náčelník Russo postavou fešák. Daisy nebyla tak hloupá, aby automaticky usuzovala, že kdo má atletickou postavuje zároveň hlupák; jenomže právě tenhle typ ji nikdy nepřitahoval. Na chlapovi, který se lopotí, aby si vypracoval takové svaly, musí být v základu něco narcistického, nebo ne? Nevěděla, kolik mu je. Krom malých vějířků vrásek kolem očí měl obličej hladký, avšak nakrátko střižené vlasy, na temeni ještě stále černé, mu všude jinde už prošedivěly. Rozhodně mu bylo víc, než aby se hodiny přetrhával zvedáním činek. Stejně tak ji nerozházel jiskrný pohled v oku anebo plné rty, připravené každou vteřinu se posmívat. Kdo si myslí, že je, Elvis? A navíc je Yankee – pracoval jako policajt buď v Chicagu, nebo New Yorku, slyšela o obou místech – s příkrým chováním, který si držel každého od těla. Kdyby měl řídit úřad jako okresní šerif, nikdy by ho nezvolili.

Daisy potlačila vzdech. Byla se svým názorem na policejního šéfa v menšině. Starostovi Nolanovi se líbil, městská rada ho měla ráda a podle toho, co slyšela po městě, většina svobodných žen by ho s gustem ulovila. Možná že se tedy mýlí, když ji tak instinktivně dráždí. Možná. Připomněla si, že by díky sousedským vztahům neměla být zaujatá, avšak přesto byla ráda, že je mezi nimi pult.

„Čím mohu posloužit?" zeptala se nejvybranějším hláskem knihovnice, věcně a přátelsky zároveň. Práce s veřejností je věda, obzvlášť v knihovně. Člověk musí lidi povzbudit, protože chce, aby četli, avšak současně musíte budovat i respekt ke knihovně a dalším příznivcům.

„Jo. Chtěl bych se zapsat do virtuální knihovny."

Nemohl říct nic lepšího, co by jí vyvolalo úsměv na tváři. Jeho laťka okamžitě o několik bodů vyskočila. Na státní virtuální knihovnu

byla Daisy právem pyšná; Alabama na celém území v této kategorii vedla. Kterýkoli občan státu se mohl v kterékoli knihovně zaregistrovat a z domova získat přístup k tisícům novin, magazínů, článků, encyklopedií, vyhledávacích údajů, lékařských žurnálů a podobně. Některé z těchto kategorií byly určeny jistým skupinám, jako byly děti, aby s nimi mohly pracovat v učebnách a aby jim pomohly při psaní domácích úkolů, jiné měly širší dosah. V jiných státech fungovaly virtuální knihovny rovněž, avšak ta v Alabamě měla nejširší okruh „čtenářů“.

„Budete nadšený,“ řekla zapáleně a zvedla na pantech zavěšenou desku, aby se mohla protáhnout z chráněného prostoru za pultíkem. „Pojďte za mnou.“

Vedla ho do oddělení evidence, kde, jako vždy připraven, tiše bzučel zapojený počítač. Přitáhla si k počítači židli a vyzvala hosta, aby si přitáhl druhou. Postrčil židli, postavil ji těsně vedle její a obří postavu na ni složil. Okamžitě se pohodlně opřel a přehodil si nohu přes nohu tak, že měl kotník levé na pravém koleni. Přirozená pozice dominantního chlapa, přesně taková, jakou zaujímají muži, jimž patří svět.

Daisy se zamračila a v duchu odpočítala body, které právě získal. Neví snad, že by neměl lidi utlačovat? Popojela s vlastní židlí o pár centimetrů a do sloupku s černými tečkami připsala v duchu „špatné způsoby“.

Vytáhla z něj všechny informace, které byly zapotřebí, zanesla je do systému a přidělila mu heslo. Celou dobu si uvědomovala, že je *pořád* moc blízko; několikrát si změřila svalnaté stehno, které měl hned vedle. Kdyby se odsunula ještě o kousek dál, už by nedosáhla na klávesnici. Popuzená, protože by měl vědět, že ji omezuje v osobní svobodě – policajti ve velkoměstech tyhle věci přece studují, nebo ne? – střelila po něm rozhořčeným pohledem a div nenadskočila, protože na ni upřeně hleděl. A vůbec se to nesnažil skrývat.

Cítila, jak se jí rozhořely tváře. Obvykle by celou akci co nejdřív skončila a zašila by se znova do bezpečí kanceláře, jenomže dnes byl nový den, zlom v jejím životě, a Daisy se rozhodla, že se sakra přece nedá zastrašit. Pustila si už pusu na špacír s paní Simmonsovou, tak proč by si nedovolila na šéfa policie?

„Co si mě tak prohlížíte?“ prohodila zarytě. „Mám na obličeji šmouhu nebo vypadám jako nebezpečný zločinec?“

„Ani jedno, ani druhé,“ odpověděl. „Lidé, kteří střeží zákon, si lidi prohlížejí; patří to k jejich práci.“

Ach, nejspíš to měla vědět. Zasekla nevoli o pár stupínků níž. Ale jen o pár. „Stejně dejte pokoj,“ nařídila. „Je to hrubost a vyvádíte mne z míry.“

„Omlouvám se.“ Stejně ale pohled neodvrátil. Nejspíš neumí poslouchat rozkazy. Oči měl napůl šedé a napůl zelené, možná spíš zelené než šedé, které se trochu rozcházely s jeho opálenou pletí. Samozřejmě že ona byla poslední, kdo by mohl hodnotit nesrovnalosti u očí někoho jiného, protože sama měla každé oko jiné barvy. „Nechtěl jsem vás vyvádět z míry, slečno… Daisy, viďte?“ Plné rty se mu zvlnily. „Mohu vás někam odvézt?“

Teď už se nerděla, teď jí obličej zrudl jako rajče. Od chvíle, kdy se objevil film *Řidič slečny Daisy*, už nespočet lidí pokládal za legraci vyslovit jí stejnou nabídku. Jenomže se nezasmála. Do sloupku minus namalovala dvě černé tečky, protože dělat si legraci z něčího jména je neomalenost a zasluhuje ztrátu bodů.

„Ne, děkuji,“ řekla tak ledovým tónem, že mu nemohlo uniknout, jak málo se baví. Vstala a podala mu plastovou kartu s napsaným heslem a potom beze slova odpochodovala zpátky za pultík a sklopila desku, která ji před ním ochraňovala. Zabarikádovaná si ho přes dřevěnou překážku změřila.

„Odpusťte,“ omluvil se za těch pár minut už podruhé. Malér byl, že mu ani poprvé, ani podruhé nevěřila. Opřel se o pult a pohrával si s kartičkou v dlouhých prstech. „Počítám, že takových zájemců máte moře, co?“

„Moře,“ opakovala po něm, stále tónem ze severního pólu.

Nadhodil ramena, jako kdyby si chtěl na sobě upravit košili, jenomže Daisy četla v časopisech různé články o tom, jak dokážeme mluvit tělem, a napadlo ji, že ji chce jenom omráčit vlastní fyzickou. Pokud ano, hluboce se spleti.

Po dlouhé chvíli, kdy jenom zatvrzele mlčela a odmítala vzít na vědomí či přijmout jeho omluvu, ještě jednou nadhodil ramena a napřímil se. Zaťukal kartičkou na pult – propánaboha, co je tohle za

signál? snažila si vzpomenout, zda ťukání v jazyce těla také něco znamená – a řekl: „Díky za pomoc.“

Hrome, teď už musí odpovědět. „Rádo se stalo,“ zamumlala, když sledovala, jak odchází. Byla si naprosto jistá, že slyší, jak se pochechtává.

Zatracený Yankee! Co tu vlastně dělá? Když už je takový nafoukaný policajt z velkoměsta, proč si ve velkoměstě nezůstal? Co dělá tady v Hillsboru, zapadákově s devíti tisíci a něco obyvatel, zapadlém v horách severní Alabamy? Možná že je zkorumpovaný polda a že ho načapali. Třeba se dopustil osudné chyby a zastřelil nevinného. Uměla si představit nejrůznější důvody, proč ho vykopli.

Jenomže marnit čas tím, že by si s ním lámala hlavu, už nebude. Koneckonců nevychovaní členové knihovny nehrají roli. V duchu si uhlazovala načepýřené peří. Je žena, která má své poslání, a dokud si nenajde nové místo k bydlení, domů se nevrátí.

Vzdychla, když si připomněla, jak malý má výběr. Pokud chce dodržet přísahu, bude snad dnes nucena přespat v autě.

3

Starosta Temple Nolan své městečko miloval. Na jih, kde byly pozemky za babku a byla jich přehršel, takže bylo možné kamkoli expandovat, bylo Hillsboro neobvykle sevřené. Hillsboro se nikdy příliš nerozšiřovalo, zůstávalo většinou uhnízděno v údolíčku obklopeném předhůřím Appalachian. Miloval už vlastní příjezd do města: hlavní silnici, lemovanou cedry, která se šplhala až k horám, potom jste museli vytočit zatáčku a před vámi se objevilo městečko, které vypadalo spíš jako situované do Nové Anglie než na slunný jih.

K nebi se tyčily věže kostelů, všude rozprostíraly baldachýn obrovské americké ořešáky, zelenaly se pažity plné květin; hrome, měli tu i náměstí. Soud bohužel ne, jelikož Hillsboro nebylo okresním městem, avšak náměstí měli. Zabíralo pouhý akr a město z něj vybudovalo malý parčík s dobře ošetřovanými květinovými záhony a lavičkami, kde se dalo sedět, stejně jako jej vyzdobilo starým kanónem z dob války mezi státy, vedle něhož se vršila hromádka zrezavělých dělových koulí. Občané města v parčíku odpočívali dost často na to, aby měl starosta pocit, že výdaje byly oprávněné.

Radnice, dvoupatrová žlutá cihlová stavba, stála na jedné straně náměstí a vedle ní budovy policejního oddělení a výborné městské knihovny – kde v první vládl policejní šéf Jack Russo, ostrý, trochu povýšený Yankee, který se staral o to, aby starostovo město bylo zcela bez úhony, a v druhé slečna Daisy Minorová, nejškrobenější stará panna, jakou svět kdy viděl. Ne že by byla tak stará. Ale škrobená

byla víc než dost. Ze všech osobností v městečku ji měl starosta nejraději, protože mohl vsadit krk, že ho ničím nepřekvapí.

Zbytek náměstí zaujímaly nejrůznější obchody jako rychločistírna, železářství, obchod s oděvy, několik antikvariátů, obchod s potravinami, zlatnictví, krámek s hračkami a hrami. V Hillsboru se nedalo bláznivě nakupovat, avšak měšťané mohli dostat všechno, co potřebovali k tomu, aby přežili a mohli tu vést radostný život. Ve městě byly obvyklé podniky rychlého stravování, ale na náměstí nebyl ani jediný; všechny jste našli až na Fort Payne. Jediná restaurace na náměstí byla kavárnička Šálek kávy, kde byl při snídaních a obědech pěkný šrumec, avšak v šest zavírali, protože večeří už moc nebylo.

Hillsboro bylo klidné městečko. Stejně tak jako každé společenství ne více než devíti tisíc obyvatel. V Hillsboru nebyly žádné bary ani noční kluby. V okrese se nepilo. Pokud jste se chtěli – zákonně – napít něčeho alkoholického, museli jste vyrazit do Scottsbora, které se odtrhlo od okresu a hlasovalo pro alkohol, nebo do Madison County. Ach, lidi se neustále snažili přinést si domů pěknou opici a policejní oddělení se vždycky dívalo jinam, než se hříšníci dopravili domů, avšak ty, kteří měli spády popíjet za volantem, si policie hezky podala, stejně tak jako puberťáky, kteří se snažili na večírky propašovat basy s pivem. Samozřejmě že se tu vždycky našel někdo, kdo měl chuť zapálit si marihuanu nebo spolknout nějaké pilulky, avšak Temple Nolan tvrdě veškeré drogy v Hillsboru mýtil.

Jeden z důvodů, proč si vybral jako policejního šéfa Jacka Russa, byl právě tento problém. Russo pracoval jak v Chicagu, tak v New York City, měl spoustu zkušeností z uliček a zastrčených dvorků, a jakmile se objevila drogová hrozba, uměl si s ní poradit. I když jeho metody byly možná pro tento kout země trochu drsné…

Jenomže každý krajíc má dvě kůrky. Největší výhoda s Russem byla, že byl přistěhovalec. Dokázal odvést práci, ale nepatřil do sítě já-nabráchu-brácha-na-mě, kdy přicházejí na přetřes závažné informace a úlitby. Za službu přichází protislužba, a než se člověk naděje, dochází k věcem, které by se stávat neměly, prosakují informace, které by měly zůstat utajeny. Tím, že Temple zaměstnal člověka zvenku, ustřihl tuto možnost hned v zárodku. Hillsboro mělo zůstat klidným a čistým městem, jaké všichni milovali, a policejní náčelník byl příliš

izolován, než aby vypátral věci, které nemusí znát. Až potud všechno fungovalo skvěle.

Temple byl starostou devět let, třetí volební období vyhrál právě před rokem. Bylo mu pouhých pětačtyřicet, byl to dobře stavěný, hezký chlapík s modrýma očima a jemnými černými vlasy. Vyrost v Hillsboru jako populární chlapec, který hrál všechny sporty, fotbal, basketbal, baseball – ale nikdy nebyl hvězdou. Plány ani jeho popularitu to však neovlivnilo. Nikdy nesnil o tom, že ve sportu nějak vynikne. A nejslavnější zadák se také neoženil s hlavní roztleskávačkou; Temple tu čest měl. Z Jennifer Whiteheadové, něžné blondýnky, se stala paní Temple Nolanová hned v červnu, kdy Nolan obdržel na vysoké škole obchodního směru absolventský diplom. Příští rok jim přinesl Jasona a tři roky poté se narodila malá blonďatá Paige. Rodinné fotografie vypadaly doslova jako obrázek do brožury na plánování rodiny. Děti nebyly také žádní utřinosové; ukázalo se, že Jason má dost silnou paži, aby mohl vrhat oštěpem, a díky této síle také navštěvoval vysokou školu. Jenomže o překonávání rekordů nesnil stejně jako Temple a v současné době studoval na lékařské fakultě v Severní Karolíně. Paige, které bylo dvacet, studovala rovněž na vysoké, obor matematiky a vědy, hodlala pracovat ve vesmírném programu. Byly to už velké děti; díkybohu, že ani jedno z nich nebylo po mámě.

Jo, jediným trnem v patě mu byla Jennifer. Chudák holka Jennifer; mohlo mu dojít, že když už na vysoké škole nemá zábrany, sňatek ji nezmění. Počítal, že vleze do postele prostě s každým. Kdyby mu obě děti nebyly tolik podobné, určitě by si dal přezkoušet jejich DNA. Zpočátku se Jennifer alespoň pokoušela spát jenom s ním; dokud nebyly Paige dva roky, ani ho nenapadlo, že ho manželka podvádí.

Jeho politická kariéra by byla možná unesla šok z rozvodu, jenomže vůbec neměl v úmyslu rozvést se. Především proto, že děti matku milovaly a on je nechtěl trápit. Za druhé – Jennifer měla své zvyky. Byl si naprosto jistý, že mu dokázala získat i volební hlasy – „chudák Nolan, snaží se, jak může, aby udržel rodinu pohromadě“ – a když potřeboval, aby mu přispěla, ať už finančně nebo osobně, Jennifer nikdy neváhala spustit rolety a padnout do postele.

Samozřejmě že sám si musel ulevit někde jinde. Od té doby, co dovolila, aby se s ní v posteli válel kdejaký pobuda, už by neměl v nejmenším chuť s ní spát. Kdyby byl chtěl, mohl si vybudovat svazek s několika příhodnými ženami ve městě – stejně tak jako s těmi, které neměly nejlepší pověst – jenomže moudrý muž nikdy do vlastního hnízda nekálí. Ne, nejlepší bylo uhasit touhy mimo město, a kdykoli ženu potřeboval, nikdy nebylo složité nějakou najít.

Rozezvonil se telefon s jeho soukromým číslem, který měl na rozdíl od úředních linek jiný tón. Temple se napřed přesvědčil, že jsou zavřené dveře, a potom zvedl sluchátko. „Ano?“ Nikdy se nepředstavoval jménem, pro jistotu – zvlášť ne na mobilním telefonu, avšak zvyk mu už zůstal i pro pevné linky.

„Máme menší potíže s dodávkou,“ oznámil hlas, který Temple poznal.

„Znamená to, že bude mít zpoždění?“

„Ano. Možná budeš chtít na všechno dohlédnout sám.“

Temple v duchu zaklel; kdyby přestalo pršet, domluvil by si jedno kolečko na golfu. Teď aby se hnal až někam do Huntsvillu. Jenomže Glenn Sykes je schopný chlap; netvrdil by, že je nutné, aby nastalý problém vyřešil Temple sám, kdyby se nejednalo o něco vážného. „Protáhnu si oběd,“ prohlásil starosta stručně.

„Přijeď do stodoly,“ doporučil Sykes. „Budu tam čekat.“

Tím hovor skončil a Temple pomalu zavěsil. Pokud se někomu nepodařilo zdrhnout, bude všechno v pořádku, a to by mu také Glenn určitě řekl, kdyby k tomu došlo. Ostatní problémy se dají snadno vyřešit, všechny potíže je třeba zlikvidovat hned v zárodku a nečekat, až se situace zkomplikuje.

Za tři hodiny už stál v rozpadlé staré stodole, díval se na předmět potíží, a když v duchu propočítával zisk, o který přijde, tiše nadával. „Co se stalo?“

„Předávkování,“ prohlásil Glenn Sykes stručně.

Nebylo moc těžké odhadnout, co se stalo, pomyslel si starosta trpce. „GHB?“

„Jo.“

„Mitchell.“

Sykes neodporoval a Temple si vzdychl. „Pan Mitchell začíná být trnem v patě.“ Nestalo se poprvé, že Mitchell dívku drogou předávkoval. Ten chorobný hajzl je nejradši šuká, když jsou v mrákotách; Temple soudil, že se tak Mitchell něčeho zbavuje. Nebo si myslí, že když se holky nebrání, nejde o znásilnění. Ať už má jakýkoli důvod, tentokrát zabil drogou už druhou dívku. Pro kšeft se hodil výborně, ale jakmile ho začne připravovat o prachy, jde do tuhého.

Sykes zamručel. „Mitchell je problém. Ten zasraný idiot nám zavařil víc potíží, než za kolik stál.“

„Souhlasím.“

„Chceš, abych něco podnikl?“

„Obávám se, že nám nic jiného nezbude. Mitchellovy hrátky a zábava nás stojí fůru prachů.“

Sykesovi se ulevilo. Nerad pracoval s podrazáky a Mitchell byl v tomto oboru naprostá jednička. Pracovat s lidmi, jako byl Temple Nolan, bylo naopak potěšením; Nolan nikdy nezpanikaří, všechno řeší naprosto chladně, bez emocí. Sykes ukázal na raneček na zemi. „Co chceš, abych udělal s tělem? Mám ji zakopat nebo zahrabat na smetišti?“

Temple uvažoval. „Jak dlouho tu leží?“

„Podle toho, co jsem zjistil, asi čtyři hodiny.“

„Počkej tedy pro jistotu takové dvě hodinky a potom ji vyhoď na smetiště.“ GHB se rozkládá po šesti hodinách, takže v případě, kdyby bylo tělo nalezeno po tomto časovém limitu, zkoušky by přítomnost látky v těle už neprokázaly.

„Máš návrh, kam ji uklidit?“

„Tak daleko, aby s námi nemohli případ spojovat.“

Sykes se poškrábal na bradě. „Myslím tedy, že ji odvezu do Marshallského okresu; až ji najdou, budou si myslet, že je to prostě nějaká přistěhovalecká dělnice, a nikdo se dvakrát nepřetrhne, aby ji identifikoval.“ Zvedl hlavu k plechové střeše, na niž ještě stále bubnoval vytrvalý déšť. „Počasí nám pomůže; i kdyby se marshallské gorily rozhodly překypovat úsilím, stopy budou pryč.“

„Dobrý nápad.“ Temple si vzdychl a znovu pohlédl na raneček. Smrt nezbavuje člověka pouze schopnosti hýbat se. Mění ho v

beztvarou hromádku, z níž vyprchalo jakékoli napětí a krása, kterou svalům dodává prostá síla života. Nechápal, jak může někoho napadnout, že mrtvý člověk vlastně spí, protože celé tělo vypadá úplně jinak. Za živa byla dívka krasavice s jiskrou nevinnosti, díky níž by se mu penízky jen sypaly. Mrtvá nebyla ničím.

„Zavolám Phillipse, řeknu mu, co se stalo, a poradíme se, co uděláme s Mitchellem.“ Temple se na tento hovor nijak netěšil, protože jen nerad připouštěl vlastní chyby a rozhodnutí najmout Mitchella vyšlo z jeho hlavy.

Prosím, byla to chyba, ale tu brzy napraví. Mitchell předávkoval drogou poslední dívku.

4

Daisy stála v dešti a upírala pohled na omšelý domeček v Lassiter Avenue, který byl její poslední nadějí. Bílá omítka se loupala, několik suchých keřů zoufale volalo po ostříhání, plevelem zarostlý dvorek vypadal, jako by celé léto neviděl kosu, a střecha nad přední verandou se propadala. Mřížová zástěna na dveřích byla na jedné straně vytržená z pantů a přes jedno okno se táhla obří prasklina. Za domkem byla oplocená zadní zahrádka. Jedno plus. Daisy se snažila najít další plusy, vyšla však naprázdno. Jenomže domek byl zas volný.

„Počkejte, až najdu klíč, podíváme se dovnitř," prohlásila majitelka domu paní Phippsová, když lovila v obrovitánské tašce přes rameno. Paní Phippsová měřila leda jeden a půl metru, ale byla širší než delší a vlasy – možná jí tak rostly – měla rozčepýřené v obrovských bílých chumáčích jako balíky slámy. Hekala, když pajdala po rozbité cestičce, kde byl celý kus úplně vymletý.

„Není to žádný zázrak," varovala, i když Daisy táhlo hlavou, proč si paní Phippsová myslí, že ji musí varovat. Jenom obývák, kuchyň, dvě ložničky a koupelna, ale my jsme tady s E. B. docela dobře vychovali dvě děti. Když E. B. odešel, děti mi koupily přívěs a postavili jsme ho za barák staršího syna, takže kdyby mě sklátila nějaká choroba a tak, měla bych někoho blízko sebe. „Já jsem se ale odtud nechtěla stěhovat. Dlouhou dobu to byl můj domov. Ale příjem z činže taky pomůže."

Zdálo se, že hroutící se dřevěná veranda pod váhou paní Phippsové hezky trpí; Daisy se držela trochu zpátky, aby byla

připravená utíkat pro pomoc, kdyby paní Phippsová propadla podlahou. Jenomže paní Phippsová došla až ke dveřím bez úhony a začala kvidlat s neposlušným zámkem. Nakonec otočila klíčem a spokojeně zamručela. „Jsme tady. Když odsud vypadla ta poslední cháska, všechno jsem uklidila, takže se nemusíte bát nějakého sajrajtu a podobně."

Dům *byl* čistý, všimla si Daisy s úlevou, když vstoupila dovnitř. Samozřejmě zde trochu čpěla zatuchlina, avšak byl to pouze pach prázdnoty, ne plísně.

Pokojíky byly malé, do kuchyňky se dal nacpat jen stolek a dvě židle, takže si neuměla představit, jak se sem stěsnala čtyřčlenná rodina. Na podlahách leželo jen popraskané linoleum, ale to se dá přikrýt od zdi ke zdi kobercem. Ani v koupelně nebylo k hnutí, avšak zároveň třeba podotknout, že místo obyčejného umyvadla tu svítilo modré umyvadélko z plexiskla a sprcha, která k bílému záchodu a k výlevce moc nepasovala. Ze zdi trčel malý ohřívač.

Mlčky znovu prošla oba pokoje a snažila si je představit s lampičkami, záclonami a pohodlným nábytkem. Pokud si domek pronajme, bude muset koupit okna s ventilací, podlahovou krytinu na všechny plochy, kuchyňské vybavení a nábytek do obýváku. Nábytek do ložnice už díkybohu má, ale i když nakoupí to nejlevnější zařízení, jaké sežene, nezbude jí než vynaložit nějakých šest tisíc dolarů. Naštěstí nežije v oblasti, kde by náklady na bydlení lezly do kdovíjaké výšky, protože jinak by utratila přinejmenším dvakrát tolik. Peníze měla – ty nebyly problém – jenomže nikdy tak velkou sumu nevydala. Už jen při pomyšlení na výdaje se jí vyděšeně stáhl žaludek.

Může odhadované peníze vyplatit, anebo se vrátit k mámě a bydlet tam, dokud nezestárne a nepůjde do hrobu. Sama.

„Beru," řekla a slova k ní dolehla cize a z dálky, jako by je vyslovil někdo jiný.

Boubelatý obličej paní Phippsové se rozzářil. „Berete? Nepočítala jsem – tedy, zdálo se mi, že vám nebude vyhovovat… tohle bývala moc pěkná ulice, ale sousedi teď nestojí za nic a…" Došel jí dech, víc už svůj úžas vyjádřit nedovedla.

Daisy ji plně chápala. Ještě před týdnem – páni, dokonce ještě včera! – by si ani ona nedokázala představit, že tu bude bydlet.

Možná s ní cloumá beznaděj, ale nevzdá se. Založila si ruce a nasadila nejlepší knihovnický výraz. „Přední veranda nutně potřebuje opravit. Jestli chcete, mohla bych všechno zařídit a vy byste mi částku za opravy odečetla z činže."

Paní Phippsová si také založila ruce. „A proč bych to dělala?"

„Nemusela byste nic platit hotově a v dlouhodobém výhledu by váš majetek stoupl na ceně a mohla byste příště vyžadovat vyšší nájemné." Daisy doufala, že paní Phippsová patří k lidem, kteří dávají přednost výhledovému užitku před tím, co jim vynese činže. Daisy neměla potuchy, kolik mohou opravy stát, ale zatím měla platit za nájem pouze 120 dolarů měsíčně a bez takového příjmu se paní Phippsová pár měsíců určitě obejde.

„Pochybuju, že mi peníze, které mám stranou, tak dlouho vydrží," odtušila paní Phippsová pochybovačně.

Daisy bleskově zauvažovala. „A co kdybychom splátku vynechali ob měsíc? Zvládla byste to? Já teď zaplatím opravy a potom do doby, než se mi peníze vrátí, budu platit každý druhý měsíc. Nebo můžete opravy zaplatit sama a kapánek mi zvednout činži."

Paní Phippsová přenesla váhu z jedné nohy na druhou. „Nemám hotové peníze na rozhazování. Dobrá, provedeme to, jak říkáte. Ale chci to písemně. A první měsíc rozhodně musíte nájemné zaplatit, ten systém každé dva měsíce začneme až potom. Tím ovšem všechny další úlevy končí."

Za sto dvacet dolarů měsíčně si už Daisy ani žádné představit neuměla. Rozzářila se a podala paní Phippsové ruku. „Dohodnuto," prohlásila a pevný stisk dohodu stvrdil.

„Kapku malý," prohlásila teta Jo, když přišla s Daisyinou matkou neteřin nový výdobytek ohodnotit.

„Bude krásně vyhovovat," prohlásila Evelyn srdnatě. „Trochu barvy a kousek roztomilých záclon udělá zázraky. Stejně tady podle všeho nebude bydlet kdovíjak dlouho. Ani se nenadějeme a najde si něco jiného. Daisy, zlato moje, jestli chceš něco z věcí, co máme v komoře, klidně si je vezmi." Ještě jednou se rozhlédla po domečku. „Jakže si byteček hodláš vyzdobit?" položila nejistou otázku, jako kdyby si neuměla představit nic, co by mohlo domku přidat na kráse.

„Chci, aby tu všechno bylo útulné a pohodlné," prohlásila Daisy. „Nic jiného se v tomhle bytě ani dělat nedá. Chápej, nabouchaná křesla s kožešinami z afghánských chrtů a podobně, ta by sem nešla."

„Hmm," prohodila teta Jo. „Jediný afghán, kterého jsem kdy viděla, nevydržel na místě, dokud nebyl na řetěze. Jsou to nejpitomější psi na světě."

Všechny vybuchly smíchy. Humor tety Jo dokázal dojít až do absurdity a jak Daisy, tak její matka nápady tetiny fantazie milovaly.

„Jenomže ty *budeš* potřebovat psa," vyhrkla zničehonic Evelyn, když se rozhlédla. „Nebo okenní mříže proti zlodějům či poplašný systém."

Mříže proti zlodějům a poplašný systém by jí udělaly další díru do kapsy. Daisy prohodila: „Zkusím se poohlédnout po psovi." Pejsek bude navíc kamarád. Nikdy nežila sama a čoklík jí tedy pomůže změnu překonat. Bude to paráda, mít znovu doma nějakého šmudlíka. Je to už osm let – propánaboha, taková doba! – kdy poslední mazlíček rodiny stářím zašel.

„Kdy myslíš, že se nastěhuješ?" zeptala se teta Jo.

„Nevím." Daisy se pochybovačně rozhlédla. „Bude nezbytné nastěhovat všechny krámy, ale to nebude trvat dlouho. Musím si koupit kuchyň a počkat, až mi ji dodají, potom koupit nábytek a koberce, pověsit záclony. A vymalovat. Stěny se bez nového nátěru neobejdou."

Evelyn si odfrkla. „Správná domácí by dala kvartýr pořádně vybílit hned poté, co se jí poslední nájemník odstěhoval."

„Chce ode mě sto dvacet dolarů měsíčně. Nové vymalování v dohodě máme."

„Slyšela jsem, že Buck Latham chodí o víkendech na melouchy," oznámila teta Jo. „Večer mu zavolám a uvidíme, kdy by mohl přijít."

Daisy už slyšela, jak se díra v jejím bankovním účtě trhá dál. „Dokážu si vymalovat sama."

„Ne, to nemůžeš," prohlásila rozhodně teta Jo. „Budeš mít práce až nad hlavu."

„Ano, určitě, ale přesto mi zbude čas…"

„Ne, žádný čas ti nezbude, nebudeš vědět, kam dřív."

„Teta Jo má na mysli, jak už jsme to spolu probraly, zlato, že by sis podle našeho názoru měla najít nějakého odborného kosmetického poradce."

Daisy vytřeštila oči, potom stěží potlačila smích. ‚A kde asi někoho takového najdu?" Pochybovala, že Wal-Mart podobné poradce zaměstnává. ‚A proč vůbec potřebuju, aby mi někdo radil, jak mám vypadat? Sama jsem o tom už taky přemýšlela. Chci, aby mne Wilma ostříhala a možná mi na vlasy napadala světlejší přeliv, a koupím si trochu líčidel…"

Evelyn s Joellou pomalu zavrtěly hlavami. „To nestačí," prohlásila teta Jo.

„Proč asi?"

Štafetu převzala Evelyn. „Zlato moje, jestli chceš všechny ty změny provést, pak na ně musíš jít od lesa. Ano, můžeš si změnit účes a začít se trochu líčit, jenomže ty potřebuješ *styl*. Musíš vypadat tak, aby lidé neodolali a museli se za tebou otočit. Právě to, jak člověk vypadá, hraje největší roli a přípravky pro takovouhle změnu nenajdeš v nějakém zdravotnickém a kosmetickém oddělení drogerie."

„Jenomže já už mám v plánu vyhodit tolik peněz –"

„Nejsi tak bohatá, abys mohla šetřit tím, že uškudlíš halíře a vyhodíš tisíce. Myslíš, že by generál Eisenhower podnikl vylodění v Normandii, kdyby si byl říkal: Moment, vyhazujeme příliš mnoho peněz. Nemůžeme vyslat jen polovičku lodí?' Celá léta jsi šetřila jak blázen, ale k čemu ti tyhle prachy budou, když je nepoužiješ? Nehodláš přece rozházet úplně všechny úspory?"

Daisy se dala snadno přesvědčit, ale nikdo ji nemohl převálcovat. Chvilku návrh v hlavě probírala. „Dobře."

„Ale zatím nedopusť, aby ti Wilma na vlasy vůbec sáhla," varovala ji teta Jo. „Škoda, kterou by mohla napáchat, by se těžko dala napravit."

„Wilma tě taky češe," vybuchla Daisy rozhorleně.

„Beruško, s chemikáliemi se ke mně nesmí ani na sto honů přiblížit. Kdybys viděla v jejím kosmetickém středisku to co já, ztuhla by ti krev v žilách."

Daisy si zničehonic představila, jak by vypadala se zelenou frizúrou, a rozhodla se, že se u Wilmy tak rychle neobjedná. Možná

by se *opravdu* měla vypravit do některého většího města. Jenže udržovat účes znamená se ke kadeřníkovi měsíc co měsíc vracet, což jsou další peníze. Wilma je možná břídilka, ale je levná.

Jenže naopak Wilma možná není drahá, ale je břídilka.

„Připomeň si Normandii," zamumlala Daisy.

„Přesně tak," poznamenala spokojeně maminka.

Daisy byla ovšem natolik paličatá, že se cestou domů zastavila před drogerií a utratila hotový majlant za malý sáček líčidel. S řasenkou, očními stíny, zdravíčkem, konturovací tužkou na rty a rtěnkou jako by nesla prázdný pytlík, ale v kapse byla o pětadvacet dolarů lehčí, třebaže si nevybrala nejdražší výrobky. Tento nákup byl pořádná rána do rozpočtu.

Strávila jistý čas také prohlížením kosmetických časopisů a vybrala si jeden, kde byly návody na použití líčidel nejpřesnější.

Kdokoli umí číst, se snadno poučí, jak s make-upem pracovat, pomyslela si spokojeně a s poučným návodem a se sáčkem mastiček zamířila domů.

„Co sis přinesla?" vyptávala se teta Jo, sotva Daisy vkročila do kuchyně.

„Jenom základní věci." Daisy vyjmenovala obsah sáčku. „Dokud se nenaučím zacházet s těmi ostatními krámy, nehodlám zkoušet něco složitého, jako jsou oční linky. Večer všechno vyzkouším a zhodnotíme výsledek."

Protože měla ten den narozeniny, obsahovala uchystaná večeře její nejoblíbenější pokrmy: pečeni, šťouchané brambory a zelené fazolky. Daisy byla však příliš roztěkaná, než aby jídlo ocenila. Den byl nabitý událostmi a nervy se očividně ještě nestihly uklidnit. Když všechno v kuchyni uklidily, matka s tetou Jo se usadily k televizi, aby sledovaly *Kolo štěstí*, a Daisy odkráčela nahoru, aby si vyrobila nový, rozzářený obličej.

Ze všeho nejdřív prostudovala kosmetický časopis a poučila se, jak nanášet oční stíny: nejsvětlejší odstín těsně pod obočí, středně zbarvený na víčka, nejtmavší při okraji. Návod vypadal zcela jednoduše. Jako příklad byl uváděn diagram, jak si víčka líčí Audrey Hepburnová. Daisy otevřela malou krabičku a upřela pohled na čtyři typy barevných stínů, všech stupňů hnědé. Hnědá je tak hrozně fádní.

Možná že si měla vybrat modré nebo zelené stíny, třeba by byly dobré i tmavě červené. Kdyby si však byla vzala modré, nehrály by s jejím zeleným okem, a kdyby si byla vzala zelené, nepasovaly by k modrému oku. Tmavočervené už si vůbec nedokázala představit, a proto se rozhodla pro hnědou barvu.

Zdálo se, že hnědou volí vlastně skoro celý život.

Odnesla si malý poklad do koupelny a marnivě všechny krabičky a kelímky rozestavila. Štěteček na natírání očních víček tvořila tyčinka s chocholíkem na konci. Vytáhla ji z pouzdra a přejela povrch nejsvětlejšího odstínu a vzápětí si přesně podle návodu nanesla barvu pod obočí. Změřila výsledek v zrcadle. Vzato kolem a kolem, vůbec nic neviděla. Úleva bojovala s rozčarováním.

Dobrá, další krok je střední odstín. Měla před sebou dva, avšak byla přesvědčená, že je úplně lhostejné, který si vybere. Namázla si jedno víčko jedním z nich a druhé dalším, aby mohla obě barvy srovnat. Po chvilce kritického zkoumání usoudila, že se od sebe nijak zvlášť neliší. Její oči však vypadaly přece jenom dramatičtěji, jako by měly kouřový nádech. Když už se tímto zjištěním trochu rozjařila, použila na obě víčka nejtmavší odstín, avšak neodhadla, kolik barvy má nanést. Výsledný tmavý pruh vypadal spíš jako nános válečné barvy nějakého domorodého kmene. *Rozetřít!*. V magazínu stojí, že je třeba barvu rozetřít. Daisy se snažila rozmazat nános všemi silami, hezky nátěr rozprostřít kolem dokola.

Výborně, teď tedy vypadá jako Kleopatra mnohem víc než Audrey Hepburnová. Koneckonců tohle byla skoro hračka. Příště už se s tmavým stínem nemusí tolik mordovat.

Dál přišla na řadu řasenka. Podle časopisu právě řasenka oči velice zvýrazňuje. Daisy zakvidlala tyčinkou v tubě a začala si s ní přejíždět řasy.

Výsledek dopadl tak, jako by se jí na víčka vyšplhala chlupatá housenka a chcípla tam.

„Ale ne!“ zakvílela, když se podívala do zrcadla. Co zkazila? Takhle nevypadá žádná modelka! Řasy jí trčely dopředu jako husté slepené trní, a kdykoli mrkla, horní i spodní řasy měly sklon se slepovat. Když je od sebe podruhé odpáčila, snažila se ze všech sil už ani nemrknout.

Kdyby teď přestala, byla by přece zbabělec, ne? Musí všemu přijít na kloub. Zdravíčko na tváře nemůže být tak zrádné jako řasenka. Přejela kartáčkem po barevném obdélníku a potom barvu pečlivě nanesla na líce.

„Svatá dobroto," zašeptala a znovu se podívala na dózičku s barvou. „Jak může tenhle krám vypadat o tolik tmavší na obličeji než ve škatulce? Tváře jako by měla krásně opálené až na to, že ani slunce nevybarví tváře jako zralé rajče.

Uplatnila zbytek líčidel, konturovací tužku i rtěnku, ale nedokázala posoudit, jestli se tím situace zlepšila či zhoršila. Jedinou jistotou bylo, že konečný výsledek je příšerný: vypadala jako něco mezi klaunem při rodeu a úděsnou obludou v hororu.

Co dělat, bez pomoci se neobejde. Zachmuřeně přešla do přízemí, kde ještě stále běželo *Kolo štěstí*. Evelyn a Jo na ni vytřeštily oči a s otevřenými ústy nevydaly ani hlásku.

„Můj ty smutku," vyhrkla nakonec teta Jo.

Daisy pod nánosem ruměnce ještě víc zrudla, takže se jí tváře přímo rozhořely. „Musí v tom být nějaký fígl."

„Jen se nerozčiluj," prosila matka a konejšivě ji objala kolem ramen. „Většina děvčat se chybami učí už v pubertě. Ty sis zatím něčím podobným hlavu nelámala. To je všechno."

„Nemám čas učit se chybami, potřebuju všechno zvládnout hned."

„Proto jsme ti doporučovaly, že by sis měla sehnat poradce. Nech si to projít hlavou, zlato; nejrychlejší cesta by byl vizážista."

„Beth by mi mohla ukázat, jak na to," napadlo Daisy. Její mladší sestra si dvakrát na líčení nepotrpěla, ale věděla, jak vlastní vzhled co nejlíp zušlechtit. Beth by jí nakonec nic nevyčítala.

„Nemyslím, že je to dobrý nápad," pronesla Evelyn tiše.

Daisy zamrkala. Velká chyba. Když si řasy zase oddělila, zeptala se: „Proč ne?"

Evelyn zaváhala, pak si vzdychla. „Zlato, ty jsi byla vždycky chytřejší, a proto Beth vyhlásila za vlastní teritorium hezký vzhled. Pochybuju, že by jí bylo dvakrát milé, kdybys ji požádala, aby ti pomohla být stejně hezká jako chytrá. Ne že bys hezká nebyla," dodala Evelyn spěšně, aby nezranila Daisyiny city. „Jenomže ses nikdy nenaučila své přednosti prodat."

Pomyšlení, že by na ni Beth mohla třeba jen co by se za nehet vešlo žárlit, bylo pro Daisy tak nepředstavitelné, že je nehodlala přijmout. „Ale Beth nosila ze školy vždycky jen dobré známky. Není žádná hlupačka. Je chytrá a hezká, tak proč by mi nepomohla?“

„Beth nemá *pocit*, že je tak vzdělaná jako ty. Dostudovala střední školu, ale ty máš diplom z vysoké.“

„Na vysokou nechodila jenom proto, že když jí bylo osmnáct, vdala se za staršího spolužáka a usadila se a založila nádhernou rodinu,“ zdůraznila Daisy. Beth měla ve skutečnosti všechno, po čem ona touží. „Sama si vybrala, že dál studovat nebude.“

„Jenomže tebe neustále trápí právě to, k čemu ses nerozhodla,“ vypíchla teta Jo poslední Daisyina slova. „Evelyn chce jenom říct, že bys neměla stavět Beth do podobného postavení. Když se jí věci nepovedou, bude mít mizerný pocit, a když ti pomůže, bude si připadat, jako když v létě na sobě taháš vlněný svetr: pořád tě štípe a někde šimrá.“

Nápad byl tedy smeten ze stolu. Daisy měla naštěstí po ruce další. „Počítám, že bych se mohla vypravit do obchodního domu v Chattanooze nebo Huntsvillu a nechat se hodit do parády tam.“

„My jsme po pravdě už uvažovaly o člověku tady v Hillsboru,“ nadhodila teta Jo.

„Tady?“ Úplně z míry vyvedená Daisy se pokoušela vybavit jediného člověka v Hillsboru, který by práci vizážisty viděl alespoň z rychlíku. „Koho máte na mysli? Jde o někoho, kdo se k nám nedávno přistěhoval?“

„No tedy, to zrovna ne.“ Teta Jo si odkašlala. „Myslely jsme, že by mohl vyhovovat Todd Lawrence.“

„Todd Lawrence?“ vytřeštila Daisy oči. „Teto Jo, pouhá skutečnost, že je nějaký chlap gay, neznamená, že má odbornou kvalifikaci na způsoby líčení. Navíc nemám tušení, jestli není třeba ‚pod obojí‘. Radši se propadnu, než bych se ho zeptala, jak je na tom.“ Todd Lawrence byl o několik let starší než Daisy, určitě něco přes čtyřicet, a byl to velice noblesní, zdrženlivý muž. Z Hillsbora odjel těsně po dvaceti letech a podle toho, co o něm říkala poněkud dětinská máti vdova, si velice dobře vedl na Broadwayi. Jelikož však nikdy nikomu neukázala ani jediný výstřižek nebo článek, kde by byla o

synovi zmínka, všichni byli přesvědčeni, že vypočítávané úspěchy jsou jenom výplodem mateřské lásky. Todd se asi za patnáct let do Hillsbora vrátil, aby poslední rok, co matka žila, o ni pečoval, a když umřela, tiše a osaměle žil ve starém viktoriánském domě na kraji města.

„Ach, je neškodný," odpověděla Evelyn. „Propánajána, otevřel si v Huntsvillu obchod se starožitnostmi a dekorativním zbožím. A kolik chlapů přesně ví, jaká barva je slézová? O Velikonocích mi Todd řekl, jak mi slézová sluší; pamatuješ, jaké šaty jsem měla letos na sobě? A on mě takhle pochválil před celým chumlem lidí. Je tedy v pohodě."

„Já nevím," prohodila teta Jo pochybovačně. „Slézová barva není to nejlepší zkušební měřítko. Co když měl pro manželku nějakého chlapa vybrat barvy do ložnice? Může vědět, co je slézová. Ale terakota, to je správná zkušební otázka. Zeptej se Todda, co je terakota."

„Na žádnou terakotu se ho ptát nebudu!"

„Jenže když se ho nechceš zeptat, jestli už ho to přihřátí přešlo, tak nevím, jak jinak to zvládneš."

Daisy si promnula čelo. „Odbíháme od tématu. I kdyby Todd byl gay –"

„To je," prohlásily obě sestry přesvědčeně.

„Dobrá, tak tedy je. Jenže to pořád neznamená, že má ponětí o tom, jak se líčit."

„Byl na Broadwayi, takže musí o make-upu vědět kde co. V televizi napadají každého, kdo vystupuje, ať už je gay nebo není. Já už mu navíc zavolala," oznámila Evelyn.

Daisy zavrčela.

„Jen moc nevyjížděj," krotila ji matka. „Byl jako máslo a prohlásil, že ti samozřejmě pomůže. Až budeš mít chuť, stačí jednoduše zavolat."

„To nemůžu," zavrtěla Daisy hlavou.

„Mrkni se ještě jednou do zrcadla," doporučila teta Jo.

Daisy váhavě otočila hlavu, aby se viděla v zrcadle nad kombinovaným krbem. Nad obrazem, který spatřila, jen zamžikala a bez jakýchkoli dalších pohnutek svědomí se vzdala. „Ráno mu zavolám."

„Zavolej hned,“ naléhala Evelyn.

5

S Daisy hned od rána cloumal vnitřní třas. Doslova ji vytočilo, když si domlouvala schůzku s Toddem Lawrencem, přestože byl právě tak milý, jak maminka povídala. Nejenomže měla strach, jestli není ještě pořád dotčený – a pokud byl, dokonale to skrýval – ale nutnost žádat ho o pomoc v něčem tak jednoduchém, jako je napatlání špetky make-upu, jí připadala děsně ponižující. V čem udělala kopanec? Věděla, že není padlá na hlavu, ale je tak zabedněná právě v tomto ohledu, že je odsouzena hned od začátku jen prohrávat? Už slyšela ty vtipy: Daisy Minorová loví manžela? Chacha – ani řasenku si neumí napatlat.

A ona ve skutečnosti chtěla jen muže, který by ji viděl takovou, jaká je, jenomže proč člověk potřebuje takovou vrstvu nátěru, aby si ho někdo vůbec všiml?

Dobrá, ano. Pokoušela se být „sama sebou“ a vyšla s prázdnou. Tak ať. Jestli se musí natírat šminkami, když chce získat to, po čem touží – především rodinu – pak se bude šminkovat, jak je třeba.

Pocit, že se chová jako flundra, ji ve chvíli, kdy se chystala do práce, málem rozložil. Poprvé si den předtím večer nenachystala oblečení a nyní stála před otevřenou skříní a očima probodávala sbírku usedlých sukní, blůzek a šatů. Vůbec si nedokázala představit, že si je ještě někdy oblékne. Zmateně uvažovala, až si poprvé v životě uvědomila riziko, že skoro jistě přijde pozdě do práce. Nakonec sáhla po černých šponovkách a natáhla si je. Nikdy předtím do zaměstnání kalhoty nenosila, avšak jenom díky vlastní „palici“, nikoli na základě nějakého nařízení, které by vydala městská rada. Další trhlina v

někdejším způsobu života – a srdce se jí rozbušilo napůl strachem, napůl vzrušením. Nahoru ke kalhotám však samozřejmě neměla vůbec nic jiného než zaběhané, nenápadité bílé blůzičky, ale jednu si oblékla, zastrčila okraj do pasu, potom si přitáhla pásek a vklouzla do černých pantofli.

Netroufla si podívat se do zrcadla, aby prověřila výsledek, popadla jenom kabelku a pádila po schodech dolů.

Jakmile ji teta Jo spatřila, povytáhla obočí, avšak ani nemukla.

„Nuže?“ dotírala Daisy, mnohem nervóznější z pouze mlčenlivě odezvy.

Z kuchyně se vynořila Evelyn a dceru si také změřila. „Pěkné,“ přikývla nakonec. „Trochu změna. A v kalhotách ti krásně vynikne prdelka.“

Bože na nebi; teď se až do večera nebude smět k nikomu otočit zády. Kristova noho, mrkla na hodinky. Na nějaké převlékání už nebyl čas. „Proč jsi musela něco takového říkat?“ zakvílela.

Evelyn se usmála. „Všechno v pohodě, zlato. Jestli si dobře vzpomínám, chlapi jsou právě na prdelky vysazení. A nezapomeň se správně vrtět, až někam půjdeš.“

„Vrtět se,“ zopakovala Daisy hluše, protože zaboha nemohla pochopit, jak si její matka – *její matka!* – může myslet, že věci prospěje, když bude kdekomu předvádět svůj zadek.

„Takhle, víš… hezky sem a tam,“ aby jí nezbytný pohyb názorně předvedla, vykročila máma na druhou stranu pokoje a houpala boky tak, aby se jí každý musel podívat na zadeček. Veškerý pohyb tolik sršel sexem, že Daisy jenom lapla po dechu. *Její matka?* Její intelektuální, naprosto nevyumělkovaná matka?

„Nesmíš to ale přehánět,“ radila teta Jo. „Mohlo by to vypadat, jako když se z pytle úporně snaží dostat dvě selátka.“

To byl konec. Víc už by nevydržela. Daisy se rychle omluvila, že přijde pozdě do práce, a vystřelila.

Ještě než stačila zasunout klíč do zámku u vchodu pro zaměstnance, přiřítil se bílý automobil a vystoupil z něho policejní náčelník Russo. Na seznamu lidí, které zrovna ten den neměla chuť potkat, byl určitě hned na začátku, projelo jí hlavou rozhorleně, jenomže byl moc blízko. Pokoušela se poodstoupit a natočit se z boku,

aby jí neviděl na zadek, jenomže on ji vůbec nepoctil pohledem. Když se k ní blížil, tvářil se jako kakabus. „Jdete pozdě.“

Daisy se podívala na hodinky. Bylo za dvanáct vteřin devět. „Jsem tu přesně.“

„Každý den ale chodíte přibližně o půl hodiny dřív. Dneska ne. Proto jdete pozdě.“

„Jak víte, kdy začínám pracovat?“ zrudla vyvedena z míry. Jenom jednou skoro zmešká a *zrovna* ten den musí někdo čekat, kdy se objeví. Navíc stál příliš blízko, doslova se na ni lepil, tak jak to při svých rozměrech vždycky zkoušel. Možná oprávněně, protože proč by jí jinak naskakoval ruměnec a byla by v rozpacích. Snažila se přitisknout blíž ke dveřím.

„Kdykoli jedu okolo, v knihovně už se svítí.“

Čímž chtěl říct, že Daisy je vždycky – tedy skoro vždycky – v práci dřív než on. Jen taktak potlačila jedovatý úsměv a místo něj nasadila patřičný tón i výraz knihovnice. „Mohu vám být nějak nápomocná, šéfe?“

„Jo,“ prohlásil stroze po yankeeském způsobu. „Snažil jsem se napojit na knihovnu včera večer, ale soubor se mi neotevřel. Napsala jste mi špatné heslo nebo co.“

Proč za všechno může vždycky ženská? proběhlo jí hlavou, když v duchu obracela oči v sloup. „Pokud se vám stránka nezobrazila, bude možná nutné, abyste si opravil program.“

Čučel na ni, jako by mluvila cizím jazykem.

„Váš program,“ zopakovala. „Jak starý máte systém?“

Pokrčil rameny. „Dva nebo tři roky.“

„Jak často jste si ho od doby, kdy jste počítač zakoupil, obnovoval?“ Odpověď znala ještě dřív, než otázku vyslovila. S gustem by ho nechala smažit, aby si údaj spočet sám, avšak dobré vychování a svědomí, zvyklé celý život jen lidem pomáhat, jí nedalo. Je knihovnice; je její povinností mu s virtuální knihovnou pomoci. „Máte laptop nebo desktop?“ Sázela, že má přenosný počítač. Patřil k těm netrpělivým lidem, kterým nejlíp vyhovuje tahat přístroj všude s sebou.

„Laptop.“

Připsala si dva body k dobru. „Když mi jej přinesete, ukážu vám, jak jej upravit. Samozřejmě pokud vám ještě stačí paměť.“ Ať si sám rozhodne, zda mluví o jeho mozku nebo počítači.

Podle toho, jak přimhouřil oči, určitě vsadil na první možnost, avšak přešel to. „Počítač mám ve voze.“ Zamířil opět ven k automobilu Crown Victoria, který patřil městu, a z předního sedadla pro spolujezdce vytáhl počítač. Nesl jej v jedné ruce jako pírko.

Daisy odemkla vchod pro zaměstnance a otočila se, aby počítač převzala. „Kolem oběda si jej můžete vyzvednout,“ prohlásila.

Nehodlal přístroj pustit. „Nemohla byste jej seřídit hned?“

„Hodlám, jenomže pár minut to zabere.“

„Kolik znamená pár?“

Srdce jí pokleslo, pochopila, že je rozhodnutý vyčkat. „Nemusíte jít do úřadu?“

Ukázal na vysílačku pověšenou na opasku. „Jsem v úřadu stále. Kolik minut je pár?“ opakoval.

Do háje s moderní elektronikou, rozhorlila se. Poslední, po čem toužila, bylo, aby se kolem ní *motal*. „*Záleží* na tom, co je zapotřebí.“ V hlavě jí lítaly odhady, jak dlouho může práce trvat. „Tři čtvrtě hodiny, hodinku.“

„Počkám si.“

Znovu do háje. Jedinou útěchou byla představa, že nastavit program nebude trvat tak dlouho; a potom Russo vypadne.

„Dobře. Setkáme se u hlavního vchodu.“ Vešla dovnitř a div mu nepřiskřípla nos, jak se hrnul do dveří. V posledním okamžiku maléru zabránil tím, že se do vrat opřel rukou.

„Půjdu tudy,“ zabodl do ní pohled.

Daisy prohlásila velitelsky: „Tudy nemůžete.“

„Proč ne?“

Zdálo se jí, že je to nad slunce jasné. Ukázala na nápis na dveřích, který měl Russo jen pár centimetrů před nosem. „Tohle je vchod pro zaměstnance. Vy nejste zaměstnanec.“

„Jsem zaměstnanec města.“

„Jenomže ne zaměstnanec knihovny, a to platí.“

„Sakra, dámo, co vás žere?“ nadhodil netrpělivě.

Hned mu přibylo pár černých teček. Přestupky, kterých se dopouštěl, v neustálé soutěži pro a proti jasně vedly. „Ne, přejděte k hlavnímu vchodu.“

Zřejmě její umanutý výraz nakonec zaregistroval. Přejel ji pohledem, jako kdyby ji chtěl prostě převálcovat, ale nakonec se s tlumenou kletbou otočil na podpatku a vyrazil k čelu budovy.

Zůstala stát s očima navrch hlavy. Očividně mu cestou uklouzla pěkná sprosťárna. Daisy ani chvilku nepochybovala, co slyší, protože podobná sprosťárna se jí už kolem uší mihla. Jistě, protože člověk se v dnešní době nemůže koukat na mnoho filmů, aby taková slova neslyšel. Chodila také do školy, kde se mladí lidé snažili navzájem omráčit ledovým klidem a znalostí všech nejhrubších výrazů; sama je rovněž dokázala použít. Jenomže Hillsboro bylo jižanské maloměsto a stále v něm platilo, že je neslušné, aby takovým jazykem mluvili muži před ženami. Ženy, které by ani nemrkly, kdyby podobný výraz slyšely od vlastního manžela či přítele v soukromí, by se na veřejnosti nad takovým slovem naježily jako královna Victorie. A vyslovit něco podobného před ženou, kterou ani moc neznáte, je totálně zavrženíhodné, ukazuje to, že dotyčný nemá ani špetku vychování a respektu –

Rozhořčené úvahy jí přerušilo hromové bubnování na vstupní dveře; šelma už byla na prahu. Daisy si pro sebe huhlala a pospíchala temnou knihovnou odemknout vchod.

„Kde vězíte tak dlouho?“ vybuchl, když vstoupil.

„Sprcha vašich výrazů mne doslova změnila v kus ledu,“ odpověděla chladně, vzala si od něj počítač a nesla jej k zapnutému počítači v knihovně a cestou rozsvěcela.

Opět zahučel něco pod nos, jenomže tentokrát mu díkybohu nerozuměla. Hned při další větě ovšem takové štěstí neměla. „Jste trochu moc mladá, abyste házela tak honem prdelí jako ty přestárlé amazonky v tomhle městě.“

Budiž jí přičteno k dobru, ani se nezakoktala: „Slušné způsoby nemají nic společného s věkem, všechno souvisí jen s výchovou.“ Položila počítač a zručně jej zapojila do sítě i k telefonní lince.

Chvíli trvalo, než se ozval. „Urážíte mou matku?“ zavrčel nakonec.

„Nemám potuchy, urážím? Nebo prostě ignorujete všechno, co vás učila?“

„Do prdele!“ vybuchl a vzápětí si zhluboka oddechl. „Dobrá, odpusťte. Někdy zapomínám, že žiju v klášteře.“

Kdyby byly zdejší občanky tak nudné a omezené, možná by tě napadlo vrátit se tam, odkud jsi přišel, prolétlo jí hlavou vzdorovitě, avšak nechala si všechno pro sebe, aby se situace nevyhrotila v otevřenou hádku. „Omluva se přijímá,“ donutila se prohlásit, třebaže měla použít mnohem zdvořilejší tón, než o jaký se – věru se vší snahou – pokusila. Sedla si a uvedla počítač do chodu, potom naklepala webovou adresu a čekala, až přístroj patřičnou stránku najde a zobrazí. Potom klikla myší na současné datum a zbytek svěřila technologii.

„To je všechno?“ zeptal se, když sledoval ukazatel času.

„Hotovo. Takhle seřídit si jej musíte pravidelně, přinejmenším každého půl roku.“

„Umíte si s ním dobře poradit.“

„Od doby, co jsme se připojili na virtuální knihovnu, mi nic jiného nezbývá,“ prohlásila zasvěceně.

Posadil se vedle ní; samozřejmě moc blízko. Tak na palec s vlastní židlí popojela. „Vyznáte se v počítačích skvěle.“

„Tak skvěle zase ne. Tuhle operaci umím provést, ale musím se pořád učit. Umím cestovat po webových stránkách, umím nasadit patřičný systém a naprogramovat jej, ale žádný počítačový zázrak nejsem.“

„Na radnici ani nemají internet. Počítač zpracovává jenom účty za vodu a výplatní listiny, ale tím to končí.“

Předklonil se, opřel si lokty o kolena a sledoval obrazovku, jako kdyby chtěl proces popohnat.

„V policejním oddělení jej však máte, ne? Nejste připojeni na celou policejní síť?“

Zabručel: „Jo. Jedna linka, jeden počítač.“ Tvářil se otráveně.

„Hillsboro je *malé město,*“ zdůraznila. „Nemáme moc velký rozpočet. A naopak i kriminalita je u nás nízká.“ Nečekaně znejistěla. „Nebo ne?“

„Poměrně nízká. Za celou dobu, co jsem tady, nedošlo v našem okrsku k žádné vraždě. Potýkáme se s obvyklými zlodějnami a přepadeními, řízením v opilosti, domácími hádkami.“

Měla tisíc chutí zeptat se ho, kde ty domácí hádky probíhají, ale kousla se do jazyku. Možná by jí něco prozradil a ona by to pak vyklopila matce a tetě Jo a už by měla výčitky svědomí, že drbe.

Nepřimáčkl se blíž? Neviděla, že by se pohnul, ale hřál ji a cítila jeho vůni. Co to mají chlapi v sobě, že voní úplně jinak než ženy? Testosteron? Nebo jsou chlupatější? Nebyl to nepříjemný pach; upřímně řečeno ji pokoušel. Byl však *jiný*, jako by Russo byl odlišný živočišný druh. A rozhodně seděl nestydatě blízko.

Ztratila nervy. „Utlačujete mě,“ upozornila ho zdvořile.

Aniž se pohnul, sklopil oči; židle, na kterých seděli, byly nejmíň tři centimetry od sebe. „Vůbec se vás nedotýkám,“ odpověděl stejně zdvořile.

„Neříkám, že se mě dotýkáte; povídám, že jste moc blízko.“

Obrátil oči v sloup a tiše vzdychl, ale přece jen o kousek s židlí popojel. „Je snad tohle nějaké další příšerné jižanské pravidlo?“

„Jste mužem zákona; počítám, že jste studoval řeč těla. Není právě tohle způsob, jakým podezřelé zastrašujete – tím, že omezujete jejich životní prostor?“

„Ne, já na zastrašování používám devítku. Signál téhle ráže těžko někdo přehlédne.“

Ach, co jiného může říci chlap? Typický mužský, který se vytahuje ráží zbraně. Jen taktak se udržela, aby neobrátila oči v sloup, ale protože on je obrátil vzhůru právě před chvílí, nechtěla se opičit.

Typický mužský… V mysli se jí promítl rozhovor, který včera vedla s matkou a tetou Jo, a hlavou jí proběhl nápad, ale rychle jej zapudila. Ne, podobnou diskusi s ním zapříst nehodlá. Přeje si jedině, aby už mu seřídila počítač a on vypadl –

„Víte, jaká barva je slézová?“ vyhrkla, slova jí sklouzla z jazyku dřív, než je stihla spolknout.

Jako když ho zasáhne elektrický proud. Prudce se narovnal a změřil si ji, jako by zničehonic vycenila tesáky a zvedla tykadla. „Proč se ptáte?“ nadhodil zkusmo.

„Jenom bych to chtěla vědět.“ Odmlčela se. „No tak, víte?“

„Co vás vede k myšlence, že bych to měl vědět?“

„Nevím. Jenom se ptám.“

„Zní to jako jeden z těch testů, co ženské používají, aby zjistily, jestli chlap je nebo není buzerant. Proč se nezeptáte rovnou, když vás to zajímá?“

„Vůbec mě to nezajímá,“ prohlásila, polekaná, že by ji on mohl podezírat z téže odchylky. „Prostě jenom někdo – ale to nevadí.“ Zaléval ji ruměnec. Věděla, že se červená; tváře jí jen hořely. Zabodávala oči do obrazovky počítače a snažila se ten krám přinutit, aby si pospíšil.

Drsnou rukou si přejel krátce střižené vlasy. „Růžová,“ zamručel. „Cože?“

„Růžová. Slézová je přece nadnesený výraz pro růžovou, ne? Slyšel jsem to mockrát, když moje bývalá manželka vybírala látky k nám do bytu, ale mně připadalo růžové všechno.“

Pánové, teta Jo měla se slézem pravdu. Už jako konečný test neplatí. Není to zajímavé? Nemohla se dočkat, až to doma vyklopí.

„Terakota,“ řekla a div se netloukla do hlavy. Proč už hrome nemůže přestat?

„Cože?“ Tvářil se, jako kdyby to slovo slyšel vůbec poprvé.

„Jakou barvu má terakota?“

„Hláskujte mi to.“

„T-e-r-a-k-o-t-a.“

Tentokrát si přejel rukou obličej. „To je záludná otázka, že ano?“

„Proč to říkáte?“

„Terakota, proč by se nějaká barva sakra měla jmenovat ‚terakota‘? Zní to jako zvratky a nikdo by o nic, co má barvu jako zvratky, nestál.“

„Terakota je moc hezká barva,“ prohlásila.

Obdařil ji nevěřícným pohledem. „Když říkáte.“

„Víte vůbec, jaká barva to je, nebo nevíte?“

„Krucinál, nevím, nevím, jaká barva je terakota,“ vyštěkl. „Znám skutečné barvy; znám modrou, zelenou a červenou, tyhle barvy znám. Terakota, držte mě. To jste si právě vymyslela.“

Uchechtla se. „Ani omylem. Jděte se podívat do slovníku.“ Ukázala směrem k oddělení výpůjček. „Tamhle napravo jich několik najdete.“

Odfrkl si, potom odstrčil židli a doslova oddusal k oddělení výpůjček. Zalistoval ve slovníku, prstem přejel několik stránek a potom chvíli četl. „Rudohnědá,“ vrtěl hlavou. „Ne že bych byl někdy viděl něco rudohnědého, ale kdybych byl viděl, můžete vsadit krk, že bych na to neukázal a neřekl: Tohle vypadá jako terakota!’“

„A jak byste ji nazval?“ posmívala se. „Vskutku nějak obrazotvorně, jako třeba červenohnědá? I když podle mě má terakota mnohem tmavší rudohnědý odstín než cokoli jiného.“

„Kdybych řekl červenohnědá anebo třeba purpurově hnědá, aspoň by lidi věděli, o čem sakra mluvím. A kdo vůbec takovou barvu potřebuje? Kdo se zdravým rozumem vleze do krámu a bude na příručím chtít terakotovou košili? Kdo si bude chtít koupit terakotový auťák? Třesu se o lidi, kteří si koupí tmavočervený vůz, ale terakota? Dejte mi svátek. Terakota není nic jiného než chyták na buzeranty.“

Možná ano, avšak Daisy mu nehodlala dát za pravdu. „Vy už teď víte, jaká je to barva,“ neodpustila si zdůraznit. „Jakmile od nynějška uvidíte hnědou s nádechem červené či nachové, pomyslíte si: terakota.“

„Ježíši Kriste.“ Přejel si kořen nosu. „Mám z vás bolení hlavy,“ zamumlal, pak zvedl pohled, oči se mu zúžily a nebezpečně zasvítily. „Jestli budete tohle někde vykládat, všechno popřu a potom vás hned zmáčknu, jako kdybyste šlapala chodník. Jasné?“

„Nešlapu chodník,“ prohlásila vítězně. „Jsem tak vzorný občan, že by mne mohli jako vzor dětem ukazovat na plakátech. Dokonce jsem vám ani nedovolila vejít vchodem pro zaměstnance, že ano?“

„Lidem, jako jste vy, se musí všechno pořádně vtlouct do hlavy.“ Mrkl na obrazovku počítače a s úlevou si oddechl. „Je hotovo.“ Podíval se na hodinky. „Vůbec to netrvalo ani celých čtyřicet pět minut. Spíš jenom čtvrthodinku. Počítám tedy, že taky nejste neomylná, slečno Daisy.“

Cítila, jak se jí při „slečně Daisy“ zatínají zuby. Jestli si Russo ještě jednou vezme na paškál její jméno, možná mu jednu vlepí. „Jak

to myslíte?“ zeptala se, když rychle odpojovala počítač. Čím dříve Russo vypadne, tím lépe.

Vzal si od ní počítač. „Lžete, jako když tiskne,“ prohlásil. Doslova oněměla a Russo vypochodoval dřív, než našla peprnou odpověď.

6

Jack Russo odcházel z knihovny ve skvělé náladě. Škádlení se slečnou Daisy byla vážně legrace; vytahovala se, červenala, ale ani o píď necouvla. V mnoha ohledech mu připomínala jeho pratetu Bessii, u níž právě zde v Hillsboru strávil řadu prázdnin. Teta Bessie byla škrobená a přísná jako všechny postarší dámy, avšak pro kluka, s kterým čerti šili, si alespoň každé dva měsíce v létě našla dostatek pochopení.

Přestože zpočátku ho téměř odrovnávalo žít v takovém vystrkově, jak Hillsboru tenkrát říkal – postupně si nejen tetu, ale i čas, který zde trávil, zamiloval. Rodiče si mysleli, že mu jen prospěje, když na chvíli vypadne z Chicaga a pozná také život někde jinde – a měli pravdu.

Zprvu se nudil, až mu bylo do breku; bylo mu deset a byl daleko od rodičů a všech kamarádů, všech věcí, na které byl zvyklý. Teta Bessie mohla naladit celkem čtyři – čtyři! – televizní kanály a každé odpoledne si sedla před bednu a při sledování svých „příběhů“ háčkovala. V neděli chodila dvakrát do kostela, v pondělí bylo velké prádlo, v úterý se luxovalo, ve čtvrtek, vzhledem k tomu, že se snižovaly ceny, se chodilo nakupovat. Nepotřeboval hodiny, aby věděl, která bije; stačilo se podívat, co právě provádí teta Bessie.

A bylo horko. Panebože, vedro jak v pekle. A teta Bessie neměla žádnou klimatizaci; na podobné nesmysly nesázela. Ve všech ložnicích měla jenom ventilátory a jeden přenosný větrák nosila po domě z místnosti do místnosti podle toho, jak potřebovala, což jí

bohatě stačilo. Okna se žaluziemi nechávala otevřená, aby domem pěkně protahovalo.

Když však slzy oschly a Jack překonal stesk, postupem času objevil, jak je milé ležet při západu slunce ve voňavé trávě a pozorovat světlušky – nebo svatojánské broučky, jak jim teta Bessie říkala. Pomáhal jí v zahrádce, o kterou vždy v létě pečovala, a učil se ocenit chuť čerstvé zeleniny i práci, která byla zapotřebí, než se všechny výdobytky dostaly až na stůl. Postupně se seznámil s kluky ze sousedství a spoustu horkých odpolední strávili všichni tím, že hráli baseball nebo kopanou; dědeček jednoho z nových kamarádů ho naučil chytat ryby a lovit. Oněch šestero prázdnin, které začaly, když mu bylo deset, a skončily, když mu bylo patnáct, patřilo k nejkrásnějšímu, co ho v životě potkalo.

Nikdy však do Hillsbora nadobro nezapadl; vzhledem k tomu, že přijížděl pouze na léto, nezamíchal se nikdy mezi jiné děti, než byli kluci ze sousedství. Když se do Hillsbora vrátil, narazil na jediného člověka, který si na něj pamatoval, jenomže kromě náhodných návštěv o svátcích už tetu Bessii nenavštěvoval, lidé měli plnou hlavu starostí s vlastními rodinami a on už si nenašel chvíli dávné kámoše vyhledat.

Teta Bessie se dožila třiadevadesáti let, a když před třemi lety skonala, vyvedl Jacka z míry a zároveň dojal fakt, že mu svůj starý dům v závěti odkázala. Téměř vzápětí se rozhodl, že se z New York City do Hillsbora přestěhuje. Právě se rozvedl, a jelikož v oddělení newyorské policie, kde sloužil, ho neustále přesunovali z místa na místo, už ho stres a náročnost služby zmáhaly. Skupina zvláštního nasazení byla oddělení, kde se nikdo nenudil, avšak nebezpečí, které tu neustále hrozilo, patřilo k jednomu z důvodů rozvodu. Nebyl to hlavní důvod, avšak jeden z nich určitě. A přinejmenším v tomto ohledu dával Jack bývalé manželce alespoň z poloviny za pravdu. Být ženou policajta je tvrdý osud; manželka někoho, kdo chodí do práce jenom ve chvílích, kdy se situace vyhrotí, opravdu potřebuje železné nervy. Navíc mu bylo šestatřicet; nastoupil službu v Chicagu, když mu bylo jedenadvacet, potom se přestěhoval do New Yorku. Byl čas vypadnout, poohlédnout se po něčem, co tolik nedrásá.

Několikrát si vyjel do Hillsbora, aby se podíval na starý viktoriánský dům a zjistil, co je kde třeba opravit, a při té příležitosti

vystrčil tykadla, kde by se dala sehnat nějaká práce. Než se vzpamatoval, nabídli mu místo policejního náčelníka a bez rozpaků si s radnicí plácl. Krom toho si plně uvědomil, že bude šéfovat policii někde ve vystrkově, sbalil si svých pět švestek a odstěhoval se na jih. Velel třiceti lidem, což byla sranda ve srovnání s policejní jednotkou, odkud právě odešel, avšak Jack měl pocit, že našel správnou noru.

V pohodě, žádný převratný postup ho tedy nečeká, avšak ochrana města, které přijal za své, ho bavila. Krucinál, jemu se líbily i schůze městského zastupitelstva; posledně mu téměř dali kopačky, když občané v plné zbroji vytáhli na protest proti tomu, že se rada usnesla kolem náměstí instalovat semafory. Bylo směšné, že město s devíti tisíci obyvatel má jenom jeden semafor, ale podle toho, jak lidé řvali, zřízení dalších světel znamenalo porušení celého desatera Listiny lidských práv. Kdyby záleželo jenom na Jackovi, semafory by se objevily v celém centru a u všech škol. Hillsboro žilo sto let za opicemi – nebral si městečko na paškál marně, když o něm mluvil jako o zapadákově – avšak díky tomu, jak se do městečka stěhovali noví lidé, doprava se zhušťovala a Jack si nepřál, aby první auťák převálcoval nějakého školáka dřív, než se občané probudí a dojde jim, že by nová světla byla k užitku.

Když vstoupil do kanceláře, jeho sekretářka Eva Fay Storieová zrovna telefonovala, avšak kývla na něj prstem a zároveň mu podala šálek s kávou a pár růžových šmíráků. „Díky," řekl a cestou do kanceláře už kávičku usrkával. Neměl tušení, jak to Eva Fay dělá, avšak kdykoli vcházel do kanceláře, horký šálek čerstvé kávy vždycky na něj čekal. Třeba se nějak napojila na jeho parkovací místo, a kdykoli se Jack blížil, nějaký bzučák pod deskou stolu jí dal znamení. Jednou mu nezbude nežli zaparkovat na ulici, jen aby zjistil, jestli ji nevyhodí z konceptu. Zdědil ji po svém předchůdci a oba byli s daným status quo spokojeni.

Jeden z hovorů, na který měl odpovědět, patřil detektivu z okresu Marshall, s nímž se Jack od okamžiku, kdy se přestěhoval do Hillsbora, spřátelil. Jack okamžitě ostatní zprávy odstrčil a vytočil číslo na papírku.

„Petersen."

„Co se děje?“ Jack věděl, že se nemusí představovat. I kdyby Petersen neměl důvěrnou linku, Jackův přízvuk by mu snadno prozradil, kdo volá.

„Ahoj, Jacku. Poslyš. Objevila se nám tu neidentifikovaná mrtvola, mladá holka, nejspíš Mexičanka. Nějací haranti ji našli.“

Jack se pohodlně opřel. V Hillsboru nikoho, kdo by popisu odpovídal, zatím nepohřešovali; obyvatel hispánského původu tu měli vůbec málo a už několik posledních měsíců se neobjevil jediný pohřešovaný. „A?“

„No co, nemáme se do prdele vůbec čeho chytit. Déšť všechny stopy spláchl a nedají se poznat žádné příčiny smrti. Žádná zranění, žádné strangulační stopy, žádné boule na hlavě, nic.“

„Předávkovaná.“

„Jo, přesně to si myslím já. Co mě ovšem děsí, jsou případy, které se den co den množí v Huntsvillu, Birminghamu, kde jde vesměs o předávkování GHB.“

„Myslíš, že byla znásilněná?“

„Dokud nedostanu pitevní zprávu z Montgomery, nemůžu nic tvrdit, ale já bych soudil, že to tak bylo. Měla na sobě šaty, ale žádné spodní prádlo. Navíc si vzpomínám na jeden případ, který se před několika měsíci stal v Huntsvillu…“

„Ano, taky si vzpomínám, byl to naprosto stejný malér.“

Oba muži se odmlčeli. Pokud hodlá nějaký chlápek nacpat do nějaké ženy GHB tak, aby se s ní mohl vyspat, bylo by pěkně praštěné, kdyby se o stejnou věc nepokusil ještě jednou. Potíž spočívala v tom, že sehnat GHB byla úplná hračka, vždyť jde proboha živého vlastně o čisticí prostředek. Vždyť ho taky berou chlapi; používají jej pro růst svalů. Předávkovaných chlapů se moc nenajde, ale spousta žen se probudí s úplným oknem, kdy nemají ani potuchy, s kým a kde strávily noc, i když těla dokazují, že došlo k sexuálnímu styku. Aby nebylo tak jednoduché vysledovat, čí sperma se na nich podepsalo, jenom málo znásilněných žen ohlásí všechno policii.

„Jak bych ti podle tebe mohl pomoct?“ nadhodil nakonec Jack, protože právě proto Petersen volal a vůbec se mu nesnažil jenom vypovědět, co se přihodilo. Fakta by si našel Jack stejně, až by si přečet hlášení.

„Vlastně se ptám, jestli máš nějaký průšvih s GHB taky v Hillsboru.“

„Zatím o ničem nevím, jenomže u nás se nepije.“ GHB jde ruku v ruce s alkoholem, protože alkohol soli skvěle rozpouští, a lze je tedy vystopovat ve všech putykách. Vzhledem k tomu, že v Hillsboru žádné bary a hospody nejsou, bylo by s podivem, že by se tam objevily případy spojené s užíváním povzbuzovacích prostředků a drog – alespoň zatím. Dřív nebo později na ně nějaký nezletilec zemře anebo přistihnou nějakého chtivého svalovce, jenomže zatím podobná nákaza městečko nenapadla. Neznamenalo to, že jsou všichni v Hillsboru čistí; znamenalo to jenom to, že zatím měli všichni štěstí a nezemřeli.

„Pořád nevím, o co ti jde,“ nadhodil Jack.

„Zapadneš často do nějakého baru někde u vás? Samozřejmě mimo službu.“

„Mám sakra moc práce a jsem na to moc starý.“

„Na tyhle věci nejsi nikdy moc starý, chlapče. Jenom si zkus jeden den vyrazit a kouknout se, kolik je tam dědků s šedinami. Mě ovšem napadlo, že jsi v naší oblasti vlastně úplně nový, a kdyby ses vypravil na menší průzkum do Scottsbora nebo Madison County, nikdo by nepřišel na to, že jsi vytáhl paty z Hillsbora, co říkáš? Takže bys mohl provětrat kluby a bary, vyposlechnout si, o čem jde řeč, a třeba přistihnout někoho, jak dámě sype něco do chlastu. Samozřejmě v civilu, řekl bych.“

‚A přísně mimo záznam a na vlastní útraty,“ přihodil Jack jedovatě.

„Krucinál, chlapče, tak je to nejlepší. Nic úředně, jsi osamělý člověk, který shání společnost, co by tedy mohlo být přirozenější? A kdybys při těch večerních hrátkách čirou náhodou něco zjistil nebo zaslechl, třeba bychom se měli čeho chytit. Co ty na to?“

„Výstřel do tmy.“

„To určitě. Jenomže, krucinál, já už nechci ze smetišť v mém okrsku vyhrabávat těla mrtvých dívek. Můžu pracovat jen s vlastními prostředky a něco z nich možná kápne, jenomže ty hajzly, co se motají po diskotékách, nic nezastaví. Potřebujeme tu konzervu napíchnout a ty můžeš být tou nejostřejší kudlou, která nám pomůže.“

„Neměli bychom možná ale zhatit nějakou podělanou akci, kterou rozjela DEA.“

„Na ně se vyprdni,“ prohlásil Petersen bujaře.

Jack se musel uchechtnout, protože právě takové podmínky mu vyhovovaly. Pokud někomu šlápne na kuří oko, pak jenom čirou náhodou. Jak by mu krucinál mělo ublížit, když stráví nějaký čas v nějakém klubu? Měl zkušenosti z práce v oddělení obecné kriminality, ale viděl dost, aby věděl, na co se zaměřit. „Kdo ještě o tomhle plánu ví?“

„O jakém?“ zeptal se Petersen postižený okamžitou ztrátou paměti.

„Pochybuju, že bys mi mohl vyjmenovat několik dobrých klubů v tvé oblasti. Nebo můžeš?“

„Abys rozuměl, nemluvím z vlastní zkušenosti, ale slyšel jsem, že něco se děje v Hot Wing ve Scottsboru. Mohl bys ale také prověrat Buffalo Club v Madison County a Sawdust Paláce v Huntsvillu. Máš-li zájem, dodám ještě další jména.“

„Pošli mi celý seznam,“ prohlásil Jack a zavěsil.

Pohodlně se opřel a s přimhouřenýma očima si znovu celý plán probíral. Neexistovala žádná pravidla, protože se chystal jednat na vlastní pěst. Krucinál, nešlo vlastně o žádný plán, jen o poslání chodit s očima na stopkách. Jakmile na něco narazí, bude muset natahovat uši jako Balámova oslice, ale při výcviku ho naučili, jak v choulostivých situacích používat vlastní iniciativu.

Žilami mu proběhl starý nápor adrenalinu, zvědavé očekávání. Možná že se mu po pořádné akci stýskalo víc, než si připouštěl. Tentokrát nešlo o stejnou situaci, kdy se z něj stane rukojmí anebo musí vyrazit do ozbrojeného zásahu, avšak co do důležitosti si nový úkol s ničím nezadal. Někdo tu znásilňuje ženy a některé z nich vinou GHB umírají. Pokud by se mu podařilo přistihnout jen jediného hajzla, jak sype děvčeti do pití ten sajrajt, s radostí mu připíchne koule na zeď.

Daisy ten večer váhavě zaklepala na umně vyzdobené vitrážové dveře Todda Lawrence. Vlastní dveře byly uměleckým dílem, natřené na modro tak, aby odpovídaly okenicím, avšak maličkosti byly

vytečkované tmavě zelenými puntíky, až připomínaly les; když si člověk připočet nespočet kořenáčů na široké verandě, analogie vlastně nebyla příliš daleko od pravdy. Tabulky skla v olověných obrubách se leskly, jako by je někdo vydrbal octem. Vlastní vchod podpíraly dvě bronzové lampy, rozlévající měkké světlo, které vchod útulně a přívětivě zdobilo.

Daisy si za sklem všimla přibližující se postavy. Potom se dveře otevřely a usmál se na ni Todd Lawrence. „Ahoj, Daisy, jak se máte? Pojďte dál.“ O krok couvl a gestem ji pozval. „Jako bych vás neviděl celé věky. Nechodím do knihovny tak často, jak bych měl. Od té doby, co jsem si otevřel obchod v Huntsvillu, jsem pořád s časem na štíru.“

Z Todda odjakživa vyzařovalo cosi, co ve vás vyvolávalo pocit, že jste jeho nejlepší přítel. Daisy se s ním nesetkávala často, avšak jeho bezprostřední chování ji vždycky zbavilo nervozity. Byl to štíhlý, pohledný muž, oblečený do bavlněných khaki kalhot a košile s vyhrnutými rukávy. Byl středně vysoký, měl hnědé vlasy i oči a milý úsměv, který vás automaticky nutil usmát se také.

„Když obchody běží, jinak to ani nejde,“ prohlásila, když za ním pochodovala do haly a usazovala se na otomanu plném kytek, ke kterému jí pokynul.

„Co dělat,“ usmál se útrpně. „Většinu volného času trávím na dražbách. Spoustu večerů nenarazíte na nic než na padělky a reprodukce, ale zrovna tak často se objeví opravdový poklad. Nedávno jsem ani ne za sto dolarů koupil ručně malovaný orientální paraván a hned druhý den jsem jej prodal za tři tisíce. Jeden můj zákazník právě po takovém už dlouho toužil.“

„Abyste rozeznal skutečnou starožitnost od nějaké atrapy, musíte mít bystré oko,“ pravila. „A počítám, že jste musel taky leta studovat.“

Pokrčil rameny. „Sbíral jsem vědomosti, jak se dalo. Mám rád starý nábytek, takže bylo jen přirozené, že jsem se mu věnoval.“ Založil si ruce v bok a s hlavou nakloněnou si Daisy prohlížel. Běžně by byla z takového průzkumného pohledu celá vedle, ale Toddovi jiskřil v očích výraz jasně sdělující, *hele, pěkná bžunda, co?* „Vy tedy chcete, aby vás někdo přejinačit?“

„Sakumprásk," přiznala se Daisy bez mučení. „Jsem jako myš a nevím, co s tím. Koupila jsem si pár líčidel a vyzkoušela jsem je, ale určitě je v líčení nějaký fígl, protože jsem vypadala příšerně."

Zasmál se. „Samozřejmě, pár fíglů je zapotřebí."

„Já to věděla," zamumlala rozhořčeně. „Copak by společnosti příliš obtěžovalo natisknout *pořádný* návod, jak výrobky používat?"

„Nejdůležitější je ovšem praxe a naučit se nepřehánět." Máchl rukou v odmítavém gestu. „Líčení není problém; nebude trvat hodinu a naučím vás, jak se to dělá. Co dalšího máte v plánu?"

Cítila, jak se jí při představě, že musí odrecitovat celý katalog vlastních nedostatků, rozehřívají tváře. Prokristapána, copak to není nabíledni? „No, především jde o mé vlasy. Uvažovala jsem o tom, že by mi Wilma mohla nasadit nějaký přeliv…"

„Proboha, ne!" vybuchl zděšeně.

Daisy si povzdychla. „Reagujete skoro stejně jako moje rodina."

„Poslechněte," radil, „maminka s tetou vědí, o čem mluví. Wilma se vůbec nestarala o to, jak se vyvíjejí chemické přípravky. Pochybuju, že od momentu, kdy před čtyřiceti lety získala licenci, vůbec někdy viděla přehlídku účesů. V Huntsvillu nebo v Chattanooze se najde pár dobrých kadeřnic, které vám nevypálí vlasy až na lebku."

Když si Daisy v duchu představila, jak je plešatá, otřásla se. Todd vzal do prstů pramínek vlasů a prohmatal je. „Vlasy máte zdravé," pochválil si. „Nejsou zrovna zvláštní, ale nic jim nechybí."

„Mám je jak vrabčí hnízdo." Když už se jednou do něčeho pustila, byla rozhodnutá nenechat kámen na kameni.

„To není problém. Určitě pomůže, když poněkud zkrátíme délku, a dnes už se najde spousta vodiček, které vám vlasy dokáží zpevnit a zároveň je dostat do figury. Neuškodí také, když je trochu zesvětlíme." Znovu si vlasy prohlížel. „Zapomeňte na melír. Myslím, že byste měla být blonďatá."

„B-blonďatá?" vyjekla. Vůbec si neuměla představit, že by z ní najednou byla plavovláska. Předtím jí nešla na rozum ani představa, že by měla mít ve vlasech pár světlých pruhů.

„Nemyslím nějaký sprostý odstín," prohlásil. „Seženu vám kadeřníka, který vám obarví vlasy v několika odstínech tak, aby výsledek vypadal zcela přirozeně."

Pro člověka, který si v životě nedokázal spláchnout vlasy ani heřmánkem nebo kopřivami, připadalo zesvětlení vlasů o několik odstínů stejně složité jako vystřelit člověka na Měsíc. „J-jak dlouho to bude trvat?“

„Ach, podle mě pár hodinek. Bude nezbytné podrobit vaše vlasy dvojímu procesu.“

„Co to znamená?“

„Napřed bude třeba váš vlastní odstín odbarvit a potom jej nahradit odstínem blond.“

No co, mělo to alespoň hlavu a patu. Nepamatovala si, že by kdy byla měla tolik nervů podniknout něco tak drastického, ale pevná vůle železo láme. „Já si to promyslím,“ připustila pochybovačně.

„Uvažujte nekompromisně,“ nadhodil. „Co dál?“

Opět vzdychla. „Nevím, co na sebe. Neumím se obléknout.“

Mrkl na sukni a blůzku, kterou měla na sobě. Sotva dorazila domů, stáhla ze sebe kalhoty, protože už ani vteřinu neobstála s představou, že si někdo prohlíží, jaký má zadek.

„Máte bohužel pravdu,“ protáhl. „Švih vám opravdu chybí.“

Zrudla a Todd se usmál. „Žádné strachy,“ pravil laskavě a podal jí ruku, aby mohla lépe vstát. „Prostě jste se nikdy nenaučila prodávat vlastní přednosti. A máte jich hodně.“

„Mám?“

„Máte.“ Prstem naznačil, aby mu předvedla kolečko. „Otáčejte se. Pomalu.“

Hrdě se začala otáčet.

„Máte pěknou postavu. Místo toho, abyste na sebe natahovala takové staropanenské hábity, měla byste ji pěkně ukazovat. Máte skvělou pleť, pěkné zuby a moc se mi líbí ty vaše zvláštní oči. Dám krk, že vás oči celý život přiváděly do rozpaků, viďte?“

Cukla sebou, jako by ji nabral na vidle, protože už jako dítě ji příšerně trápily různobarevné oči a vždycky se pokoušela zalézt někam do poslední řady, aby si jich nikdo nevšiml. „Propánaboha, pochlubte se jima,“ vyzval ji Todd. „Jsou zvláštní. Liší se od sebe. Nemáte však jedno oko hnědé a druhé modré, což by opravdu vypadalo, jako byste byla nějaká čarodějka, a já vlastně nevím, jestli je to geneticky vůbec možné. Nikdy z vás nebude neodolatelná

svůdkyně, ale rozhodně se z vás může stát děvče, za kterým se každý s potěšením ohlédne.“

„Víc ani nežádám,“ přiznala. „Svádět ani neumím.“

„Slyšel jsem, že je to svízel,“ usmál se. „Nejlepší světlo mám v koupelně. Pokud si troufáte, račte prosím vstoupit do mého budoáru a pustíme se do přeměny.“

Daisy vytáhla z kabelky pytlíček. „Přinesla jsem si líčidla.“

„Ukažte, co máte.“ Vzal si od ní sáček a otevřel jej. Neodfrkl si pohrdlivě, měla však pocit, že jen taktak potlačil smích. „Tohle by mohlo pro začátek stačit,“ řekl shovívavě.

Vedl ji ložnicí do koupelny, a kdyby byla Daisy někdy zapochybovala o tom, jaké má Todd sklony, pohled na jeho ložnici by všechny pochyby vyřešil. Pokoj byl přepychově vybaven nábytkem značky Chippendale, s letištěm zakrytým parádně nařaseným krajkovým přehozem, a všude kolem obrovské kořenáče s bujně rostoucími květinami. Kéž by Daisyina ložnice vypadala alespoň napůl stejně hezky.

Podržte mě, on měl vyzdobenou i koupelnu! Vymalovaná byla zelenou a bílou, tu a tam s prvky broskvové a holubí modři. Uvědomila si, že se ještě nikdy v pánské koupelně neocitla. Skoro ji rozčarovalo, že tam měl jen obyčejnou záchodovou mísu, i když samozřejmě nebyl nejmenší důvod, proč by si na zeď věšel pisoár. Ten by navíc určitě barevně neladil.

„Bohužel tady nemám taburetku,“ prohlásil Todd opět s úsměvem. „Chlapi si při holení obvykle nesedají.“

Něco podobného ji jaktěživo nenapadlo, ale měl samozřejmě pravdu; při holení muži vesměs postávají.

„Dobrá, napřed si odhrňte vlasy z obličeje. Máte nějakou čelenku nebo stužku?“

Zavrtěla hlavou.

„Tak si je zastrkejte za uši a odhrňte si prameny z čela.“ Provedla všechno, jak kázal. Předchozí pocit jistoty byl opět v tahu. Prsty se jí klepaly a nebyla schopna provést ani něco tak jednoduchého jako zastrkat si vlasy za uši. Tušila, že kdyby právě teď měla někam vykročit, sesype se jak hromádka neštěstí.

Todd vytáhl zásuvku z vestavěné toaletky a vyndal asi deset palců širokou a pět palců vysokou krabici. Odcvakl uzávěr, zvedl víčko a odhalil dvě patra plná kartáčků a rtěnek a rozmanitou sbírku všech možných barev na oči i tváře. „Páni," vyhrkla, „máte víc líčidel, než mají u Wal-Marta."

Zasmál se. „Tolik zase ne. Tahle krabice ovšem uchovává vzpomínky. Jistou dobu jsem pracoval na Broadwayi, a pokud nechcete ve chvíli, kdy na vás zasvítí reflektory, vypadat jako duch, nezbývá vám než na sebe pěknou vrstvu nátěru nanést."

„To musela být zábava. Já jsem nikdy nebyla v New Yorku. Vlastně jsem nikdy nic zvláštního nezažila."

Byla to zábava."

„Proč jste se vrátil?"

„Nebyl jsem tam doma," řekl prostě. „Navíc máma potřebovala, aby o ni někdo pečoval. Tak to v životě chodí. Rodiče se o vás starají, dokud jste mladí, vy se o ně staráte, když oni zestárnou."

„Rodina," usmála se, protože ona měla tu vlastní tak blízko.

„Přesně tak A nyní," prohlásil zničehonic úsečně, „hezky do díla."

Ani ne za hodinu se Daisy dívala do zrcadla a byla u vytržení. Úžasem pootevřela ústa. Ach, nedívala se na ni zrovna neodolatelná krasavice, avšak žena, kterou viděla v zrcadle, byla přitažlivá, vypadala sebevědomě, sršel z ní život. Nebyla tak fádní jako vzorek na tapetě. A co bylo důležitějšího, muži si jí všimnou!

Ne že by proces proběhl bezbolestně. Todd ze všeho nejdřív trval na tom, že jí vytrhá obočí. „Nechcete přece vypadat jako Joan Crawfordová, zlatíčko. Té trčel z obočí jeden chlup snad pět centimetrů dlouhý a ona mu říkala Oscar či jak." Naštěstí ani nechtěl, aby vypadala jako Bette Davisová, takže mu dovolila vytrhnout jen pár chloupků, které vyčuhovaly.

Potom na ni Todd napatlal veškerá nezbytná líčidla a k Daisyině úlevě nebyl proces zase tak komplikovaný. Hlavní zásada byla nenabírat mastiček víc, než bylo zapotřebí, a mít po ruce kapesník nebo vatičku, které by dokázaly přetažení nebo nadbytečný nános setřít. Jakmile se naučila otřít do kapesníčku štěteček s řasenkou dřív, než si začala patlat řasy, dokonce i nalíčení očí nebyl problém.

„Barbaři," hudrala, když s potěšením vychutnávala pohled na černé řasy v zrcadle. Už to nebyly chlupaté housenky.

„Prosím?"

„Ti, co vyrábějí mascaru. Jsou to barbaři. Proč vám prostě neporadí, abyste dřív, než se začnete natírat, otřeli krém do kapesníku?"

„Má drahá, ti mají starostí nad hlavu, aby varovali lidi, že si nemají vypíchnout oči nebo líčidlo olizovat. Předpokládají, že když si hodláte opravdu řasy natírat, naučíte se to sama."

Ano, ona moc chtěla a naučila se to.

„Já jsem to zvládla," prohlásila nadšeně s očima upřenýma na vlastní obraz v zrcadle. Pleť měla hladkou a jasnou, tvářičky lehce zarůžovělé, oči záhadné a veliké, rty plné a lesklé. Úplná hračka.

„Ano, má drahá, zvládla jste to skvěle. Nejde o nic složitého; chce to jen trochu cviku a nepřehánět barvy. A zkusme si teď ještě probrat, jak chcete vypadat. Jako normální děvče, prachatá dámička nebo sexy kočka?"

Todd stál na prahu otevřených dveří a vesele se s Daisy loučil. Neubránil se úsměvu. Dnes poprvé s ní strávil trochu času, třebaže věděl, kdo je, a vždycky se mu líbila. Na děvče jejího věku byla dojemně naivní, ale chytrá, upřímná, děvče jako lusk, žádná staropanenská slepice. Neměla nejmenší představu, jak využít všech svých předností, jenomže, díky bohu, on věděl, jak na to. Až dotáhne věci do konce, bude z ní bomba.

Přešel k telefonu a vytočil číslo. Sotva mu volaný na druhém konci zvedl sluchátko, Todd řekl: „Mám kandidátku. Daisy Minorovou."

7

Glenn Sykes byl profesionál. Vždy opatrný, neopomněl jedinou maličkost a rozhodně se nikdy nenechal ovládnout city. Ve vězení nestrávil ani den; ve skutečnosti měl úplně čistý i řidičský záznam a kupon s jeho jménem mu dokonce ani jednou neprocvakli za nepřiměřenou rychlost. Ne že by kupon neměl, avšak řidičský průkaz, který vždycky předkládal, zněl na úplně jiné jméno, uváděl identitu, kterou si pro sebe rozvážlivě zařídil už před patnácti lety.

Jeden z důvodů, proč měl takový úspěch, tkvěl ve skutečnosti, že se nesnažil přitahovat pozornost. Nikdy nezvyšoval hlas, málokdy se napil – určitě ne při práci, ale jen když byl hezky sám – a vždycky si dával záležet, aby chodil čistý a upravený, protože zastával teorii, že lidé střežící zákon daleko častěji upřou orlí oko na člověka, který se kolem motá pěkně ušmudlaný a rozdrbaný, jako by špína a nouze jedno byly. Kdokoli si ho změřil, automaticky ho zařadil do kategorie Pepíků Tuctových, kteří mají manželku, dvě děti a někde v postarší zástavbě čtyřpokojový baráček. Nenosil náušnice ani řetízek, nikde neměl tetování. Byť to byly maličkosti, právě těch si lidé vždycky všimnou. Pískově hnědé vlasy nosil nakrátko ostříhané, na ruce obyčejné hodinky za třicet dolarů, i když měl na mnohem dražší, a dával si pozor na jazyk. Mohl se všude – a také se mu tak dařilo – objevit, aniž by upoutal pozornost.

Právě proto ho Mitchell tolik popudil. O mrtvou dívku mu nešlo, avšak jakmile policie objeví její tělo, nastane rozruch. Výsledek vyšetřování nebude možná nijak závratný a Sykes si dal pozor, aby

zabezpečil, že se poldové nebudou mít čeho chytit, jenomže chybička se občas vloudí, a dokonce i policajti mají někdy kliku. Mitchell celý podnik mrví; Sykes vůbec nepochyboval, že kdyby toho parchanta někdy v souvislosti s úmrtími těch dívek šoupli do basy, vyklopil by ve snaze porovnat se nějak se státním zástupcem všechna jména, která zná. A díky Mitchellově pitomosti by mohli jít za katr všichni.

Malér byl, že pokud Mitchella nedokáže uspokojit holka s plným vědomím, dá se to zařídit i jinak. GHB je vlastně něco jako tráva; vezmete si ji jednou a nic vám nebude, jenom si na nic nevzpomenete. Příště vám může úplně vymýt mozek. Jsou ostatně jiné drogy, které se dají použít; sakra, na to stačí kdejaká sračka. Jenomže kdepak, Mitchell jí musí nasypat do pití GHB, jako by potřeboval zamaskovat zvláštní choutky a mít jistotu, že se nikdo nebude divit, když se holka neprobudí.

Nezbývá, než aby Mitchell zmizel. I kdyby tuto možnost nenadhodil starosta Nolan, Sykes už se rozhodl, že je na čase odstranit Mitchella dřív, než všechny potopí. Starosta byl při všem vystupování zatraceného jižanského gentlemana ten nejchladnější a nejnemilosrdnější člověk, s jakým se Sykes kdy setkal; nepředstíral, že by si nedokázal pošpinit ruce vraždou, i když Sykes zabití Mitchella zrovna *vraždou* nenazýval. Šlo spíš o sanitární počin, jako když rozšlápnete švába.

Nejdřív ovšem musí toho parchanta najít. Nadán pudem sebezáchovy, jako pravý šváb, se Mitchell někam zašil a na obvyklých místech se neobjevuje.

Jelikož měl Mitchell plné kalhoty, rozhodl se Sykes právě na tento moment vsadit. Zatímco by normálně úplně stačilo prostě napochodovat k tahači toho hajzla, a sotva otevře dveře, vpálit mu jednu mezi oči, právě tyto případy vždycky vzbudí pozornost. Mitchell má především sousedy a podle Sykesovy zkušenosti sousedé vždycky čučí z okna ve chvíli, kdy by měli být někde jinde. Může si s Mitchellem poradit mnohem méně dramatickou cestou. Když se věci podaří, může všechno dokonce vypadat jen jako nehoda.

Mitchell znal jeho vůz, a proto si Sykes vypůjčil auto od kamaráda, a pokud jste ochotni hloučku dvou obývacích vozů podobných popelnicím a jedné staré barabizny, obklopené skoro

džunglí, říkat sousedství, pak si je pěkně obhlédl. Kout vypadal přesně jako místo, kde žijí ženy s věčnými natáčkami na hlavě, oblečené do pokecaných, těsných triček, z nichž jim čouhají špinavá ramínka od podprsenky, a chlapi s dlouhými zaknocenými vlasy, zažloutlými zuby a neotřesitelnou vírou, že život se na nich podepsal a něco jim dluží. Sykes si všechna tři přístřeší nijak zvědavě neprohlížel. Periferním viděním jen hledal Mitchellovu modrou dodávku, jenže ta tu nestála. Bude muset přijet ještě jednou, až se setmí, podívat se, kde se svítí, jenomže po pravdě ani nečekal, že by se šváb tak rychle objevil.

Pohled na místo, kde Mitchell žil, Sykesovi vždycky připomněl, jak on sám podobnému osudu unikl jen o vlásek. Kdyby nebyl chytřejší, kdyby se neuměl lépe rozhodovat, mohl dopadnout stejně jako Mitchell. Věru úděsná představa. Jenomže právě z takového ubohého prostředí pocházel; věděl přesně, jak Mitchell uvažuje, jak jedná. Pro Sykese to znamenalo velkou výhodu v práci, avšak sám už tak žít nikdy nechtěl. Chtěl *víc*. Herdek, Mitchell chce možná taky víc, jenomže nikdy víc nezíská, protože se špatně rozhoduje.

S pohledem upřeným k budoucnosti dával Sykes stranou každý dolar, který mohl ušetřit. Žil prostě, ale čistě. Neměl žádné náročné zvyky ani neřesti. Malinko si občas zahrál na burze, se zavedenými akciemi, které nevynášely kdovíjaký majlant, ale každý dolar se hodil. Jednou, až bude mít dost naspořeno – i když vlastně přesně nevěděl, kolik je to dost – se vším praští a odstěhuje se někam, kde ho nikdo nebude znát, otevře si nějaký obchůdek a usadí se jako vážený občan nějakého městečka. Kruci, třeba se i ožení a pořídí si jednoho nebo dva prcky. Nedokázal si tenhle obrázek úplně živě představit, ale co, možné to je.

Mitchell nejenže ohrožoval Sykesovu nejbližší budoucnost, narušoval mu všechny plány. Plány znamenaly možnost definitivně se vytrhnout z ubohého kutlochu, v němž vyrost, a jít dál po cestě, která mu mnohem snadněji pomůže uniknout vlnám zhouby. Vždycky bylo snazší nedělat nic. Proč uklízet v domě nebo sekat trávu, stačí si koupit další basu piva a vykouřit další joint. Je přece jedno, že se v baráku nenajde pro děti ani krajíc chleba; až přijde zase patřičná renta, ze všeho nejdřív si koupíte chlast, a než se prachy rozkutálí, taky

drogy. Jednoduché. Bylo mnohem snazší rozhazovat peníze nežli je utratit za potřebné věci, jako bylo jídlo a elektřina. Ti odvážnější, chytřejší, jako on, pochopili, že cesta vedoucí k úniku je velmi tvrdá. Ať byla jakkoli těžká, Sykes už se po ní zpátky nikdy nevrátí.

Jakmile si Todd Lawrence vzal něco do hlavy, byl jako beran. Když zrovna nedával Daisy rady, jak si zařídit byt, velitelsky rozhodoval, jak naložit s každou volnou chvílí, kterou měla, a Daisy si připadala, jako by ji uchvátil vír tornáda a nemohla se z něj vymanit. Jediná věc, která ji držela nad vodou, byla očividná změna, kterou na sobě pozorovala.

Neodvažovala se vyzkoušet typ „sexy kočky“ a neměla potuchu, co znamená „prachatá dámička“, a proto se rozhodla pro přirozenou dívku. Tu zvládne, pomyslela si. Bohužel Todd měl jiný nápad.

„Myslím, že se rozhodneme pro prachatou dámičku’,“ prohlásil jakoby na okraj, když ji v sobotu přivítal u sebe doma před nakupovací výpravou a cestou do salonu krásy v Huntsvillu. S rukama založenýma v bok si ji od hlavy k patě prohlédl. „Obličejík vám právě s takovým účesem víc vynikne.“

„Zazobané dámy se češou podle speciálního stylu?“ zeptala se nevěřícně.

„Samozřejmě. Účes musí být jednoduchý, vlasy hladké, velice dobře sestřižené. Nikdy ne příliš dlouhé, myslím, že jenom tak na ramena. Mám v hlavě něco, co se vám bude líbit. A mimochodem, dneska si taky jdeme propíchnout uši.“

Chytla si lalůčky na obranu. „Proč? Nemyslím, že by nějaká změna vzhledu znamenala taky krveprolití.“

„Klipsy jsou totiž příšerně nepohodlné, drahoušku. Žádný strach, nebude to bolet.“

Mrkla na jeho vlastní lalůčky a doufala, že v nich žádnou dírku nenajde a bude mít důvod vzepřít se na základě faktu, že sám neví, o čem mluví. Smůla; oba lalůčky měly tmavou tečku. Usmál se a popleskal ji po ruce. „Jen odvahu,“ usmál se. „Krása vždycky něco stojí.“

Daisy pochybovala, že má dost odvahy, ale zároveň věděla, že vlak, který se rozjel, už nedokáže zastavit. Omílala pořád stejné

důvody, že nechápe, proč by si musela nechávat nějakou součást těla propichovat, ještě když ji Todd cpal do auta a vyráželi do Huntsvillu.

První zastávka byla v salonu krásy. Daisy navštívila zatím jenom kosmetický kvelb u Wilmy a věru, že mezi jejím „krámkem“ a „salonem“ byl pěkný rozdíl. Především se jí hned zeptali, co bude pít. Wilma se ptala, jedině jestli pospícháte. Už nakousla, že by si dala šálek kávy, ale Todd na ni mrkl a prohlásil: „Víno. Musí se uvolnit.“

Recepční, úžasná žena s krátce střiženými platinovými vlasy a milým úsměvem, se smála, když víno nalévala. Přinesla a podala Daisy namísto plastikového kelímku, který Daisy čekala, opravdovou vinnou sklenku. Došlo jí, že Todd by asi nedoporučil žádný salon, kde by servírovali víno v mizerných umělohmotných kelímcích nebo sklenicích od hořčice.

Recepční se podívala do knihy. „Hned bude u vás Amie. Je výborná stylistka, takže můžete všechno pustit z hlavy a svěřit se jí do péče. Až skončí, budete vypadat jako princezna.“

„Rád bych si s ní promluvil, než odejdu,“ prohlásil Todd a zmizel za dveřmi.

Daisy usrkla vína. Odejde? Todd ji tu nechá samotnou? Žaludek se jí stáhl. Ach bože, tohle nezvládne. *Musí* to zvládnout.

Po třech hodinách, při třetí sklence vína, měla pocit, že sedí na mučidlech. Na vlasy jí napadali nějakou páchnoucí chemikálii, chemikálie jí odbarvila vlasy skoro do běla, až vypadala jako rockový punkáč, kterého právě v televizi vyděsil protestantský kazatel. Když jí všecek ten sajrajt smyli, nanesli jí něčím, co připomínalo malířskou štětku, na pramen po prameni zase další krám a potom každý pramen zabalili, tak aby se vlasy navzájem nedotýkaly. Z rockového punkáče se přeměnila na vesmírnou družici, vybavenou všemi možnými anténami k přenosu satelitních dat.

Zatímco se odehrávalo toto dějství, natřeli jí voskem víčka – au – a zaměstnávali ji jak manikúrou, tak pedikúrou. Nehty na rukou teď měla všechny stejně dlouhé, nalakované průhledným růžovým lakem. Nehty na nohou ovšem svítily červeně jako krev. Daisy se pokoušela vzpomenout, jestli si vůbec někdy nehty na nohou namalovala; měla pocit, že k tomu nikdy nedošlo, a i kdyby, určitě by si byla vybrala jen nějaký úplně vybledlý růžový odstín, který by ani nebylo poznat.

Jaktěživo by si nevybrala takhle rvavou červeň. Výsledek byl úžasný – a kouzelně sexy. Nadzvedávala bosé nohy a prohlížela si červeně nalakované prsty v nevíře, že to vlastně mohou být její nohy. Škoda, že nemá sandálky, v kterých by byly pěkně vidět. Pantoflíky sice má, ale ty jsou na podpatku a v těch nemůže klapat po knihovně.

Mučení nakonec skončilo. Odstrojili ji, umyli a ještě jednou posadili do křesla vizážistky. Po třech sklenicích vína Daisy ani nemrkla, když Amie začala cvakat nůžkami. Zručně odstřihávala pramen po pramenu a dlouhé kusy vlasů se snášely k zemi. Daisy dopila poslední skleničku a nastavila ruku, aby jí dolili.

„Ach, mám pocit, že teď už na kuráž nic nepotřebujete," prohlásil Todd pobaveně. „Kolik jste vypila?"

„Tohle je teprve třetí sklenička," prohlásila pevně.

„Drahoušku, doufám, že jste se ráno pořádně nasnídala."

„Samozřejmě. A Amie mi dala loupák. Tři skleničky za tři hodiny není zase tak moc, nebo ano?" Jistota se změnila v obavy. „Nejsem nametená, že ne?"

„Možná trochu. Díky," adresoval Amii.

Amie, vysoká, štíhlá dívka s plasticky sestříhanými černými vlasy, se na něj usmála. „Bylo mi potěšením. Vidět u někoho takovouhle proměnu mi stojí za dva loupáky."

Todd se usadil naproti křeslu, v němž operace probíhala, v tlumeném khaki obleku a modré hedvábné košili opravdu švihák, a sledoval, jak Amie kulatým kartáčem Daisy vlasy vysušuje. Daisy ji sledovala také, trochu vyděšená, protože příště si bude muset takhle vlasy upravit sama. Nevypadalo to na první pohled moc složitě, jenomže práce s řasenkou napřed taky ne.

S úlevou si oddychla, když jí při posledním mytí zůstaly vlasy dosti tmavé, i když ji zároveň štvalo, že tři hodiny mučení přinesly tak malý výsledek. Jenomže jak Amiin fén pracoval dál, Daisy viděla, jak jsou vlasy světlejší a světlejší. Už to nebyl vymačkaný citron, ale opravdová blond barva. Prolínaly se v ní různé odstíny, tu a tam zlaté, jinde zas matně béžové.

Když Amie skončila a stáhla ochrannou pláštěnku, Daisy sledovala svůj obraz s otevřenými ústy. Nanicovaté, hnědé myší vlasy byly jen dávnou vzpomínkou. Vlasy, co měla na hlavě teď, se leskly,

nádherně držely tvar. Když pohnula hlavou, *zhouply se*, ale vzápětí se vrátily, jako by každý vlásek věděl, kam patří. Přesně jak Todd sliboval, účes byl jednoduchý vlasy jí sahaly sotva k ramenům, konečky byly podtečené a na temeni tvořily u pěšinky elegantní patku.

Amie jen zářila. Todd ji popadl a vlepil jí polibek na tvář. „Podařilo se. Hotová klasika."

„Má dobré vlasy," přijala Toddovu odměnu a na oplátku ho také políbila. „Moc poddajné nejsou, ale jsou pevné a pokožku má také zdravou. Když bude používat správné prostředky, není důvod, proč by takhle nemohla vypadat každý den."

Bylo dobře, že zde Todd je, protože Daisy byla jako v transu. Přesvědčil se, že si koupila všechny vodičky, které jí Amie doporučila, připomněl, že by měla za provedené služby vypsat patřičný šek – byla tak vykulená, že by na to byla úplně zapomněla – a zaplať pánbu, sedl si za volant. Daisy nevěděla, zda může děkovat vínu anebo jen vyvedení z míry, měla však pocit, že se vůbec nedotýká země.

Bylo to dobře, protože další zastávka byla u velké herny, kde také píchali uši. Trvalo to jenom minutku – cítila jen píchnutí – a pak už si pouze uvědomovala, že vychází ven s nenápadnými zlatými kroužky v uších.

Další čtyři hodiny ji Todd málem utahal k smrti. Do úmoru si musela zkoušet různé šatky a začínala chápat, co Todd myslí tím, když říká „prachatá dámička". Styl byl vždycky jednoduchý, například hladká béžová sukně s bílou blůzou bez rukávů. Jenomže přesně padla, sukně končila u kolen a tenký pásek zdůrazňoval pás. „Prachaté dámy nikdy nenosí nic rvavého," vysvětlil Todd. „Je to jemný a klasický a nevyzývavý styl." Koupila si boty, hezké sandály, v nichž byly vidět sexy červené nehty, a klasické lodičky na vysokém podpatku, černé a tmavohnědé.

„Nikdy si nekupujte bílé, drahoušku," radil ostře. „Bílé nosíme tenisky, ale ne střevíčky do plesu."

„Ale…"

„Žádná ale. Věřte mi."

Protože až dosud měl tak neomylný vkus, nakonec vzpouru vzdala. A možná že sehrál roli i její vlastní vkus, protože skoro ve

všem, čemu dával přednost, mu dávala za pravdu. Dřív nikdy neměla ani nervy, ani nějaký popud svůj vzhled ovlivnit. Držela se vždy toho, co dobře znala, co bylo pohodlné, snadné. Vypadat dobře znamenalo vynaložit spoustu úsilí, a navíc se jí nikdy nezdálo, že jí něco sluší nebo že má švih. Ta pěkná holka v rodině byla Beth, zatímco Daisy přijala úlohu chytré studentky. Možná že by se jí tak snadno nepodařilo vypadat dobře jako Beth, jenomže vlastně byla docela hezká a fakt, že to zjistila teprve teď, je její vlastní vina.

Ani se nepokoušela počítat peníze, které utratila. Vynaložila je na dobrý účel: pro sebe. Nekupovala si jen šaty, přestože za ty vyhodila většinu peněz. Koupila si voňavku, několik hezkých kabelek a náušnice, které se jí líbily. Todd ji dokonce s potměšilým pohledem v očích přemluvil, aby si koupila kotníkový řetízek. „Nic není víc sexy, drahoušku," ujistil ji.

Konečně zamířili domů. Daisy seděla jak zařezaná. Ještě stále se po všem, co zažila, nezmohla na slovo. Pokud existovalo něco jako válka o krásu, pak dneska zvítězila. Dneškem začíná úplně nový život. Nejen proto, jak se na ni budou dívat jiní lidé, ale především proto, jak se uvidí sama. Vždycky byla naprosto spokojená s tím, jak žije, myslela si, že nic jiného si nezaslouží. S tím je konec. Od této chvíle, ať už její lov na muže dopadne jakkoli, bude o sebe pečovat když kvůli ničemu jinému, tak pro vlastní hrdost.

Asi po patnácti kilometrech prolomil Todd mlčení. „Můžu se zeptat, co bylo příčinou takové světaborné změny?"

Daisy si vzdychla, opřela si hlavu o sedadlo a zavřela oči. „Moje čtyřiatřicáté narozeniny."

„Vážně? Byl bych hádal, že je vám něco přes pětadvacet."

Navzdory veškeré únavě se usmála. „Opravdu?"

„Ať visím. Možná mne spletla vaše pleť; vy nechodíte moc na sluníčko, že ne?"

„Moc ne. Opálím se, ale taky se snadno spálím." A navíc má jenom nos pořád zavrtaný do nějaké knihy.

„To je dobře. Čiší z vás ale také ztělesněná nevinnost, a proto vypadáte mladší."

Daisy otevřela oči a cítila, jak jí hoří tváře. „Nejsem nijak protřelá," přiznala. „Další moment, který chci změnit. Chci se vdát a

přiznejme si, při tom, jak jsem vypadala ještě před chvílí, o mne nikdo ani nezavadil.“

„To se ovšem změní,“ usmál se. „Zaručuju.“ Chvíli se odmlčel a potom se otázal: „Máte snad na někoho políčeno?“

Zavrtěla hlavou a cítila, jak se jí nádherně houpají vlasy. Páni, to je snad k nevíře! „Chystám se teprve rozhodit sítě. Až do dneška jsem nebyla v žádném nočním klubu, ale počítám, že tam bych mohla začít. Znáte nějaký dobrý podnik?“ Příliš pozdě jí došlo, že kluby, kam chodí homosexuálové, nebudou asi právě ty kluby, kde by ji potkalo štěstí.

„Slyšel jsem, že dobrý je Buffalo Club,“ prohodil. „Tančíte?“

„Umím tancovat, i když naposledy jsem si pořádně užila v tanečních. Při tanci se dobře lámou ledy, ne?“

„Skvěle,“ povzbudil ji. „Myslíte, že byste si mohla vyjít dnes večer?

„Nevím.“ Vypravit se sólově do nočního klubu bude pěkný nervák, táhlo jí hlavou, a dneska už je možná se silami úplně na dně.

Todd po ní mrkl a vzápětí se opět věnoval silnici. „Někdy je lepší, když už se člověk do něčeho pustil, jet dál než přestat a začínat znovu.“ Chtěl jí naznačit, že přes veškeré úsilí, které v průběhu dne vynaložila, aby změnila svůj zevnějšek, by si měla vyrazit.

„Nechám si to projít hlavou,“ prohlásila. Pak ji napadlo ještě něco. „Nevím ovšem, jak se taková prachatá dámička chová. Jsou nějaká zvláštní pravidla?“

„Ne,“ přerušil ji. „Prachatá dáma je prostě styl. Vystupování i osobnost musí zůstat na patřičné úrovni. Buďte taková, jaká jste, a nemusíte se ničeho bát.“

„Jenomže když jsem byla taková, jaká jsem, nikdo o mě nestál,“ řekla naštvaně.

Zasmál se. „Teď už bude, zlatíčko. Teď už ano.“

8

„Už jsi objevil Mitchella?“ zeptal se Temple Nolan.

„Zatím ne.“ Sykes byl naštvaný, že se starosta vůbec ptá. Kdyby na něj Sykes kápl, určitě by mu to řekl, ne? „Podle mne se bude asi tak týden někde schovávat, ale potom si buď spočítá, že s mrtvým děvčetem není žádný problém, anebo se zfanfrní a řekne si, že než se bude moci vrátit do starých kolejí, najde si něco jiného. Všechno jsem už posychroval. Jakmile se ukáže, do pěti minut o něm vím.“

„Pan Phillips zrovna nejásá. O dívku měl zájem zazobaný kupec. Teď si ten chlápek našel jiný zdroj a my jsme bez peněz. Pan Phillips chce vidět Mitchella bradou vzhůru.“

„Stane se. Jenom klid. Jakmile ho začnu nahánět, doslechne se o tom a začne pelášit jako zajíc.“

„Pan Phillips nemá chuť trpělivě čekat. Vsadil do kšeftu spoustu prachů.“

Sykes pokrčil rameny. Nedotčené dívky vždycky vyženou cenu pěkně vysoko, ale občas se stane, že někdo chce vysokou částku shrábnout zpátky. Sykes nemohl pochopit, proč někdo dokáže vypláznout takovou sumu za soulož s pannou, takže ti chlapi mohou mít ještě jiný důvod. Nepočítal s tím, že by docházelo k nějakým rituálním obětním obřadům, avšak chodil po tomto světě dosti dlouho a viděl dost, aby nikoho nepodceňoval. Ať už dívky, které předal zákazníkovi, stihl jakýkoli osud, nic z toho se ho už netýkalo. Byly jenom zboží, nic víc.

„Jak už jsem říkal, ukáže se, a jakmile vystrčí hlavu, budu čekat.“ Sykes se snažil mluvit zcela klidně. Kolikrát bude ještě muset tuto větu říkat? Mitchell si s děvčaty uměl poradit. A kšeft musel běžet dál. „Příští týden v úterý večer by měla dorazit další dodávka, celkem pět holek. Pro jistotu, že Mitchell už pustil do vzduchu nějaké kecy na špatnou adresu, bych je raději nebral na obvyklé místo. Právě proto nechci příliš tlačit, když po něm půjdu; jakmile něco zavětří, může se vypravit za státním zástupcem, a aby si zachránil kůži, vyslepičí naše jména. Nemáš páru, kde by se našla nějaká bezpečná díra?“

Starosta se zamračeně poškrábal na zátylku. Problém byl v tom, že jim nezbude než najít místo dostatek izolované, aby uchovalo soukromí, avšak ne zas natolik izolované, aby se tu *vůbec* nějaký auťák nemohl objevit. Vesničané jsou neobyčejně šťouravá cháska. Jakmile spatří reflektory, které v jejich zapadákově nemají co dělat, začnou pátrat – a bez flinty přinejmenším ráže.22 nedají ani ránu. Sousedé střeží sousedy. Chvályhodný přístup, pokud k sousedům patříte, ale voština v zadku, když máte chuť provést něco zcela tajně. Obvyklá zašívárna byla nějaký starý tahač zaparkovaný slušný kousek od prašné cesty. Když dlouho nepršelo, už jenom silnice fungovala jako poplašné zařízení, protože přijíždějící vozidlo zvedalo mraky prachu, které byly vidět ještě dřív, než se na dohled objevil auťák

„Něco najdu,“ prohlásil starosta. „Když nic jiného, najmu velký stěhovák.“

Podobné rozhodnutí učinili už dřív, když jim teklo do bot. Člověku až nešlo na rozum, jak byly náklaďáky zanedbané. Po dlouhém trmácení v tahači se děvčata nemohla osprchovat – a pánbůhví, že všechny sprchu potřebovaly – jenomže když zákazník měl dostat zboží, které zrovna libě nevoní, prvotřídní službu jim věru neprokazovali. Stejným trnem v patě byl ovšem pronájem vozu, protože jakmile jste zaparkovali, mohli jste si spočítat, že budete mít za chvíli na krku šerifova zástupce. Nezbývalo tedy než jezdit a jezdit, dokud si zákazník dívky nevyzvedl, teprve potom se někde sejít a rychle provést výměnu. Najatý auťák nebyl nejlepší řešení.

Starostovi zapípala vysílačka. Zamáčkl ji a podíval se na číslo. „Musím letět, ale jakmile seženu náhradní místo, ozvu se. Ty zatím, proboha, najdi Mitchella!“

Daisy se zastavila u zavřených dvojitých dveří Buffalo Clubu. Po dlouhém rozmýšlení usoudila, že tohle je místo, které hledá, a právě nastala chvíle, kdy měla prověřit svůj nový vzhled a pokusit se ulovit nějakého chlapa. Nekonečné nakupování a mučení v salonu krásy ji unavilo, avšak stále byla plná elánu. Když se z nakupovací výpravy vrátila domů, nevstoupila do kuchyně, kde maminka a teta Jo připravovaly zásoby broskví na zimu, s obvyklým halasem. Matka se jenom otočila a potom vylekaně vyrazila: „Kdo jste?“

Daisy se uchichtla. Obě dámy nadšeně zavýskly, přiskočily k ní a hlasitě se začaly rozplývat nad blonďatými vlasy i účesem. Broskve však nemohly počkat, takže teprve když je nacpaly do sklenic, vynosila Daisy z auta tašky a vystavila jim veškerou úctyhodnou kořist na odiv.

Když si všechno odnesla k sobě do pokoje a začala rozvěšovat šaty do skříně, neodolala a musela si znovu všechny vyzkoušet. Přestože byla utahaná, když si oblékla jednu z nových sukní a klasickou blůzu bez rukávů a nakonec si nazula šedohnědé lodičky na podpatku, vzrušeně se zachvěla. Tahle elegantní pěkná ženská je opravdu *ona*. Neoslňovala, velkolepá nikdy nebude, avšak hladký účes dal vyniknout výrazným rysům v obličeji a způsobil, že vypadala… ach, možná důstojně, ale ne jako myška. A Todd měl pravdu: kotníkový řetízek na pravé noze vypadal opravdu svůdně.

Byla by ostuda toto vzezření promarnit. Třeba už se jí nikdy nepodaří právě takhle učesat. A navíc byla nalíčená…

Zhluboka se nadechla a právě s touto myšlenkou došla k závažnému rozhodnutí: Teď nebo nikdy.

Proto se nyní ocitla v Buffalo Clubu, velké, prostorné tančírně na cestě do Madison County, kde se hrála country music. Vystupovaly zde živé kapely, byl tu veliký parket a Buffalo Club měl i dobrou pověst. Občas tu vzali někoho po hlavě a strhly se tu rvačky, nikdy to však nebylo tak hrozné, aby sem nemohly přijít osamělé ženy. Dalším plusem bylo, že vstupné činilo pouhé dva dolary; po všech výdajích, které Daisy za den vynaložila, bylo nutné hospodařit opatrně.

Jestli bude moc dlouho uvažovat, určitě zbaběle zdrhne, a proto pro jistotu vykročila. Vytáhla si ze splasklého psaníčka, které jí viselo

na úzkém pásku přes rameno, dva dolary. Do kabelky, kterou nosila každý den, by se vešly všechny potřebné věci na měsíc, avšak Todd naléhal, že musí mít něco elegantnějšího. „Jakmile si někam vyrazíte, nenoste s sebou zbytečně moc krámů," naléhal. „Stačí trochu hotových peněz, kapesník, rtěnka, a kreditní kartu si zastrčte do podprsenky." Dobrá rada, protože víc by se jí do té prťavé rádoby taštičky stejně nevešlo.

Hned u vchodu ji dlouhán v modrých džínách, kanadách a černém tričku zkasíroval o dva dolary; potom ji pustil dál a Daisy zavalil příval barevných světel, ryčné hudby a ještě hlasitějšího hovoru. Hlasy se snažily přehlušit kapelu a naopak. Sál byl narvaný. Do Daisy zezadu někdo strčil, až narazila do vysoké zrzky s dlouhými vlasy a ta ji zpražila popuzeným pohledem.

Daisy se snažila tiše ze sebe vysoukat omluvu, pak si uvědomila, že vlastně vůbec tiše nemluví. Kdyby někdo mumlal, stejně by ho byl nikdo neslyšel. „Odpusťte," řekla jasným hlasem a s vysoko zdviženou hlavou odkráčela. S lehkým vzrušením si uvědomila, že má vlasy mnohem pěknější než zrzka. Nevzpomínala si, že by ji dříve vůbec napadlo, že má krásnější vlasy než někdo jiný.

Snažila se protlačit k relativně chráněnému místu, kde by si mohla něco objednat. Kolem baru, velikého čtverce, stály všude stoličky, avšak lidé se kolem tísnili ve třech řadách. Na parketu se vlnily páry, svítila na ně celá paleta světel a sólista kapely vyzpěvoval milostnou píseň. Kapela seděla na vyvýšeném pódiu obehnaném tenkým drátěným pletivem.

Plůtek Daisy znepokojil. Možná že Buffalo Club je poněkud drsnější podnik, než jak se doslechla.

Kolem parketu stály halabala rozmístěné stoly, avšak všechny byly obsazené. Podlaha byla plná pilin a slupek z buráků a v džínách oblečené číšnice se nořily a zase vyplouvaly z davu a obratně kroužily podnosy nad hlavou.

Oblékla ses přehnaně, napadlo Daisy. Pro děvčata stejně jako pro chlapy je zřejmě předepsaný zákon přijít v džínách, i když tu a tam spatřila krátkou sukni doplněnou tričkem a kovbojskými botami. Todd by si určitě odfrkl a prohlásil, že se tu sešel spolek „buranů".

Daisy měla na sobě lodičky a khaki sukni s bílou košilí bez rukávů. Dva horní knoflíčky si nechala rozepnuté. Zlatý řetízek nutil každého, aby se jí zahleděl na štíhlé bosé nohy. Vypadala důstojně a úhledně, ne však jako někdo, kdo do Buffalo Clubu patří.

„Hele, ahoj!“ Kolem pasu se jí omotala silná pracka a přitáhla si ji k sobě. Zjistila, že mrká na usmívajícího se tmavovlasého chlápka s lahví piva v ruce.

„Ahoj,“ odpověděla Daisy. Musela pěkně přidat na hlase, aby ji bylo vůbec slyšet.

„Jsi tu s někým?“ zeptal se a sklonil se tak, že jí otázku vhulákal přímo do ucha.

Páni, on flirtuje! Poznání jí projelo jako blesk. On ji balí! Nějaký chlap se doopravdy snaží ji sbalit!

„Mám tu několik přátel,“ zalhala, jelikož usoudila, že to bude obezřetný počin. Koneckonců, vůbec ho nezná.

„Bude tvým kamarádům vadit, když si se mnou skočíš?“ zeptal se.

Protože se usmíval a oči mu přátelsky svítily, prohlásila: „Ani omylem,“ a on s úsměvem postavil pivo, vzal ji za ruku a odváděl si ji na parket.

Má ty dobroto, jak to bylo snadné! Když Daisy vklouzla do mládencova objetí, div se jí nezatočila hlava. Držel ji pevně, ale ne tak pevně, aby ji přiváděl do rozpaků. Na vteřinu se klepala, že zapomněla tančit – koneckonců jaký div, když si tak dlouho patřičné kroky nezopakovala, avšak mládenec ji vedl dobře a Daisy zjistila, že vlastně přizpůsobuje kroky přesně jeho rytmu.

„Jmenuju se Jeff,“ prohlásil opět se rty u jejího ucha, aby rozuměla.

„Daisy,“ oplatila mu.

„Už jsi tu někdy byla? Myslím, že jsem tě nikdy neviděl, a věř, že bych si tě všiml.“

Zavrtěla hlavou, jenom aby se jí vlasy hezky zhouply. „Jsem tu prvně.“

„Ne aby to bylo naposled…,“ zmlkl a naštvaně se podíval na chlapíka, který mu klepal na rameno. „Dovolíš?“

„Ne,“ odsekl Jeff nasupeně. „Co si sakra myslíš, že tu probíhá nějaká volenka? Vypadni, já ji viděl první.“

Druhý chlapík, štíhlý blonďák oblečený de rigueu do džin a trička, se zakřenil. „Ale Jeffe, nebuď sobecký.“ Obratně vytočil Daisy Jeffovi z náručí a přitáhl ji hezky k sobě.

Daisy se ohlédla po Jeffovi s očima navrch hlavy, co přijde dál. Jeff se jen uchechtl, pokrčil rameny a vykročil ke stolu, kde nechal pivo.

„Jste kamarádi?“ zeptala se blonďáka.

„Jo, makáme spolu. Mimochodem, já jsem Denny.“

„Daisy,“ zopakovala.

Zamilovaná písnička skončila a kapela nasadila svižný dupák. Tanečníci se seřadili a Denny postrčil Daisy na správné místo. „Moment!“ vzepřela se horlivě. „Tenhle tanec vůbec neznám!“

„Nic to není,“ zahulákal. „Já tě povedu.“

Ve skupinovém tanci se dupalo, všichni se točili a Daisy se snažila přidupávat a točit stejně jako ostatní. V některých okamžicích do sebe s Dennym vrazili a Daisy se v duchu chechtala. Tak *strašně* se sem ve svém elegantním klasickém oblečení mezi džínami a tričky jen na ramínka nehodila, ale byla to legrace. Stačila se tu ohřát sotva deset minut a už po ní vyjeli dva chlapi. To bylo víc pozornosti, než zažila… ach, celých čtyřiatřicet let.

Skupinový tanec skončil, a aby se všichni stihli vydýchat, nasadila kapela další ploužák. Denny ji ještě nestačil pořádně v pase obejmout, když se k Daisy přitočil další muž a Denny mu místo přepustil. Další tanečník byl starší člověk, možná kolem padesátky, měl krátce střiženou šedohnědou bradku a nebyl o moc větší než ona. Jenomže tančil jako bůh. Usmál se na Daisy, a když ji dokonale vedl kolem, pravil: „Jmenuju se Howard.“ Daisy se zasmála, a poté co se jim ruce opět spojily a on si ji znovu přitáhl k sobě, rozplývala se vzrušením a radostí.

Howard se nijak nebránil ukázat, co umí, a proto Daisy co nejrychleji oprášila vlastní zarezivělé zásoby a měla pocit, že se také vytáhla. Nedokázala se vlnit tak skvěle jako on, ale přinejmenším nezakopávala a nešlapala mu na palce.

Když Howarda vystřídal Steven, po Stevenovi se objevil mládenec s velkýma hnědýma očima a ostýchavým úsměvem. Jmenoval se Mitchell. V tu dobu už Daisy sotva popadala dech a málem se z ní

kouřilo. „Na tenhle kousek si musím sednout," vyhrkla a ovívala se dlaní.

Mitchell ji vzal v podpaží. „Přinesu ti něco k pití, co říkáš? Pivo? Víno?"

„Zatím jen vodu," prohlásila, když odcházela z parketu a rozhlížela se, kde se usadí. Stolky byly stejně oblepené lidmi jako předtím.

„Pojď, dej si kapku vína," škemral Mitchell.

„Možná později. Teď mám vážně žízeň a na tu je nejlepší voda." Navíc se domů bude vracet autem.

„Tak aspoň kolu."

Mitchellovy velké oči jasně naznačovaly, že jí chce koupit k pití něco dobrého a požadavek obyčejné vody ho vlastně uráží. Povolila. „Dobrá, pak tedy kolu."

Rozzářil se. „Počkej tady," vyzval ji a snažil se prodrat davem.

Snáze se řekne, hůř udělá. Neustále se přelévající tlačenice s ní cloumala sem a tam a za pět minut byla na hony daleko od místa, kde ji Mitchell opustil. Snažila se nakouknout k baru a v hromadě postav ho najít, jenomže ho dost dobře neznala, aby ho mezi tolika lidmi našla, a navíc mu možná zabere spoustu času, než pití obstará. Nové střevíce jí sice seděly, avšak přece jen nebyly ještě dobře rozšlápnuté a po pěti tanečcích ji pěkně tlačily. Potřebovala si sednout. Vytáhla se na špičky a snažila se najít volnou židli.

„Hledáš místo, kde by sis sedla?" zahulákal jistý hromotluk, a dřív než stačila zareagovat, po ní chramstl a stáhl si ji do klína.

Vyděšená Daisy se okamžitě pokoušela vyskočit. Zachechtal se a jenom víc přitlačil, aby si ji k sobě přitáhl, takže se Daisy úplně podvědomě vzepřela. Naneštěstí jí ruka plnou vahou zamířila hromotlukovi do rozkroku.

Zařval, ječivé zakvílení přehlušilo dokonce i randál hudby a hovoru. Jakmile si uvědomila, na co sahá, vyjekla i Daisy a pokoušela se znovu vyskočit, jenomže když se opřela, hromotluk vypískl ještě hlasitěji. Nyní už doslova zakvílel a sténání přimělo všechny hlavy otočit se k nim.

Daisy hořely tváře a pokoušela se naprosto poctivě vyváznout, jenomže pořád jí chyběla rovnováha i schopnost vymanit se, a kdykoli

se opřela, byl to očividně špatný grif. Cítila, jak prsty něco drtí, a hromotluk rudl jako krocan.

Bylo až k nevíře, jak se věci dál zvrtly. Rozčilený kvílením hromotluka narazil nějaký chlapík do dívky a vybryndal jí celou skleničku na šaty. Začala ječet a její společník po chlapíkovi vystartoval. Překotila se židle, stůl byl najednou na hraně a všude začalo řinčet sklo. Lidé se rozprchávali. Alespoň někteří; jiní se s gustem vrhali do kypící rvačky.

Pranice se valila jako příbojová vlna, blížila se k Daisy a ona pořád nemohla vstát, aby mohla prchnout.

Zničehonic ji v pase sevřely železné kleště a vyrvaly ji ubohému hromotlukovi z klína. Ten padl na podlahu a oběma rukama si držel choulostivá místa. Daisy pištěla a snažila se kleště odstranit, udivilo ji však, že mydlí jenom do nějakého svalu a nemá nejmenší šanci se vykroutit. Když ji chlapík bleskově vynesl ze spleti peroucích se těl a létajících pěstí, vlastně se nohama ani nedotkla země. Do sálu se už začínali hrnout klubovní bouchači, rozdávali rány na všechny strany a drsně obnovovali pořádek, avšak Daisy neměla to štěstí vidět, co se stalo, protože ten, kdo si ji nesl v podpaží, s ní tlačenicí proplouval dál, jako by jenom procházel vodou, volnou paží před sebou postavy zametal, a než se nadála, ocitla se na ulici. Tam ji s žuchnutím postavil. Pěkná ostuda. Poprvé si vyrazí do tančírny a bouchač ji vynese.

S rozpáleným obličejem se otočila, aby se omluvila, a zjistila, že hledí do tváře policejnímu náčelníku Russovi. Omluva jí na jazyku zmrzla.

Ze sálu se ozývalo další řinčení rozbitého skla a ze dveří zničehonic vyrazil proud těch opatrnějších, kteří se rozhodli vypadnout dřív, než bude pozdě. Policejní náčelník popadl Daisy za zápěstí a strhl ji stranou, aby nestála v cestě. Přímo na ně padalo světlo žlutého neonového nápisu s názvem klubu, takže je tma ani trochu nezahalila. Třeba ji nepoznal, pomyslela si Daisy vyděšeně. Ani vlastní matka ji nepoznala –

„Helemese, jestli pak to není slečna Daisy?“ protáhl s dokonalým jižanským přízvukem a Daisyinu naději, že ji nepoznal, spláchl říční proud. „Chodíte sem často?“

„Ne, dneska jsem tu prvně. Můžu vám vysvětlit…," zablekotala celá zarudlá.

Přimhouřenýma očima si ji změřil. „Na vaše vysvětlení nemůžu čekat. Za třicet vteřin jste zbavila jednoho chlápka mužství a vyvolala rvačku. Na první návštěvu to není špatné. Dejte mi vědět, kdy sem budete mít namířeno znova, a já ten večer zůstanu doma."

Dobrá, alespoň přičítat jí vinu za fiasko, které v sále vzniklo, by zrovna nemusel, pomyslela si dotčeně. „Nic jsem nezavinila. Ten chlap mne k sobě strhl, a když jsem se opřela, abych se uvolnila…" Ztratila nit, protože se snažila najít co nejdelikátnější výrazy pro popis dalšího sledu událostí.

„Drapla jste ho za koule a rozmáčkla mu je na židli," dokončil za ni větu policejní náčelník Russo. „Už jsem chtěl zasáhnout, jenomže když začal tak strašně pištět, došlo mi, že – abychom tak řekli – máte situaci pevně v rukou."

„Já nechtěla! Byla to nehoda."

Nečekaně se usmál. „Zapomeňte na to. Příště si dvakrát rozmyslí, než se bude sápat po nějaké neznámé ženě. Pojďte, doprovodím vás k autu."

Nechtěla, aby ji někam doprovázel. Vůbec už nechtěla jít k vlastnímu autu. Hloubavě se zahleděla ke vchodu. „Myslím, že bych…"

„Ne, s tancováním máte pro dnešní večer utrum, parádnice. Musíte odsud vypadnout dřív, než se tady objeví šerifovi zástupci."

Vzdychla si, protože si tak krásně užívala – samozřejmě do okamžiku, kdy čirou náhodou zbavila potence toho hromotluka, jenomže usoudila, že náčelník má pravdu. Zástupci mohou strčit za katr kdekoho a vyšetřovat teprve později, co kdo zavinil, a už slyšela, co bude kdekdo vykládat, kdyby se dostala do basy i ona. Russo ji vzal za ruku a násilně ji nasměroval k parkovišti. „Kde máte auto?"

Znovu si vzdychla. „Někde tam." S policejním náčelníkem Russem po boku a pod pevným stiskem, kterým jí svíral loket, škobrtala po štěrkové cestě, jako by byla vězeň podezřelý ze snahy uprchnout. Ještě štěstí, že jí nenasadil pouta.

Auta vyjížděla z parkoviště všemi směry a jim nezbývalo než provozem prokličkovat. Když dorazili k jejímu vozu, Russo ji pustil a

Daisy vytáhla z kabelky klíče a odemkla auto. Russo jí otevřel dveře a Daisy vklouzla za volant. „Pila jste něco?“ zeptal se znenadání.

„Ne, dokonce ani kolu,“ nešťastně si připomněla chlapíka s hnědýma očima, který se nestačil včas vrátit. Měla v krku jak ve vyhořelé stodole; začít hospodskou rvačku byla stejná dřina jako tančit.

Opřel se jednou rukou o otevřená dvířka, druhou položil na střechu a sklonil se, jako by si ji chtěl v tlumeném svědě dokonale prohlédnout. „Jste pěkný pokrytec,“ řekl nakonec opět s přimhouřenýma očima. Zdálo se, že studuje její otevřený výstřih u košile. „Schovávat všechny vnady jako zajíce v pytli v těch babičkovských hábitech, v kterých obvykle chodíte.“

Dokonce i náčelník policie si všiml, jak nemožně se obléká, napadlo Daisy. Pěkná ostuda. „Obrátila jsem list,“ vysvětlila.

Zamručel a narovnal se, ustoupil, aby mohla zavřít dveře. Nastartovala, malinko zaváhala, potom stočila okénko. „Díky, že jste mne odtamtud vytáhl,“ řekla.

„Bylo to asi to nejrozumnější, co jsem mohl udělat. Podle toho, co jste vyváděla, se dalo čekat, že vás ten chlapík hodlá zmrzačit.“ Zvedl hlavu a napjatě poslouchal. „Myslím, že slyším sirénu. Padejte domů, než se sem dostanou šerifovi lidé.“

Zaváhala. ‚A co vy?“

„Pomohu jim všechno vyřídit.“

Jasně; Russo se nemusí bát, že by ho zašili. Málem ho chtěla požádat, aby nikde neprozradil, že ji tu načapal, avšak usoudila, že má stejné právo zajít do nočního klubu jako on. Navíc ona *chtěla*, aby se mezi lidmi rozneslo, že Buffalo Club navštívila. Po takové informaci na ni určitě mnoho lidí změní názor. Chtěla, aby ji muži začali pokládat za přitažlivou, svůdnou, a pouhá změna vzhledu nic takového nezaručuje.

„Budu muset vypovídat?“ zeptala se.

Rozčileně vybuchl. „Když se tu nebudete zbytečně motat, nebude třeba. Teď už ale račte, dokud to jde, zvednout prdel a vypadnout.“

Prosím. Daisy bez dalšího slova šlápla na pedál, rozvířila štěrk a vyrazila z parkoviště, až všechny gumy zakvičely. Na vteřinu, než si uvědomila, že musí sundat nohu z plynu, vyděšeně zápasila s

volantem. Pneumatiky přestaly kvílet, když přilnuly k povrchu vozovky, a Daisy už mnohem rozvážněji zamířila k silnici. Jakživo odnikud nevypálila s kvílením pneumatik. Panebože, co když náčelníka nějaký kus kamene zasáhl? Už se chtěla otočit a omluvit, avšak ve zpětném zrcátku se jí objevila světla reflektorů a Daisy usoudila, že nejlepší bude, když co nejdřív zvedne prdel, jak říkal.

9

Hned tak každý si nemůže dovolit vyrazit si večer na flám, tancovat, div se pod ním kolena nepodlomí, vyvolat rvačku a v devět být doma, říkala si Daisy druhý den ráno. Večer tedy zrovna neúspěšně neproběhl; první polovina byla dokonce *velice* úspěšná, ba co víc, Daisy si užila a byla připravená zábavu si zopakovat. Určitě ne tu melu – přinejmenším doufala, že se žádná nestrhne – avšak rozhodně si chtěla znovu zatančit a rozhazovat sítě.

Když se vrátila z kostela, kde statečně vydržela zvědavé pohledy věřících, kteří si ji prohlíželi s očima navrch hlavy – lidí, kteří by měli být lépe vychovaní, než aby na někoho čučeli – rychle do sebe hodila oběd a převlékla se do nových džin s úmyslem zajet si do Lassiter Avenue a mrknout se, jak je Buck Latham daleko s malováním domečku. Když už teď pevně vykročila na novou cestu životem, byla dychtivá přestěhovat se do svého. Jakmile vyšla s kabelkou a klíči od auta v ruce na verandu, u chodníku přesně před domem zastavilo bílé auto Crown Victoria.

Srdce jí pokleslo, když sledovala, jak policejní náčelník Russo souká ze sedadla pro řidiče svou obří figuru. Jenom na okraj vylíčila mamince události minulého večera, protože si myslela, že to bude lepší než jednoduše oznámit, že nějakému chlapíkovi rozmáčkla přirození. Předpokládala, že policejní šéf Russo sem přijel případ provětrat a hodlá ji obvinit z výtržnictví, jako kdyby si s ní nemohl promluvit někde jinde, protože on sám v Buffalo Clubu určitě ani

omylem nebyl úředně. Vydal se na lov stejně jako ona, i když měl kdovíjak ctihodné úmysly.

Měl na sobě také džíny a černé tričko, které mu těsně obepínalo široká, šikmá ramena. Vypadal ještě víc jako vzpěrač těžké váhy, odfrkla si v duchu. Když si vzpomněla, jak ji minulý večer jen jednou rukou, jako by byla pírko, vynášel z Buffalo Clubu, věděla, že ho odhadla přesně.

„Chystáte se někam?“ zeptal se a zůstal stát na jejich krátkém chodníčku lemovaném květinami a sledoval ji na zastíněné verandě.

„Ano,“ utrousila prostoduše. Patřičné způsoby jí velely, že by měla prohlásit něco jako: „Ach, právě jsem se chystala zaběhnout do supermarketu, ale to počká. Nechcete zajít a dát si kávu?“ Odsekla mu jen jedním slovem. Kdoví proč na pořádnou výchovu úplně zapomněla.

„Nepozvete mě dál?“ zeptal se a jiskra v oku prozradila, že se baví mnohem víc, než chce dát najevo. „Ne.“

Kývl hlavou k autu. „Zkuste si se mnou tedy vyjet. Pochybuju, že byste se mnou chtěla debatovat někde venku, kde by nás mohli všichni vaši sousedé slyšet.“

Srdce jí vynechalo. „Ach bože, chcete mne odvézt do *centra?*“ Napadla ji příšerná myšlenka a popohnala ji ze schodů. „Ten chlapík včera večer – neumřel, že ne? Všechno byla jen nehoda! A i kdyby byl umřel, byla by to vražda v sebeobraně, ne?“

Přejel si rukou po tváři a Daisy ho podezíravě sledovala. Připadlo jí, že se snaží utajit smích. Kristova noho, tady není nic k smíchu!

„Pokud vím, váš přítel je zcela v pořádku; možná je naštvaný a trochu legračně pajdá, ale žije.“

Daisy si zhluboka oddychla. „To mi spadl kámen ze srdce. A proč mne tedy chcete tahat do města?“

Znovu si přejel obličej. Už žádné pochybnosti, tentokrát se jí opravdu posmívá. Ať si!

Napřáhl ruku a vzal ji za paži, byl to teplý, ale zároveň pevný stisk, jakým byl zřejmě zvyklý odvádět kriminálníky, kteří se mu vzpírají. „Nevzpěčujte se, slečno Daisy,“ neodpustil si naprosto jasnou narážku. „Chci jenom do města… tady v Hillsboru neznamená centrum totéž jako v New Yorku.“

Jasně, když člověk vezme v potaz, že už vlastně v centru města jsou, že mají na policejní stanici a k obchodní čtvrti jen pár bloků, měl pravdu. Přesto mohl být ohleduplnější.

Když otevřel dveře pro spolujezdce a posadil se vedle, vrzla domovní vrata a na prahu se objevila Evelyn. „Šéf Russo! Kam Daisy vezete?“

„Jedeme se jenom projet, ma’am. Slibuju, že za hodinku jsme zpátky.“

Evelyn chvíli zaváhala, potom se usmála. „Hezkou zábavu.“

„Ano, ma’am,“ prohlásil policejní šéf způsobně.

„Paráda,“ zadrmolila Daisy, když nastoupil do vozu. „Teď si myslí, že spolu *chodíme*.“

„Můžeme se vrátit a říct jí na rovinu, o co jde,“ navrhl, když se odlepil od chodníku, ale na odpověď nečekal. Šel jí pěkně na nervy, samozřejmě že něco takového si nepřála ani omylem, jenomže to věděl moc dobře ještě dřív, nežli nabídku vyslovil. Mazaný podrazník.

„Měla jsem stejné právo být v klubu jako vy,“ prohlásila s rukama založenýma na prsou a zvednutým nosem.

„Souhlas.“

Přestala se tvářit nafoukaně a překvapeně po něm hodila pohledem. „Proč mne tedy vyslýcháte? Nic špatného jsem nevyvedla. Za tu rvačku nemůžu a ublížit tomu chlápkovi jsem vážně nechtěla.“

„Já vím.“ Už se zase křenil, pacholek. Co je tady tak k smíchu?

„Co mi tedy chcete přišít?“

„Nic. A vůbec vás nevyslýchám. Pozval jsem vás prostě na výlet; to je proti tomu, kdybych vás pozval do vyšetřovací místnosti a hodiny vás smažil, hotové nebe a dudy.“

S úlevou si zhluboka vydechla a pohodlně se opřela na sedadle, ale vzápětí už zase seděla jako s pravítkem v zádech. „Vy jste mě nepožádal, vy jste mi to *nařídil*, takže co jiného jsem si měla myslet? ‚Jenom se trochu projedeme.‘ V televizi právě tuhle větu říkají v jednom tahu a vždycky to znamená, že s vámi jedou do úřadu sepsat protokol.“

„Pak ovšem scenáristům nezbude, než aby si vymysleli nějaký jiný dialog.“

Napadla ji další, stejně děsivá myšlenka. Panebože, policejní náčelník se jí snad začal *dvořit*, nebo ne? Až dosud se k sobě chovali naježeně, avšak včerejšek jí dokázal, že se k ní po úpravě zevnějšku chovají muži úplně jinak. Sevřel se jí žaludek; neměla nejmenší zkušenost, jak muže odpálkovat, ale nemá zájem. On se ale o ni také nemůže zajímat, že ne? Třeba vůbec nevypadá o tolik lépe, jak si myslí.

Bleskově sklopila sluneční clonu a mrkla se do zrcátka, potom clonu rychle vrátila zpátky. Bože můj.

„Co se děje?“ zeptal se zvědavě. „Nestačila jste si ani ověřit, jestli jste namalovaná.“

Na rtěnku úplně zapomněla. Přesto však jí rychlé mrknutí stačilo naznačit, že se s tou změnou k lepšímu neplete.

„Jenom jsem byla zvědavá, jestli jsou zrcátka na cloně i u policejních aut,“ vyhrkla. „Zrcátko je spíš… ženská tretka.“

„Tretka pro ženy?“ Vypadal, jako když se kouše do rtu.

„Ne že bych brala v potaz vaši mužnost,“ dodala kvapně. Poslední, co by si přála, bylo, aby měl pocit, že ji musí svou mužnost dokázat. Jak věděla z knih, muži mají sklon brát všechny poznámky osobně. Všechno se jim v mysli točí kolem plodnosti či jak.

Vzdychl si. „Nechci vás urazit, slečno Daisy, ale sledovat vaše myšlenky je stejně složité jako čapnout zajíce, který peláší jak splašený.“

Neurazila se, protože byla příliš vděčná za skutečnost, že on sled jejích myšlenek sledovat nestačí. Místo toho řekla: „Přála bych si, abyste mi neříkal slečno Daisy. Připadá mi, že mě máte za…,“ už už vypálila *starou pannu*, jenomže právě tento výraz by možná až moc seděl, „– staromódní slepici.“

Už se zase kousal do rtu. „Pokud je síťka na vlasy slušivá…“

Nenosím žádnou síťku!“ vykřikla a překvapeně se opřela o sedadlo. Nikdy na nikoho nekřičí. Nikdy neztrácí nervy. Nebyla vždycky zdvořilá, ale taky na nikoho *neřvala*. Začala si lámat hlavu. Existuje nějaký zákon, který postihuje urážku veřejného činitele? Když na něj teď ječí, je to stejný prohřešek, jako kdyby ječela na policistu, který ji zastavil pro vysokou rychlost – pokud by tedy někdy

rychlost překročila – jenomže tady má co do činění s policejním náčelníkem a to by mohlo být ještě horší.

„Už jste se mi zase ztratila," zavrčel.

„Právě jsem si lámala hlavu, jestli existuje zákon, který postihuje, když někdo zvedne hlas na šéfa policie," připustila.

„Zdálo se vám, že se dostanete jen kvůli zvýšenému hlasu do úzkých?"

„Chovala jsem se neuctivě, omlouvám se. Nejsem zvyklá ječet, jenomže taky mne nikdo neobviňuje, že bych chodila se síťkou na hlavě."

„Chápu, byla to provokace."

‚A jestli se nepřestanete kousat do rtu," poznamenala, „vykoledujete si pár štychů."

„Pokusím se přestat. A pro vaši informaci, slečno Daisy vám říkám na důkaz úcty."

„Úcty?" Nevěděla, jestli je to dobře nebo špatně. Z jednoho hlediska samozřejmě stála o to, aby ji respektoval, z opačného to zas nebyl projev, na který by byla u muže – koneckonců pár let staršího než ona sama – zvědavá. Včerejší večer v klubu byl možná jen čirá souhra náhod a třeba zdaleka není tak svůdná, jak si myslí. Mužští v klubu by možná tančili s kdejakou holkou.

„Připomínáte mi tetu Bessii," poznamenal.

Daisy málem hlasitě zakvílela. Páni, je to horší, než si myslela. Připomíná mu tetu! Teď už věděla, že předchozí večer byla jen souhra náhod. Rozčileně sklopila ještě jednou zrcátko na cloně, aby si ověřila, jestli se mohla tak strašlivě mýlit.

„Raději se neptám," vzdychl si.

„Vypadám jako vaše *teta?* Poslední slovo málem zasténala.

Rozchechtal se. Opravdu se jí posmívá. Zmučeně zaklopila zrcátko a znovu zkřížila ruce.

„Byla to ve skutečnosti moje prateta. A neřekl jsem, že vypadáte jako ona; prohlásil jsem jenom, že mi ji připomínáte. A ona moc do větru nebyla."

Byla naivní. Chtěl říct naivní. Bohužel se neplete. Takhle člověk dopadne, když stráví celý život jenom tím, že ryje nosem v knihách.

Zná možná spoustu zajímavých faktů, avšak když se má opřít o zkušenost ze skutečného světa, tápe jako slepec ve tmě.

Zabočil z dálnice k Fort Payne. „Proč jedeme do Fort Payne?“ zeptala se Daisy a dívala se kolem na vysoké cedry a zelené hory. Cesta byla nádherná, ale ani za mák si nedovedla vysvětlit, proč jedou právě sem.

„Nejedeme do Fort Payne. Jenom projíždíme krajinou.“

„Chcete říct, že nemáme vlastně nikam namířeno?“

„Řekl jsem, že si jenom vyjedeme. A to znamená projíždět se.“

Děsivé podezření, že se jí možná dvoří, ji posedlo znovu, i když se o to pokoušel vskutku podivně. Chtěl ji obloudit tím, že jí vykládal, jak mu připomíná jeho pratetu? A pořád se jí vysmívá… Jenomže byl zas Yankee; třeba se právě takhle lidé na severu chovají. „Raději bych změnila směr,“ pípla. „Chtěla bych domů.“

„Palice.“

Tohle tedy moc zdvořilé nebylo, takže si ji určitě nenamlouvá. S úlevou na něj zářivě pohlédla.

„Co se děje?“ zeptal se a ostražitě na ni mrkl.

„Ach, nic.“

„Usmíváte se na mě. To je o strach.“

„Můj úsměv vás děsí?“ Zářivý paprsek zhasl.

„Ne, děsí mě jenom skutečnost, že se usmíváte. Říká mi jenom to, že ten váš myšlenkový vláček zase vykolejil.“

„Kdepak, vím přesně, kam vedou koleje. Jenom jsem si oddechla, že *vy* to nevíte.“ Hrome, tohle mu vůbec neměla říkat. Neměla zapomenout, že je polda, protože policajti jsou notoricky zvědaví.

„Ale?“ Přesně jak se obávala, zájem vystrčil růžky.

„Soukromá věc,“ oznámila. „Pravý gentleman by se spokojil.“

„Jenomže měla mít na mysli, že on není gentleman. Jaképak soukromé věci?“ chtěl vědět. „Sexuální otázky?“

„Ne!“ vyhrkla zděšeně. A protože ho dotlačila k tomu, aby si myslel, že to, o čem ona uvažuje, je možná mnohem horší, než na co skutečně myslela, prohlásila: „Jenom jsem se trochu klepala strachy, že po mně třeba jedete, a když jste mi řekl palice’, spadl mi kámen ze srdce, protože kdyby tomu tak bylo, nikdy byste takové slovo nepoužil. Tedy kdybyste se mi dvořil.“

„Dvořil?“ Ramena se mu trochu roztřásla.

„Ano, pokud se tomu tak dneska říká. ‚Randit‘ připomíná trochu střední školu, a navíc my jsme si nesmluvili žádné rande. Spíš jste mne unesl.“

„Ani omylem jsem vás neunesl. Jenom jsem si s vámi chtěl v soukromí pohovořit o včerejším večeru.“

„Co zas máte s minulým večerem? Neporušila jsem žádný zákon.

„Mohla byste už přestat mlít jako kolovrátek? Mám několik připomínek, které bych vám před návštěvou nočních klubů rád sdělil.“

„Já vám musím sdělit, že jsem dospělá a mohu chodit do všech tančíren, kam si vzpomenu. A co víc, tak to mám v plánu, takže…“

„Mohla byste na chvíli zavřít pusu?“ zahulákal. „Nehodlám vám říkat, jestli smíte nebo nesmíte někam chodit. Jenom se pokouším upozornit vás na pár věcí, na něž byste si měla dát bacha!“

Chvilku seděla jak zařezaná. „Odpusťte,“ prohlásila nakonec. „Mám pocit, že se vám prostě musím pořád bránit. Možná proto, že jste policejní náčelník.“

„Dobrá, tak už sklapněte a poslouchejte mě. Po změně, kterou jste provedla s účesem a vlastním oblečením, po vás chlapi šmahem vyjedou.“

„Ano,“ prohlásila spokojeně. „Taky že vyjeli.“ Vzdychl si. „Znala jste některého z nich?“

„Ne, samozřejmě ne.“

„Pak jim ale nemůžete věřit.“

„Jenomže já jsem si ani jednoho z nich neměla v úmyslu přitáhnout domů a podobně a měla jsem vlastní auto, takže nikdo mne ani nemusel vozit…“

Skočil jí do řeči: „Slyšela jste vůbec někdy o uspávačích drogách?“

Vyrazil jí dech. Vytřeštila oči. „Chcete říct… že ti chlapi…“

„Já nevím a vy taky nevíte. Z toho vycházím. Jakmile si takhle vyrazíte, nepřipusťte, aby vám nějaké pití přinesl někdo jiný nežli číšnice. A ještě líp, zajděte si k baru a kupte si sklenici sama. Až půjdete tancovat, na toaletu nebo si kdovíkam odskočíte, nenechávejte pití na stole. A pokud už tam sklenici necháte, nikdy se z ní znovu nenapijte. Objednejte si novou.“

„J-jak to chutná? Myslím, když mi do pití někdo něco hodí.“

„V ostrém nápoji drogu vůbec nepoznáte.“

„Proboha.“ Složila ruce do klína a vůbec si nedovedla srovnat v hlavě, že některý z těch roztomilých chlapíků, s nimiž minulý večer tančila, by ji mohl záměrně zfetovat, tak aby ji mohl někam odtáhnout, a dokud by byla v bezvědomí, znásilnit ji. „Jenomže – jak to poznám?“

„Obecně vzato nepoznáte nic. Ve chvíli, kdy droga začne účinkovat, už nedokážete řádně myslet. Je vždycky lepší jít do nějakého klubu s přítelkyní, tak abyste na sebe mohly vzájemně dohlédnout. Jakmile by některá z vás začala cítit ospalost, motala by se jí hlava, nejlepší, co můžete udělat, je nouzovým východem vypadnout. A proboha živého, nedopusťte, aby vás kdokoli z chlapů, s kterými jste se setkala, někam vezl.“

Zmatená Daisy se snažila představit, kdo by ji mohl někam do nočního klubu doprovodit. Žádná kamarádka ji nenapadala; ne že by žádnou neměla, ale všechny byly vdané, měly rodinu a ani jedna by se bez vlastního manžela někam do tančírny nevydala. Matka a teta Jo byly obě svobodné, ale… ne, na takové řešení ani pomyslet nemůže.

„Existuje několik uspávačích drog,“ pokračoval Russo. „Možná už jste slyšela o rohypnolu, avšak opravdu těžkou hlavu teď policii dělá GHB.“

„Co to je?“ Slyšela tuto zkratku poprvé. Chmurně se usmál. „Tekutá drátěnka smixovaná s čikuli.“

„Ach, panebože!“ zírala na něj ohromeně. „To musí člověka zabít!“

„Ve větší dávce ano. Jenomže vždycky to tak dopadnout nemusí, protože člověk nikdy neví, jak na něj ten prevít zapůsobí.“

„Ale to vám přece musí spálit krk a jícen, když to polykáte?“

Zavrtěl hlavou. „Ne. Když přeberete, nestane se nic víc, než že usnete a už se nevzbudíte. Pokud je droga smíchaná s alkoholem, účinek se násobí a je ještě mnohem nevypočitatelnější. Pokud do vás nějaký maník naleje GHB, většinou je mu úplně jedno, jestli umřete nebo ne. Hlavně že si s vámi zašu – ach, zasouloží, ještě než vystydnete.“

Daisy s očima dokořán pohlížela na překrásnou krajinu. Kdo by si pomyslel, že se na světě dějí podobné věci! Russo nasvítil scénu v klubu naprosto odlišným světlem a ona už tančírnu nikdy neuvidí takovou jako dřív. Jenomže když si nevyjde a nezaplete se v ohroženém prostředí, kde potká svobodného muže? Kousala se do spodního rtu a tvrdě situaci zvažovala, avšak odrazovým můstkem, který ji nejúčinněji může dovést k cíli, je návštěva klubů. Nezbude, než aby byla velice opatrná a poslouchala všechny Russovy rady.

„Dám si pozor," prohlásila zapáleně. „Děkuji, že jste mne varoval." Bylo moc milé, že ji vzal na tuto projížďku, aby ji varoval před všemi nebezpečenstvími, která ji mohou potkat, mnohem laskavější, než by od něj byla čekala. Možná že k němu byla příliš kritická jen proto, že byl takový hromotluk a při vyjadřování si zrovna nebral servítky.

Když se přiblížili ke kostelu, zpomalil, potom se na parkovišti otočil a zamířil zpátky k Hillsboru. „Kdy si zase vyrazíte?" prohodil jakoby nic.

I vděčnost má své meze. „Proč?" zeptala se s podezřením v hlase.

„Abych mohl varovat všechny chlapy, kdy si mají navléknout suspenzory, proč asi?" Vzdychl si. Jenom jsem se ptal, aby řeč nestála."

„Ach tak. Samozřejmě nepůjdu nikam v neděli ani večer ve všední den, takže myslím, že nejdřív příští sobotu. Stejně mne čeká spousta práce na domku, abych se mohla přestěhovat."

„Vy se stěhujete?"

„Pronajala jsem si domek v Lassiter Avenue." Střelil po ní pohledem. „V Lassiterově? To není zrovna slavná končina."

„Já vím, ale neměla jsem mnoho na vybranou. A navíc si hodlám pořídit psa."

„Sežeňte si pořádného hafana. Dobrý by byl německý ovčák. Jsou to inteligentní, přítulní psi a zachrání vás i před Godzillou."

Německé ovčáky používají pohotovostní jednotky K-9, takže nejspíš je zná odtamtud, usoudila. Psi musejí být opravdu spolehliví a poslušní, jinak by si je policejní jednotky pro službu nevybíraly.

Pokoušela si představit, jak se povaluje v ušáku, čte si a obrovské psisko jí podřimuje u nohou, jenomže představa se jí dvakrát nelíbila.

Byla vysazená spíš na menší druhy pejsků; třeba teriér by byl lepší než obrovský německý ovčák. Kdysi četla, že malí psi dokáží zloděje stejně dobře vystrašit, protože při nejtišším šramotu začnou divoce štěkat, a ona opravdu potřebovala spíš poplašný systém než nějakého záchranáře. Teriéři jsou skvělí hlídači. Anebo by si mohla obstarat ostrého malého maltézana s hezkou mašličkou na šošolce.

Cestou probírala všechny výhody nejrůznějších malých plemen a byla překvapená, když zničehonic zastavil u chodníku před domem. Na vteřinu pohlédla na malou dodávku, která parkovala na silnici těsně za jejím autem, pak ji poznala.

„Máte návštěvu," zjistil i náčelník Russo.

„Přijela sestra Beth s rodinou," vysvětlila Daisy. Zajíždějí přinejmenším dvakrát do měsíce, obvykle v sobotu po bohoslužbě. Mohla si spočítat, že přijedou, jenomže je úplně vypustila z hlavy.

Když už sahala po klice u dveří auta, vyšla na verandu teta Jo. „Pojďte oba dál," volala. „Přišli jste právě včas, zrovna se podává naše domácí zmrzlina."

Náčelník Russo byl z vozu venku dřív, než mu Daisy stihla doporučit, aby zůstal, kde je. Když jí otevřel, ani se nehnula, jenom na Russa kulila oči. „No tak pojďte," vyzýval ji netrpělivě. „Zmrzlina už ta je."

„To není nejlepší nápad," zašeptala.

„Proč?" zašeptal stejně, i když mu oči jiskřily.

„Budou si myslet, že jste… že jsme…"

„Že spolu chodíme?" napověděl, když ji doslova vytahoval z auta a postrkoval po chodníku.

„To není žádná legrace! Víte, jak se drby v malém městě rychle šíří. A já navíc nerada rodinu obelhávám."

„Pak jim řekněte pravdu, vyklopte jim hezky, že jsem vás chtěl varovat před nebezpečím znásilnění za pomoci uspávačích drog."

„Aby maminku ranila mrtvice?" sykla zuřivě. „Chraň vás pánbu!"

„Pak jim řekneme, že jsme prostě kamarádi."

„Na to určitě skočí."

„Proč je to tak neuvěřitelné?"

„Prostě je." V té době už byli u domovních dveří a Russo jí je podržel a postrčil ji dovnitř. Ocitli se v malém předpokoji, odkud

vedly dveře do velkého obýváku. Ve chvíli, kdy vstoupili, hovor ztichl a všechny misky se zmrzlinou cinkly o stůl. Daisy měla pocit, že na ni zírá stovka lidí, i když tu samozřejmě neseděl nikdo jiný než matka a teta Jo, Beth a Nathan a její dva synovci, William a Wyatt. Tak zřídka bývala středem veškeré pozornosti, že se i při malé dávce zapotila.

„Hm… Tohle je policejní náčelník Russo."

„Jack," opravil ji a přešel si podat ruku napřed s matkou a potom s tetou Jo, když mu je Daisy představovala. Když přišel na řadu Nathan, s napřaženou rukou vstal, jenomže v přimhouřených očích měl výraz, který se mužům vloudí do zraku vždy, když mají pocit, že musejí nad rodinným klanem roztáhnout ochranná křídla. Daisy neměla tušení, proč by měl chránit zrovna ji. Náčelník Russo zřejmě prošel řadou školení, jak si zachovat kamennou tvář, protože ani nemrkl.

„Dovolte, abych vám přinesla trochu zmrzliny," prohlásila Evelyn. „Je jenom vanilková, ale můžu vám ji posypat vlašskými ořechy, a pokud chcete, taky zakápnout sirupem."

„Vanilkovou mám nejradši," prohlásil náčelník tak upřímně, že i kdyby tomu tak nebylo, Daisy by mu svatosvatě uvěřila. Nevypadal zrovna jako chlap, který si potrpí na vanilkovou zmrzlinu, avšak o to se nehodlala přít. Čím dřív svou porci spolyká a vypadne, tím líp.

Beth si náčelníka vůbec nevšímala; s vytřeštěnýma očima a trochu úplně vedle jen zírala na Daisy. „Z tebe je blondýna," pípla. „Máma říkala, že sis dala zesvětlit vlasy, ale… ty jsi *blondýna.*"

„Moc ti to sekne," prohlásil téměř vyčítavě desetiletý Wyatt. Byl ve věku, kdy mu holky lezly na nervy, a zjištění, že jeho milá tetička se v takovou fešandu taky proměnila, ho vyvedlo z míry.

„Je mi líto," omluvila se. „Pokusím se to spravit."

„Mně se líbíš," prohlásil jedenáctiletý William a věnoval jí ostýchavý úsměv, který za pár let zlomí každé ženské srdce.

„A máš na sobě *džíny!*" málem zaúpěla Beth. Sama měla na sobě dvojdílný komplet s kalhotovou sukní, ale Daisy věděla, že sestra jen málokdy nosí kalhoty, a v džínách už ji neviděla vlastně vůbec.

„Něco jsem si koupila," prohlásila Daisy celá rozpačitá, když si ji všichni včetně Russa od hlavy κ patě prohlíželi. „A taky jsem si dala propíchnout uši." Ukázala na kroužky v lalůčcích v bláhové naději, že se všichni zadívají trochu výš.

„Podle mne vypadáš skvěle,“ usmál se Nathan. Švagra měla Daisy moc ráda, avšak v danou chvíli by si byla přála, aby víc chápal náladu vlastní ženy, protože Beth sestřina proměna nadobro vyvedla z míry.

Nebyla ovšem sobecká. Upřímně se usmála, vstala a vzala Daisy kolem krku. „Moc ti to sluší,“ prohlásila, právě když se Evelyn vracela do obývacího pokoje se dvěma poháry plnými bílé zmrzliny.

„Ano, to bych řekla,“ potvrdila Evelyn, usmála se na obě dcery a podala pohár jak Daisy, tak Russovi.

„No tak, děti,“ zašveholila teta Jo vesele. „Jak dlouho spolu vlastně chodíte?“

My spolu…,“ nakousla Daisy větu, kterou přeťal mnohem hlubší hlas.

„Asi tak týden,“ prohlásil policejní náčelník.

10

Když Jack odjížděl od sídla Minorových, hlasitě se chechtal; škádlit slečnu Daisy mu čím dál víc doslova prozařovalo život. Na každou titěrnou provokaci reagovala, jako by ji napíchl na vidle. Ve chvíli, kdy prohlásil, že spolu chodí přibližně týden – což, upřímně řečeno, byla pravda – nadletěla, a nežli vyhrkla, „nechodíme spolu," tak dotčeně, že měl cukání podívat se na sebe do zrcadla a přesvědčit se, jestli mu zničehonic nevypučely rohy a nenarostl rozeklaný ocas, probodla ho uraženým pohledem. Se ženami kromě bývalé manželky neměl nikdy potíže, a proto ho Daisyina reakce trochu nadzvedla. Avšak ani bývalka si nikdy nestěžovala v posteli. Jaký problém tíží slečnu Daisy?

Hned potom zrudla jak červená řípa a začala všechno vysvětlovat. „Jsme jenom přátelé – vlastně ani to ne. Chci říct, že Jack je Yankee, byl se mnou posledně večer v klubu – tedy ne *se mnou* – jenom ve stejnou dobu – takže když se strhla rvačka…"

„Rvačka?" ozval se rozložený akord několika hlasů. Maminka a teta se tvářily zděšeně, sestra zkoprněla, švagr se lekl a dva synovci byli uneseni.

„Já ji nezačala," pospíšila si Daisy vysvětlit. „Ne tak docela, nezavinila jsem ji, ale náčelník…"

„Jack," ozvala se vsuvka.

Šlehla po něm ničivým pohledem. „– Jack mě odnesl a dnes mi přišel vysvětlit, jak je to s těmi schůzkami, při nichž se používají uspávači drogy, aby mohlo být děvče znásilněno… Ach bože,"

skončila se záhadně zbarvenýma očima navrch hlavy, když si uvědomila, že synovci poslouchají s ušima nataženýma jak Balámova oslice.

„Drogy," hlesla maminka a zbledla jako stěna. Pohár se zmrzlinou se jí v ruce zatřásl.

Daisy se zhluboka nadechla a pokusila se mluvit přesvědčivě. „Já jsem žádné neviděla. A dám si pozor."

„Co je špatného na tom, když je člověk Yankee," zeptal se Jack a oči mu nadšeně svítily, třebaže se potěšení snažil utajit.

Daisy začala znovu koktat, když si uvědomila, že byla hrubá – zvlášť na veřejnosti, což byl podle ní opravdu velký prohřešek. „Vlastně… nic, až na to – chci říct, že nejste zrovna…" Myšlenky jí zřejmě narazily na zeď, protože zmlkla.

„Myslel jsem, že jsme přátelé," snažil se zachovat kamennou tvář a vypadat smutně, dokonce trochu ublíženě. Co vlastně zrovna není? Její typ? S tím se srovná. Daisy je upejpavá naivka a on policajt; víc říkat nemusí.

„Vážně?" zeptala se pochybovačně, když hrábl opět do zmrzliny, aby odvedl pozornost. Studená jemná zmrzlina se mu rozplynula na jazyku a Jack málem slastí zamručel. Nic nenahradí – nic – doma připravovanou zmrzlinu.

Polkl a řekl: „Jistě. Zadala jste mi přece ten teploušský test se slézem. Takovou otázku byste někomu, kdo není váš přítel, nepoložila."

Celá rodina užasle naslouchala. Jak maminka, tak teta laply po dechu. „Proboha," utrousila mdle teta Joella. „Prošel jste?"

Přejel si bradu, aby zakryl, jak se chechtá. Odtud to tedy má. „Nevím. Co znamená, když znáte odpověď – že jste prošla nebo propadla?"

Teta Joella zamžikala. „Vlastně ani tak, ani tak, počítám. Prostě to znamená, že jste gay." Vteřinu se odmlčela. „Jste?"

„Teto Jo!" Daisy zasténala a volnou rukou si zakryla oči.

„Ne, ma'am." Nabral si další kus zmrzliny. „Jenomže to není dobrá zkouška, já totiž slézovou barvu znám."

Teta Jo statečně přikývla. „Myslela jsem si to. A co terakota?"

„Daisy mě donutila podívat se do slovníku," prohlásil a teď už se mu koutky rozjely naplno. „Obviňoval jsem ji, že si ten název vymyslela."

Teta Jo se opřela a obličej jí spokojeně svítil. „Vidíš, co jsem říkala," adresovala Daisyině matce Evelyn.

Ubohá Daisy stáhla ruku a rozhlížela se kolem, jako by hledala nejlepší cestu k úniku. Jack ji předešel tím, že ji vzal za paži a stáhl ji k sobě na sedačku, kde se k sobě obvykle lidé tulí. Bylo to jediné volné místo k sezení a Jackovi táhlo hlavou, jestli Daisyina matka všechno zařídila tak, aby seděli vedle sebe. Pokud ano, neměl nejmenší námitky.

Zdržel se téměř hodinu, tu a tam něco prohodil, a zatímco Daisy kvidlala lžičkou ve zmrzlině, až z ní měla jen břečku, on spořádal další pohár. Daisy po něm střílela ostražitými pohledy a pokoušela se odtáhnout. Pečlivě si hlídala životní prostor, slečna Daisy. Schválně jej občas narušil tím, že se jí buď dotkl nohou, někdy se naklonil tak, že ji utlačil širokými rameny, příležitostně se dotkl Daisyiny holé paže. Před očima celé rodiny ho nemohla okřikovat tak jako v knihovně a on plně využíval všeho, co podle tety Bessie dovolovalo „společenské chování".

Když se chystal odejít, byla slečna Daisy nastartovaná vybuchnout.

Jen ať si vybuchuje, táhlo mu hlavou, když jel domů. Já se ti teda nelíbím, hm? Nepokládáš mě za přítele, děsí tě pomyšlení, že bych se ti mohl „dvořit", a chytáš se stropu, když si představíš, že by si rodina mohla myslet, že spolu dokonce chodíme. Pěkný průšvih, pomyslel si bujaře. Částečně ho vzrušovalo vědomí, že takhle hozenou rukavici nemůže nechat ležet, a zčásti se hodlal prát, protože s ní bylo tolik legrace, jedno si však umanul naprosto pevně: bude to zrovna tenhle Yankee, co se ti dostane do kalhotek, děvče.

Měl pocit, že jakmile se rozjede, bude z ní opravdová prskavka. Daisy nebyla chladná, byla jenom nezkušená. Pokud vůbec s někým spala, nejspíš si moc neužila. Naplánoval si, že daný stav věcí hezky změní a rozpálí ji, až bude červená jak růže.

Od rozvodu žádný trvalý vztah nenavázal; sexu se nevyhýbal, avšak dával si velký pozor, aby se styky s nějakou ženou nevyvinuly v

rutinní vztah. Trvalé vztahy jsou dřina a on vůbec neměl chuť se takhle namáhat. Tedy až do dneška. Daisy byla jak nevinná, tak složitá osobnost, naivní a zároveň moudrá, měla jazyk jako břitvu, avšak nikdy se nesnažila ani špetkou zlomyslně ublížit – což by se o řadě lidí prohlásit nedalo. Rozdílně zbarvenýma očima, staromódním chováním a naprostou otevřeností ho děsně přitahovala. Nejenomže se nesnažila nic hrát, neměla tušení, že nějaké hry *existují*. S ní bude chlap vždycky vědět, na čem je. Zrovna teď byl Jack na černé listině, jenomže tuto skutečnost hodlal změnit.

Pokud se neplete v úsudku, Daisy nějakého muže hledá. Všechno tomu napovídá: jak si zničehonic změnila účes a oblečení, začala se malovat, a prosím, navštěvovat i noční kluby. Jestli to, co hledá, je kus chlapa, nemusí hledat dál. Dobrovolník se hlásí. Ne že by jí to honem vyslepičil; v tom okamžiku by nejspíš vzala nohy na ramena a co nejrychleji pelášila opačným směrem. Ne, nezbude mu nežli držet karty pěkně schované v hrsti do doby, než z ní vyžene myšlenku, že není její typ.

Do té doby ji ovšem bude muset chránit před všemi maléry, což bude možná práce na plný úvazek Nejenomže teď bude muset šmejdit po všech barech a tančírnách, aby vypátral bastarda, který s oblibou nadopuje ženy drogou, která je může zabít, musí se zároveň ujistit, že Daisy si nepřipustila k tělu nějakého jiného chlapa, natož aby se nechala zdopovat. Při startu, s jakým se rozjela, to může být problém. Blonďatá, obzvlášť když má ten nový sexy účes, vypadá moc dobře. A co se týče oblečení, kdo by si byl pomyslel, že pod těmi staromódními halenami, v kterých chodila dřív, schovává tak hezoučký pár ňader? A což teprve ty nádherné nohy; nebyl sám, kdo si jich minulý večer všiml. Právě s nimi měl také vlastní plán; klidně dá hlavu na špalek, že na ramenou se mu budou hezky vyjímat.

Jako čiperná holčina mu připadala už dřív, i když se s ní vlastně do doby, než za ní přišel do knihovny, nijak zvlášť nestýkal. Jenomže v knihovně si už mohl všimnout, jak jemnou a průsvitnou má pleť, skoro jako mimino, a všiml si těch zvláštních očí, jednoho modrého a jednoho zeleného. Díky nim měla mnohem pronikavější pohled, jako by viděla hlouběji než ostatní. A úplně k zulíbání byla, když se rozčílila, když jí na tvářích vykvetl ruměnec a oči jí posměšně jiskřily.

Rozhodl se, že se v knihovně zastaví častěji – a potom ji včera večer potkal v Buffalo Clubu a div neušlapal několik lidí, jak se řítil, aby ji zachránil před nějakým ublížením v mele, která se strhla, nemluvě už o tom, aby ji vytrhl tomu halamovi z klína.
Určitě by byla dopadla špatně, jenomže včas zasáhl – s radostí.

Sykes viděl rudě. Mitchell byl včera večer hned vedle v Huntsvillu v Buffalo Clubu, ale když tam Sykes dorazil, kde už byl Mitchellovi konec a šerifovi zástupci pročesávali celý pajzl a řešili nějakou rvačku. Prostě smůla, ale nálada se mu nezlepšila. Kdyby se byl na místo dostal o hodinu dřív, všechno by bylo vyřízeno a Mitchella mohli pustit z hlavy.

Věděl však alespoň, že Mitchell už vylezl z díry a nikde se neschovává. Šance, jak ho dostat, tím vzrostly, jenomže Sykes pořád neměl štěstí. Ten bastard byl mnohem úhořovitější, než si Sykes myslel, i když nebyl zase tak mazaný, aby se vyvaroval toho, že ze všeho nejdřív pošle zboží na onen svět.

Barman v Buffalo Clubu, který mu hned volal, mu však dlužil víc než jednu laskavost. Když se v neděli Sykes objevil u něj na prahu, barman nebyl radostí bez sebe, ale také se nedivil.

„Hele, cvrnknul jsem vám, hned jak jsem ho zmerčil," prohlásil Jimmy a šmíroval očima zprava doleva, jako by měl strach, že je někdo uvidí spolu. „Jenomže nějaký idiot se hned nato začal prát a všichni se vypařili."

„Nevadí," pravil Sykes. Na Jimmyho nechtěl zrovna pouštět hrůzu. „Všiml sis, jestli s někým přišel?"

„To zrovna ne, ale kupoval dva drinky. Pro sebe pivo a jednu kolu."

Takže dobrák Mitchell se už zase spřáhl s nějakou holkou anebo se o to alespoň pokoušel; a protože mu díky rvačce zřejmě plány nevyšly, v nejbližší době se zřejmě ukáže znovu. Dnes večer ne; v neděli jsou bary zavřené. Ale zítra určitě. Vrátí se tak honem do Buffalo Clubu? Pokud si vyhlédl určité děvče, pak možná ano, ale jaká je pravděpodobnost, že právě ji zastihne v pondělí večer? Musela by sem chodit pravidelně. Ale i to je možné.

„Dávej zítra bacha," nařídil Sykes. „Pochybuju, že přijde, ale může se stát, že ho zmerčíš dřív než o víkendu." Tím se Jimmymu dostalo zadostiučinění, že si Mitchella nevšiml dřív. Uklidněný, že Sykes nijak nevyvádí, se Jimmy usmál. „Myslíte? Máme pořád plno, ale poslední víkend tu bylo vážně pěkně narváno."

Sykes mu podal stodolarovou bankovku, tak aby byl vidět portrét patřičného státníka. „Oči na stopkách jsi měl, ale vědět, kdy se na parketu strhne rvačka, předpovídat nemůžeš." Zamávat olivovou ratolestí se vždycky hodí. Samozřejmě že až Mitchell „zmizí", Jimmy přijde na řadu také, jenomže tak to chodí. Moudrý člověk za sebou vždycky zamete stopy.

Na příjezdové cestě u Todda Lawrence zastavil černý ford Explorer a vystoupil z něj postarší muž. Vykročil po pěšině a vystoupal po schodech. Přední dveře se před ním otevřely ještě dřív, než se dostal na verandu. „Jakpak probíhal včerejší večer?" zeptal se Todd, když vedl hosta do kuchyně, kde už se v konvici vařila silná káva.

„Je skvělá tanečnice," prohlásil starší muž nezaujatě. Měl hnědé oči a hnědé vlasy, trochu prošedivělé, byl střední postavy. Kdykoli a kdekoli by se ztratil.

„Přilepil se na ni někdo?"

Muž si odfrkl. „Lepilo se jich na ni hodně. Nikdy by si jí tolik nevšímali, kdyby byla oblečená jako všechny ostatní holky, jen v džínách s nějakým upnutým tričkem. Bylo to, jako když dovnitř vejde Grace Kellyová." Otevřel příborník, vytáhl šálek na kávu a nalil si.

Todd se šťastně zakřenil. Přesně tenhle účinek si při Daisyině proměně naplánoval. Mohl se svým dílem pyšnit. „Koupil jí někdo pití?"

„Neměla vůbec čas něčeho se napít. Vlítla na parket a několik koleček tancovala; potom se strhla rvačka a nějaký hromotluk ji popadl a vynesl ven."

Todd přimhouřil oči. „Šel jsi za nimi?"

„Samozřejmě," prohlásil jeho společník mrzutě. „O to přece šlo, ne? Jenomže tenhle chlapík ji prostě strčil do auta a ona sama odpálila."

„Poznal jsi ho?“

Muž zavrtěl hlavou. „Netančil s ní, ale zřejmě se znali. Venku se trochu hádali. Nezaslechl jsem, co přesně na sebe povykují, ale můžu ti říct, že z něj byla pěkně vytočená.“ Přinesl si šálek ke stolu, odtáhl židli a sedl si. „Tohle je praštěný nápad,“ prohlásil otráveně.

„Souhlasím.“ Todd si vzal vlastní šálek, a zatímco upíjel kávu, opřel se o příborník. „Jenomže praštěný nápad je lepší než žádný. Ona je dokonalá. Je tak naivní, že si nebude dávat takového majzla jako většina žen.“

„Většina žen opatrná *není*. Nemůžeš jí sakra věšet někoho na paty na každém kroku, kam se hne. Myslíš, že se tě bude pokaždé dovolovat, jestli si smí vyrazit?“

„Od zítřka jí každý den zavolám, jen pro jistotu, kde je. Děvčata ráda tlachají.“ Todd se lehce usmál a jeho společník si odfrkl. „Určitě mi vyklopí, jestli má někam namířeno, a místa, která máme v podezření, můžu ohlídat.“

„A opravdu čekáš, že na něco kápneš?“

„To máš jako s rybolovem. Ryby nevidíš, ale víš, že tam jsou. Prostě hodíš návnadu a doufáš, že se některá chytí. Hele, stejně si právě tyhle výlety vzala do hlavy. Můžeš tak na ni alespoň dohlédnout.“

„Mám vlastní život, víš? Zrovna se netřesu, abych každý večer vyrážel a kroutil se na nějakých tanečních parketech. Mohl bych zmeškat některý díl *Milionáře*.“

„Já ti jej natočím.“

„Polib mi.“

„Jen ve snu, srdíčko.“

Druhý muž se rozchechtal. „Páni, ty jedeš! Skoro bych ti uvěřil. Hele, proč se nesoustředíme pouze na práci, pro kterou nás sem poslali, a nepřenecháš svou malou soukromou vendetu místním poldům?“

„Protože zatím udělali hovno. A můj úkol to nijak nenarušuje.

„Sakra, ani omylem. Jenomže já nejsem celý bez sebe, když mám každý den až do kuropění někde trdlovat.“

„Nebude to každý večer, jestli jsem v obraze, pak jenom o víkendech. Daisy je příliš zodpovědná, než aby chodila flámovat v

pracovní dny. Navíc, jak mi říkala, bude mít spoustu práce připravit všechno, aby se mohla nastěhovat do domečku.“

„Každý chlap, který si myslí, že ví, co má ženská za lubem, je cvok.“

„Přiznávám, ale už jsem ti řekl, každé odpoledne, těsně předtím, než se bude vracet z knihovny, jí hodlám pro jistotu zavolat. Nechci, aby se jí něco přihodilo.“

„Takže co se stane, až z nějakého pajzlu vypadne, Pygmalione? Kdo se o ni postará?“

„Makáme na tomhle úkolu už kolik, rok a půl? Zbývá ještě dotáhnout zbytky a jeden nebo dva večery v týdnu, kdy si Daisy vyrazí, tě snad nezabijí.“

„Hele, kámo, všude kolem nás tu lítá pytel sraček. Já tvrdím, že nám co nejdřív spadne na hlavu. A ona to odskáče.“

11

Daisy napadlo, že má-li svou proměnu dokonat nadobro, musí učinit ještě jednu věc, a proto se v pondělí o polední přestávce vydala do Cludovy lékárny a zakoupila pár kondomů.

Cludova lékárna byla ze všech tří ve městě nejlepší, jelikož Cyrus Clud žil v Hillsboru odjakživa a kdekoho znal, a aby nemusel platit další mzdu, k pokladně posadil svou ženu Barbaru. Barbara Cludova byla přinejmenším stejná drbna jako Beulah Wilsonová a vůbec neměla ponětí, co znamená slovo *diskrétnost.* Díky tomu vešlo hezky rychle ve všeobecnou známost, že jistý městský radní bere viagru. Fakt, že Daisy Minorová nakoupila kondomy, se mezi Barbařinými známými rozkřikne v šíř i v dál.

Navštěvovat noční kluby je zábava a tančírny jsou možná nejbohatší lovecký revír, jenomže Daisy nechtěla opomenout ani ostatní svobodné muže v Hillsboru; někoho z místních by si po pravdě vybrala nejraději, protože chtěla bydlet blízko rodiny. Problém byl, že jediného svobodného místního muže neznala; těch pár, co potkávala v kostele, byli vesměs hoši mladší než ona a Daisy tak jako tak ničím neupoutali. Svobodný byl i Hank Farris, jenomže Farrisovi byli chátra a existoval ještě jeden důvod, proč se Hank nikdy neoženil. Smrděl. Strašně. Takže toho Daisy z možných obětí také vyškrtla.

V malém městě, jako je Hillsboro, se sítí známých a příbuzných, se všechno roznese. Stačí, aby někdo řekl: „Znáš Daisy, dceru Evelyn Minorové? Tu knihovnici? Slyšela jsem, že se přiřítila do lékárny ke Cludovi a koupila celou *škatuli* kondomů. Můj ty smutku, co má ta

holka za lubem?“ Než se naděje, zvědaví mužští začnou vylézat z děr. Samozřejmě že bude muset ze všeho nejdřív vytrhat plevel těch zavrženíhodných, avšak spočítala si, že velká většina se sama vytratí ve chvíli, kdy zjistí, že ona ve skutečnosti kondomy používat nechce. Měly posloužit jen jako návnada.

Naopak nikdy netušila, že zakoupení těchto prostředků bude tak složitá záležitost. Stála u stojanu číslo 5 a zírala na sloupky a řady krabic. Prokristapána, kdo by řekl, že výběr je tak široký? A po čem zrovna dneska sáhne sexuálně dychtivá mladá žena?

Jde na odbyt například druh nazvaný Drsný jezdec? Daisy pochybovala, protože už jenom titul napovídal, že právě tenhle by si koupil někdo z gangu motorkářů, pokud ovšem připustíme, že Pekelní andělé ochranu používají. A co vroubky? Záleží na tom, jestli je kondom vroubkovaný nebo nevroubkovaný? Jestli je jenom hladký? Po chvilce uvažování si vybrala hladké.

Také jí zavrtalo hlavou, jak je možné, že Cyrus Clud má opravdu nekonečný výběr tohoto zboží, mnohem pestřejší, nežli by u malé soukromé lékárny čekala. Vzhledem k tomu, že právě tyhle potřeby jsou k dostání na každém rohu, těžko se tu budou obchody nějak divoce točit.

Sáhla po balíčku nadepsaném „Polechtej jí fantazii“, přečetla si dodatek na zadní straně a bleskově vrátila balíček do přihrádky. Možná že k Cyrusovi chodí i zvláštní zákazníci. Možná by měla upozornit náčelníka Russa, aby si stojan číslo 5 v Cludově lékárně pořádně prohlédl, protože podle všeobjímající různorodosti, která se tu nabízela, se v Hillsboru možná dějí podivné věci.

Celá zoufalá nakonec popadla krabici nazvanou „Velké balení pro mejdan“ – ten určitě obsáhne všechno – a vypochodovala k pokladně, kde velké balení položila na pult před Barbaru Cludovou.

„Doufám, že Evelyn a Joella se mají dobře,“ poznamenala Barbara sladce, když zvedla krabici. Podobnou větou se vždycky snažila ze zákazníka vydolovat, jestli se něco neděje. Pak si všimla, co má v ruce, a lapla po dechu. „Daisy Minorová!“

Za Daisy se někdo zastavil. Daisy se ani neohlédla. „Hotově,“ prohlásila, jako by se Barbara na způsob úhrady vůbec ptala, a vylovila z peněženky pár bankovek, aby celý proces ukončila dřív, než

se u pokladny seřadí půlka Hillsbora. Byla přesvědčena, že celou operaci dokončí naprosto chladnokrevně, ale cítila, jak se jí do obličeje žene krev. Podle toho, jak otřeseně se Barbara tvářila, by člověk řekl, že v životě jediný kondom neprodala.

Barbara totiž zrudla také. „Ví o tom tvoje matka?“ zašeptala v předklonu, aby hovor udržela v tajnosti. Díky bohu alespoň za to, pomyslela si Daisy.

„Ještě ne, ale dozví se to,“ zamumlala Daisy a bylo jí jasné, že sotva vypadne z krámu, telefonní dráty se rozžhaví doběla. Podala Barbaře peníze a snažila se znovu co nejdřív transakci spláchnout.

„Pospíchám,“ zavrčel jí nad hlavou hluboký hlas a Daisy se změnila v solný sloup. „Nacvakejte už cenu za ty krámy do kasy.“

Daisy by se byla nepohnula, i kdyby byla chtěla. Znala ten hlas; v poslední době jej slyšela příliš často. Kdyby to šlo, byla by se na místě propadla.

Když Barbara namačkala kód a pokladna zachrastila a v malém okénku se objevila celková suma, byla už Barbara rudá jako mále Vzala si od Daisy peníze, mlčky jí podala drobné zpátky a velké balení značky Mejdan zastrčila do bílého papírového sáčku vyzdobeného červeným nápisem *Cludova lékárna*. Daisy hodila drobné do kabelky, popadla papírový sáček a poprvé v životě vyšla z obchodu, aniž osobě, která musela její vinou čekat, poděkovala.

K jejímu naprostému zděšení si náčelník Russo nic nekoupil, jenom s ní srovnal krok. „Co to vyvádíte?“ zasyčela, když vyšli na chodník „Koukejte se vrátit a něco si kupte!“ Skutečnost, že je tak červená, Russo možná přičte horku, které ji na chodníku ovanulo. Snad nepozná, že je úplně na mrtvici.

„Nic nepotřebuju,“ prohlásil.

„A proč jste se tedy cpal dovnitř?“

„Viděl jsem vás vcházet a chtěl jsem si s vámi promluvit. Kondomy, hm?“ prohodil s pohledem zvědavě upřeným na papírový pytlík „To vypadá jako velké balení. Kolik jich tam je?“

„Vypadněte!“ zakvílela Daisy a vystartovala po chodníku s balíčkem přitisknutým k hrudi. Když si vzala do hlavy plán zakoupit právě toto zboží, aby přitáhla pozornost mužských, neměla vůbec na mysli právě *jeho,* a už určitě ne zrovna *teď.* Posedla ji napůl hysterická

představa, jak se za ní na ulici táhne celá šňůra chlapů, vesměs se snažících nakouknout, co má v sáčku. „Myslela si, že je kupuju pro vás!“ V tuto chvíli se přinejmenším jednomu člověku, možná dvěma, už doneslo, že policejní náčelník Russo a Daisy Minorová spolu kupovali velikou krabici ochranných prostředků. Policejní náčelník dokonce tvrdil, že má naspěch! Spolkla další sten.

„Děkuji, já si tyhle věci kupuju sám,“ uklidnil ji.

„Víte, jak to myslím! Podle Barbary jsou všechny pro nás – myslí si, že my dva…“ Konec věty usekla, protože nebyla schopná myšlenku vyjádřit.

„Museli bychom být králíci, abychom použili tolik těch krámů během polední přestávky,“ poznamenal. „To asi není možné. Kolik kousků tam vlastně je, nějakých šest tuctů? To je sedmdesát dva, takže i kdybychom měli celou hodinu, museli bychom použít jeden přibližně každých padesát vteřin.“ Zamyšleně se odmlčel. „O takový rekord nestojím. Každou hodinu nebo jednou za dvě hodiny, prosím, to bych bral.“

Doslova se o ni pokoušely mrákoty, i když předpokládala, že se jí chce omdlít jenom proto, že ji v tom poledním vedru nohy neunesou. On měl nohy delší a vlastně si jenom obyčejně vykračoval; dokonce nebyl ani zadýchaný.

Ne že by ona lapala po dechu; ani se jí nechtělo pomyslet, že by měla lapat po dechu, když vykládal, jak by potřeboval jeden kondom každou hodinu. Prostě jen supěla, to bylo všechno.

„Jste celá uřícená,“ řekl. „Pojďte, zastavíme se v kavárně U šálku kávy na něco studeného, než sebou seknete na chodník a já vás budu muset zase odnést.“

Daisy se k němu otočila a s přidušeným vztekem odsekla: „Barbara už určitě volala *matce* a bůhví komu ještě a všem vyslepičila, že jsme si o polední přestávce koupili celou škatuli těch krámů!“

„Potom nejlepší, co můžete udělat, je vypravit se do kavárny v mé společnosti, tak abychom měli svědka, že jsme nešli ke mně domů a všechny kondomy nespotřebovali. Velké balení, hm?“ uchechtl se. „Vsadím se, že tam bude velký výběr. Ukažte.“

„Ne!“ zaječela, a když natahoval ruku, ucukla.

Přejel si bradu. „Myslím, že existuje nařízení, že s pornografickými předměty nikdo nesmí chodit po ulici.“

„Kondomy nejsou pornografické věci,“ vyprskla žlučovitě. „Kontrolují početí a jsou to zdravotní potřeby.“

„Ty obyčejné ano, ale v tom vašem balení jsou možná nějaké obzvlášť čarovné kousky.“

Daisy se kousla do rtu. Zavřít ji nechce; tím si byla téměř jistá. Jenomže celá tahle výprava se jí vymkla z rukou a dál už štěstí pokoušet nehodlala. Mlčky mu sáček podala.

Ne že by sáček prostě otevřel a podíval se dovnitř. Přímo na ulici v něm zašátral a krabici s velkým balením vytáhl ven. Daisy se rozhlížela, kde je nějaká díra, kam by se mohla schovat anebo se rovnou propadnout. O krok couvla, jenomže Russo si ani na vteřinu nepřestal prohlížet nápis na zadní straně krabice, jenom natáhl ruku a přitáhl si Daisy zpátky.

„Deset různých barev a vůní,“ četl nahlas. „Včetně žvýkačky, melounu a jahod.“ Zvedl oči a mlaskl. „Opravdu mne udivujete, slečno Daisy.“

„O melounu jsem nic nevěděla,“ vyhrkla a zničehonic se lekla, že v krabici může být jeden výtvor se zelenými proužky. Hrůza pomyslet. Pokud neexistuje pravidlo, že lidé nesmějí kondomy vracet, třeba jí Barbara dá peníze zpátky. Plavky a spodní prádlo se vracet nesmějí, takže když se bude snažit vrátit mejdanové zboží, Barbara s ní možná zamete.

„Já bych se na vašem místě víc bál té žvýkačky,“ řekl nepřítomně a četl dál.

Daisy zaraženě zamžikala. „Ach, já je nehodlám *nafukovat* jako balónky,“ vyhrkla, ale vzápětí si přitiskla ruku na ústa a zděšeně na něj kulila oči.

„Mlčte už,“ vybuchla vztekle, když se nepřestával chechtat. Doslova *burácel* smíchy a lehce opřený o zaparkovaný vůz, s inkriminovanou krabicí stále v ruce, se lámal v pase. Po tvářích se mu řinuly slzy. Přála si, aby brečel proto, že trpí.

Ne, to si nepřála; nikdy nechtěla nikomu ublížit. Dokonce ani jemu. Ale co je moc, to je moc, a ona už ani vteřinu nic překonávat

nehodlá. Jestli ji chce zatknout, musí se napřed přestat smát, protože ona odchází a svůj balíček si odnese s sebou.

Když se napřáhla, zvedl levou ruku, aby ji odrazil, zřejmě v domnění, že mu chce vrazit facku, i když se smíchy dusil dál. Daisy mu vytrhla krabici, tím nejmrazivějším tónem ucedila „Puberťáku!“ a vykročila.

„P-počkejte!“ Slyšela, jak chytil dech. „Daisy!“

Nezastavila se ani se neotočila. Celou cestu přes náměstí až ke knihovně i po mramorových schodech k předním dveřím s ní cloumal vztek. Nad schody se zastavila, zhluboka se nadechla, aby se srovnala, a poté proklouzla dveřmi až k výpůjčnímu pultu, jako by byla Miss Amerika. Teprve ve chvíli, kdy zvedala přepážku u pultu, si uvědomila, že v ruce třímá balení „Mejdanu“ a že krabici nezakrývá žádný bílý sáček.

Za pultíkem byla Kendra a ta pochopitelně zvědavě zašilhala, co Daisy nese. Oči jí vylezly z důlků, až jí bělmo kolem panenek zasvítilo. „Daisy! Co to…“ Zarazila se, když si uvědomila, kde jsou, a došlo jí, že by měla ztlumit hlas. Mlčky ukázala na krabici.

Všecko se už potentočkovalo, a proto Daisy zkusila být nad věcí. „Tohle?“ nadhodila a zvedla krabici, jako kdyby vůbec nechápala, co vyvedlo Kendru z míry.

„Jenom krabice kondomů.“ Potom odplula do své kanceláře, zavřela dveře a zhroutila se na židli.

„Slyšel jsem, že jste kupovala nějaké kondomy,“ nadhodil Todd, když jí večer telefonoval, a linka naprosto srozumitelně přenesla jeho pobavení.

„Kromě vás už se ptala moje matka s tetou, polovina farnosti a všichni sousedé,“ odpověděla Daisy s povzdechem. Koneckonců přesně tohle plánovala. Nebo skoro.

„Slyšel jsem taky, že jste s naším slavným náčelníkem polovičku škatule při polední přestávce vyzkoušeli.“

„Vrátila jsem se rovnou do knihovny!“ zakvílela. „ *Věděla* jsem, co ta pilná včelička v klepech Barbara Cludová bude rozhlašovat! Russo se mnou nepřišel; objevil se zrovna, když jsem už platila.“

„Barbara ovšem tvrdila, že si sám nic nekoupil, prohlašoval, že má naspěch, a odešel s vámi.“

„To je konec,“ vzdychla si a sedla si ke stolu, kde obvykle snídali, protože telefon vzala v kuchyni. Matka a teta Jo se jako obvykle dívaly na televizi.

„Pročpak?“

„Jakmile si všichni budou myslet, že náčelník Russo a já spolu máme – něco…“

„Románek?“ napověděl Todd.

„– Pak se mi každý muž obloukem vyhne! A jak si budu moci najít manžela, když se kolem mne nikdo nebude točit ze strachu, že by se to policejnímu náčelníkovi nelíbilo?“

„Chápu, že by to mohl být problém. Je hotový Rambo.“

„Prosím, tím jsou všichni místní vyšachováni, takže jsem ty kondomy kupovala na nic.“

„Nevím, jestli vám rozumím. Chcete říct, že jste je kupovala jenom pro místní muže?“

„Ach, vůbec jsem neměla v úmyslu je *použít* Věděla jsem, že Barbara rozhlásí, že jsem je kupovala, a někdo ze svobodných mládenců ve městě by tak mohl zjistit, že jsem k mání, moderní holka a tak vůbec, a třeba by mne chtěl alespoň vidět. Teoreticky to vycházelo,“ pravila chmurně. „Ve skutečnosti náčelník všechno rozbil. Teď se budu muset snažit lapnout někoho v klubu.“

„Chystáte se ven dnes večer?“

„Ne, mám ještě horu práce s úpravou domku. Buck Latham už vymaloval, takže budu muset uklidit a poohlédnout se po nějakém nábytku, nakoupit doplňky a podobně.“

„Jaký nábytek hledáte?“

„Víte, dům je vlastně malý, takže chci, aby zařízení bylo útulné a pohodlné. Je úplně jedno, v jakém stylu bude.“

„Musí to být nový nábytek? Nebo by se vám líbily nějaké jednotlivé starší kousky? Na dražbách bychom je mohli vybrat za babku a zaplatila byste jenom zlomek toho, co za nový nábytek v nějakém obchodě.“

Představa, že ušetří peníze, zněla pro Daisy vždycky lákavě. „Nikdy jsem na aukci nebyla. Kdy se nějaká koná a kde?“

„Jsou všude a pořád,“ nadhodil skoro znuděně. „Podívám se, kde nějaká poběží zítra večer, a vyparádíme vám domeček dřív, než řeknete švec.“

Po bláznivých přípravách, které jí neposkytly čas vztekat se nad postupem náčelníka Russa, jímž zničil její plán s kondomy, se Daisy v pátek stěhovala do nového domku. Měla tak napilno, že jí vůbec nevadilo, když si jí za zády někteří lidé přidušeně šuškali. Máme koneckonců jedenadvacáté století; nakupovat podobné zboží dokonce ani v Hillsboru není žádná senzace. Musí je nakupovat spousta lidí, protože jinak by Cyrus Clud neměl tak velké zásoby.

Hlavně však neměla vůbec čas přemýšlet o něčem jiném než o herkulovském úkolu přestěhovat se. Nikdy nenakupovala žádné zbytečnosti pro případ, že se vdá a zařídí si vlastní domácnost, protože tyhle nákupy by znamenaly, že vlastně není spokojená s tím, jak žije. Ano, *nebyla* spokojená, jenomže teprve nyní to připustila – a snažila se problém vyřešit.

Vdaná zatím nebyla, měla však vlastní dům. Co na tom, že platí malou činži na pochybné adrese? Dům měl vzadu oplocený dvorek, chystala se pořídit si psa a byl to jen její domov. Bohužel vzhledem k tomu, že kromě povlečení na postele si jaktěživa žádné věci do domácnosti nekupovala, znamenalo to sehnat tisíc a jeden krám potřebný k vedení domácnosti, tedy podniknout pěkný nakupovací maratón.

Pořídila si záclony a nádobí, zásobila se potravinami a potřebami pro domácnost, nakoupila smetáky, vysavač a mop – vlastní vysavač! Byla nadšená a každou volnou hodinu jenom všechno cídila a přenášela.

Pokud se nezabývala právě touto činností, dával jí Todd zabrat vyhledáváním nábytku. Trochu se divila, ale byla mu velice vděčná, že se tolik zajímá o její nový způsob života, protože jí opravdu neocenitelně pomáhal. Zavedl ji na několik aukcí a Daisy zjistila, jak je skvělé jenom pokyvovat hlavou tak dlouho, dokud se nějaký soupeř, soutěžící o určitý kousek, nevzdá a nepřestane přihazovat;

potom Daisy zvedne kartičku s číslem a lampička nebo koberec či rohový stolek připadne jí. Vyhrávání ji vzrušovalo a Todd jen pobaveně sledoval, jak ji baví přihazovat.

„Jedete po těch věcech jako žralok po kusu syrového masa," prohodil nevzrušeně, když viděl, jak jí červenají tváře a jiskří oči.

Okamžitě zrudla ještě víc. „Vážně? Propána!" Složila ruce do klína, jako kdyby chtěla mávání s očíslovanou kartičkou zabrzdit.

Zasmál se. „Ne jeďte dál. Bavíte se mnohem víc, než jsem se kdy bavil já."

„Vždyť je to legrace, nebo ne?" Zrak jí padl na pojízdný servírovací stolek, který byl v nabídce. Neměla mnoho místa, a kdyby koupila všechno, co se jí líbilo, možná by se jí do domku nevešly nezbytné věci. Jenomže stoleček na kolečkách by v rohu obývacího pokoje vypadal s květinami nahoře a možná fotografiemi ve spodních přihrádkách skvěle…

Po několika minutách zuřivého přihazování byl servírovací stolek její – spolu se stejně roztomilým stolem a dvěma židlemi, dvěma lampami s průsvitnými růžovými podstavci a smetanově zbarvenými stínítky, šalvějově zeleným kobercem, velkým houpacím křeslem, vyčalouněným v holubí šedi s bezovými proužky, a skříňkou pro televizi. Když se chystali na cestu, Todd přejel očima celý náklad a prohlásil: „Jsem rád, že jsme si vypůjčili dodávku; to velké křeslo byste nikdy do svého auta nenacpala."

„Je parádní, viďte?" řekla blaženě a už si představovala, jak se v něm stulí.

„Rozhodně ano a já vím o kousku, který s ním bude dokonale ladit. Bohužel je nový," řekl omluvně. „Jenomže je to dokonalá sedačka, věřte mi."

Perfektní sofa byla potažena látkou s naprosto nepraktickými růžemi na šedomodrém podkladu, který téměř dokonale hrál s modrou barvou křesla. Připadlo jí, že sedačka je příšerně drahá, ale na první pohled se do ní zamilovala. Ne ne, pane, šedohnědé polstrování nechce ani omylem! Chce růže. A v okamžiku, kdy v domečku všechno naaranžovali, výsledek působil ještě útulněji, než si představovala.

V pátek večer Daisyin domek praskal ve švech. Všude byli lidé, nábytek a krabice.

Evelyn a Beth a teta Jo třídily věci a roznášely krabice do místností, kam obsah patřil, avšak zatím je nerozbalovaly, protože Daisy by nevěděla, kde co má. Todd dokončoval výzdobu, rozvěšoval obrázky, pomáhal rozestavovat nábytek a přenášel těžší kusy, kde bylo zapotřebí silné ruky. Oblečení už bylo schované v šatníku, všechny záclony správně visely, knížky byly v knihovně, jídlo v lednici – prostě hotovo.

Domek byl hotovým zhmotněním úspěchu, jakého může dosáhnout jaksepatří umanutá žena, jíž pomůže starožitník. K nastěhování nábytku do ložnice byli přitlačeni sousedé; místní obchod domácími potřebami dodal kamna, lednici, mikrovlnku, pračku a sušičku ještě ten den, kdy je koupila. Když si uvědomila, kolik peněz jim dala, říkala si, že dodat zboží okamžitě je to nejmenší, co pro ni mohou udělat.

Evelyn připravila ještě doma pekáč s masem a přinesla jej jako první opravdové jídlo, které mohla Daisy u sebe naservírovat. Daisy posadila maminku a tetu Jo ke stolku a ona s Beth a Toddem si sedli na podlahu, pochechtávali se a klábosili, tak jak to dělají lidé, když dokonali obrovské dílo.

„Nemůžu tomu uvěřit," rozhlížela se Daisy rozzářeně po kuchyni. „Tohle všechno za pouhých čtrnáct dnů!"

„Co vám na to mám říct?" nadhodil Todd. „Jste hotový otrokář." Ukousl si další sousto pečené a slastně vzdychl. „Paní Minorová, vy byste si měla otevřít restauraci. Nadělala byste jmění."

„Já už bohatá jsem," pravila Evelyn klidně. „Mám rodinu a jsem zdravá. O zbytek se musí člověk přičinit."

„Já jsem se navíc teprve teď vzpamatovala z Daisyiny proměny," zasáhla Beth. „Dejte mi chvíli, než začnete přetvářet naši mámu v kulinářského krále."

Všichni se zasmáli, protože po trochu studené nedělní reakci byla dokonce i Beth Daisyinou proměnou nadšená. Evelyn spadl kámen ze srdce, protože ji ego mladší dcery poněkud trýznilo. Beth byla

Minorová a všecky ženy z Minorova rodu mají svou hlavu. Jenomže Beth a Daisy k sobě mají vřelý vztah a vždycky spolu dobře vycházely.

„Dám vám několik měsíců na rozmyšlenou," prohlásil Todd, „ale nevzdávám se. O takovéhle dobroty se člověk musí podělit."

‚A taky za ně zaplatit," našpulila teta Jo ústa.

„To ano." Rozhlédl se a potom se obrátil k Daisy. „Doufám, že jste si vyměnila zámky u dveří."

„To bylo první, co jsem udělala. Po pravdě řečeno mi je vyměnil Buck Latham. Já mám dva klíče, mamka má také svůj a jeden má domácí. Nechtěla jsem nechávat u dveří staré zámky."

„A taky si pořídí psa," pravila teta Jo. „Mám přítelkyni, jejíž fena před několika týdny vrhla štěňata. Zeptám se a uvidíme, jestli jí nějaký drobeček zbyl."

„Štěně!" Daisy zavalil příval radosti. Kdoví proč uvažovala, že si sežene dospělého psa, ale mít štěně a odmalička je vychovávat by byla rozkoš.

„štěně?" zamračil se trochu Todd. „Nebyl by dospělý pes lepší?"

„Chci štěně," prohlásila Daisy a už se viděla, jak chová teplé, vrtící se tělíčko. No prosím, možná že tím chce nahradit vlastní touhu po dítěti, ale prozatím by štěně úplně stačilo.

Když začali ostatní odcházet, Todd ještě chvíli otálel a na verandě se dokonce zastavil. „Chystáte se zítra večer na tancovačku?"

Hlavou jí proběhlo, co všechno ještě v domě potřebuje dokončit; potom ji napadlo, že tento týden už pracovala víc než dost. Minulý týden se v Buffalo Clubu alespoň do okamžiku, než se strhla pranice, dobře bavila.

„Myslím, že půjdu. Opravdu moc ráda tancuju."

„Dejte na sebe pozor a užijte si."

„Děkuju. Vynasnažím se." Usmála se, a když odjížděl, zamávala mu. Děkovala šťastným hvězdám, že našla tak dobrého přítele, jako je Todd Lawrence.

12

V sobotu večer bylo v Buffalo Clubu vždycky nejvíc narváno, a proto barman Jimmy nevěděl, jak dlouho tu už Mitchell může být. Ten se v tu chvíli zrovna skláněl nad zrzečkou, která si vrstvou make-upu dostatečně zakryla „oheň svatého Ondřeje“ na tváři. Zrzka očividně příliš nezabírala; neustále se točila ke své kamarádce, podobně nalíčené platinové blondýně, a dávala najevo, že mají vlastní problémy a Mitchell jenom ruší.

Jimmy už se po něm podruhé nepodíval; poslední, o co stál, bylo, aby Mitchell zpozoroval, že je zpozorován. Protože měl Mitchell pivo, musela mu je přinést některá z číšnic a tentokrát si tedy nemačkal břicho u baru jako obvykle. Jimmy zvedl telefon pod pultem, vymačkal číslo a řekl: „Je tady.“

„A sakra,“ prohlásil na druhém konci vesele Sykes. „Hrozně s ním potřebuju hodit řeč, ale teď zrovna nemůžu vypadnout. Dobře, necháme to na příště.“

„Jasně,“ přitakal Jimmy a zavěsil.

Sykes rovněž přerušil spojení a vzápětí vytočil číslo dvěma známým mužům. „Sejdeme se v Buffalo Clubu za čtyřicet minut. Napochodujte připraveni.“

Hned poté se Sykes připravil sám; nasadil si baseballovou čapku, aby si schoval vlasy, kanady, aby vypadal vyšší, a pod košili si nacpal polštářek. Při dobrém osvětlení by podobné maskování samozřejmě prasklo, avšak pozdě večer všechny tyto maličkosti dokonale postačí, aby ho v případě, že by se v klubu něco semlelo, nikdo nedokázal

snadno identifikovat. Sykes neměl v úmyslu vyvolat v klubu nějaký rozruch; chtěl pouze načapat Mitchella a vytáhnout ho někam, kde jim nezůstane za zády několik stovek potencionálních svědků, jenomže vždycky se něco může pokazit. Právě proto ani omylem neřídil vlastní auto; pro jistotu si vůz vypůjčil a poznávací značku ještě přehodil tak, že použil číslo, které ukradl z jistého vozu v Georgii.

Nenastanou-li nepředvídané okolnosti jako další rvačka, zanedbatelný problém s Mitchellem by měl být dnes večer sprovozen ze světa.

Daisy zjistila, že vrátit se do klubu, kde čirou náhodou vyvolala pěkné pozdvižení, jí dělá velké starosti. Moc lidí, kteří si na událost vzpomenou, by tam být nemělo. Událost si pamatuje ona, policejní náčelník Russo, možná ten chlapík, kterému přiskřípla přirození – i když se dohadovala, že neměl moc času sledovat, co se kolem něj děje – a potom možná jeden nebo dva čumilové. Nejvíc tedy pět lidí. A jaká byla pravděpodobnost, že někdo ze zbývajících čtyř lidí, když nepočítá sebe, zrovna dnes do klubu zabrousí? Nic se jí nemůže stát; nikdo na ni v okamžiku, kdy se objeví ve dveřích, nezačne ukazovat a hulákat: „To je ona!“

Naprosto logický závěr. Jenomže logika jí také napověděla, že když si půjde koupit kondomy, nestane se nic převratného; a tedy i logika dokáže klamat.

Seděla proto na parkovišti v autě a pozorovala dvojice, skupiny i jednotlivce, proudící do Buffalo Clubu, kde už se od podlahy tancovalo. Kdykoli se otevřely dveře, hudba pronikla ven a Daisy vnímala, jak dunění bicích rozechvívá zdi. Byla jak na trní, neměla však odvahu jít dovnitř.

Snažila se ji ovšem vydolovat; co chvíli si od plic domlouvala a málem už sahala po klice u dveří. Měla na sobě červené šatky, první červené oblečení, které si v životě pořídila, a věděla, že jí to sluší. Blonďaté vlasy ještě stále držely jednoduchý, odborně zastřižený tvar, nenalíčila se přehnaně, ale přesto zářivě, a červené šatky jí navíc pomohou všechny ty holky v přiléhavých tričkách zastínit. Šaty, jaké má na sobě, nosila možná na začátku šedesátých let Sandra Deeová – širší ramínka a kulatý výstřih, ne zas kdovíjak vykrojený, pěkně

vypasované a s nabíranou sukní těsně nad kolena, která se při chůzi krásně vlnila. Vzala si opět střevíčky s vysokými podpatky a na kotníku se jí třpytil zlatý řetízek. Řetízek a náušnice byly jediné šperky, které na sobě měla, a působily jako zlatý hřeb vkusu a upravenosti.

Nevypadala jen dobře, vypadala skvěle, a jestli se teď hned nevyškrábe z auta a nepůjde dovnitř, nikdo kromě ní se to nedozví.

Naopak může být *ze* všeho nejlepší počkat, až se tančírna pořádně zaplní a malá pravděpodobnost, že by ji mohl někdo poznat, se ještě zmenší.

Bubnovala prsty do volantu. Úplně cítila, jak ji hudba zve na parket a vyzývá, aby jenom *tančila.* Zamilovala si tuto část večera, zamilovala si rytmus a vlnění těla a vědomí, že si vede velice dobře, že výuka v tanečních, kam na střední škole chodila, se vyplatila, protože si do dneška pamatovala krokové variace, a mládenci očividně rádi tančili s někým, kdo uměl něco víc než stát na místě a jenom sebou škubat. I když tančírny, kde se hrála country muzika, tyhle záchvaty svatého Víta zrovna nepěstovaly. Zaměřovaly se spíš na zaběhané tance a ploužáky…

„Já se umím plavně pohybovat," svěřila se autu. „A co víc, doslova v tom vynikám."

Vynikala ovšem také v zásadě, že časová omezení, která si stanoví, přesně dodržuje. „Ještě deset minut," prohlásila, když si ověřila čas na palubní desce. „Za deset minut jdu dovnitř."

Ještě jednou si rozsvítila a ověřila si, co má v kabelce. Řidičský průkaz, rtěnku, papírový kapesník a dvacetidolarovou bankovku. Prověření obsahu jí nezabralo víc než pět vteřin.

Z klubu vyšli tři muži a světlo z reklamního štítu jim nepatrně ozářilo obličeje. Ten, co šel uprostřed, jí připadal povědomý, avšak jméno se jí nevybavilo. Sledovala, jak celá trojice kráčí přes zalidněné parkoviště, jak se proplétá v neuspořádaných řadách osobních aut i náklaďáků. Když se blížili, vystoupil z jednoho vozu nějaký další chlap a všichni čtyři zamířili k dodávce zaparkované pod stromem.

Na parkoviště vjelo další auto a reflektory osvítily celou čtveřici u dodávky. Tři z nich se podívali, kdo zrovna přijíždí, zatímco čtvrtý se otočil a začal hledat něco na podlaze dodávky.

Z auta, které právě dorazilo, vystoupil mládenec s dívkou a vešli do klubu. Když se otevřely dveře, vyvalil se na parkoviště břeskný halas hudby, a když se zavřely, přešel v přidušené bubnování. Kromě čtyř chlapíků pod stromem a Daisy nebyla na parkovišti v danou chvíli živá duše.

Daisy otočila klíčem, aby se podívala, kolik je hodin. Zbývaly čtyři minuty. Výborně; neměla zrovna chuť vystoupit z auta a pochodovat přes parkoviště úplně sama, zvlášť ne před tou čtveřicí, co tam obejduje. Třeba vypadnou. Vypnula světlo a podívala se ven.

Jeden z chlapíků musel být pěkně nametený, protože dva, každý z jedné strany, ho drželi, a jak viděla, strkali ho na podlahu dodávky a zvedali mu hlavu. To bylo dobře; nenechají ho v téhle situaci sednout za volant, protože se doslova sesypal. Když vycházeli z klubu, vypadali všichni úplně v pohodě, ale Daisy slyšela, že leckdo dokáže chodit a mluvit naprosto dokonale a za vteřinu je mimo. Vždycky si myslela, že jsou to jenom povídačky, ale teď si je na vlastní oči potvrdila.

Dva chlapíci, kteří pomáhali kamarádovi na podlahu dodávky, nastoupili do auta a vypálili. Čtvrtý chlapík se otočil a vracel se ke svému autu.

Daisy si znovu ověřila čas. Deset určených minut uteklo. Zhluboka se nadechla, vytáhla klíče ze zapalování, hodila je do kabelky, vystoupila a automaticky zmáčkla zámek dálkového ovládání.

„Kanón vpravo, kanón vlevo…," odříkávala si, když pochodovala přes parkoviště, ale hned si přála, aby se jí v hlavě vyklubalo něco jiného, protože kde byl Lehké kavalerii konec.

Prošla však se zdravou kůží. Nesestřelili ji ze sedla ani na ni nikdo nezamířil, když otevřela dveře. Vstoupila do sálu, zaplatila povinné dva dolary a uchvátila ji muzika.

Glenn Sykes seděl v autě a pohledem střídavě zmrazoval a sežehoval ženu, která vcházela do klubu. Kde se tu hergot bere? Musela sedět v některém z auťáků a on si jí ve tmě nevšiml.

Nešlo o to, zda vůbec něco viděla, ale o to, kolik viděla a kolik pochopila. Byla tma, podrobnosti si člověk těžko mohl vybavit a k žádným zvukovým efektům, které by ji mohly vyplašit, nedošlo. Jestli se Mitchell pokoušel řvát na ty dva, co ho odváželi, scéna by jí nic

neřekla. Jenomže krucinál, sotva Mitchell uviděl, jak Sykes vystupuje z vozu, věděl, že se ho chystají odkrouhnout, takže co mohl ztratit. Sykes tomu paznehtovi, co projevil snahu, nic nevyčítal. Malér jenom byl, že se ta Buddyho kudla tolik zableskla; Mitchell nestačil ani pípnout.

Ta holka nikoho z nich neznala; očividně si vůbec nevšimla, že se děje něco zvláštního. Jenomže ta holka je volný konec provázku, stopa, a Sykes volné konce neměl rád. Původně měl v plánu nasypat Mitchellovi do krku dávku GHB, jaká by sklátila tři chlapy, čímž by tomu bastardovi připravil konec, o jaký si přesně koledoval. Rozhodl se dokonce nechat mrtvolu tam, kde by ji policajti našli ještě dřív, než se droga v těle nadobro rozloží, tak aby jasně věděli, co ho zabilo, a došli k závěru, že šlo jen o další případ předávkování. S prořízntým hrdlem mu ovšem Mitchell takhle posloužit nemohl, a navíc může nějaký šťoura na parkovišti objevit kapky krve.

Pokud sem ta holka chodí pravidelně, mohla Mitchella poznat, možná ví, o koho jde – a třeba si až moc dobře zapamatovala, co slyšela, když Mitchellovi přetínali hrdlo.

Nevšiml si, z kterého auta vystoupila, jenomže to si zjistí. Vystoupil a přešel až do druhého oddílu parkoviště a pěkně přikrčený si rychle zapisoval poznávací značky. Napadlo ho, že zajde do klubu a pokusí se ji najít. Byla blondýna a měla na sobě červené šaty. Alespoň tolik stihl zaznamenat, když se otevřely dveře. Nebude těžké ji najít.

Jenomže Jimmymu tvrdil, že dnes večer nemá čas, a když je teď Mitchell po smrti, bylo by špatné vystrkovat nos a ukazovat se na místě, kde se Mitchell naposledy pohyboval.

Sykes si vzdychl. Nezbude mu než tady sedět a čekat, až ta holka vypadne, a potom ji sledovat až domů. Bylo by zapotřebí si ověřit, jak ti dva naložili s Mitchellovou mrtvolou, jenomže na dvou místech naráz být nemůže. Nezbývá, než aby výběr místa, kde se Mitchella zbaví, svěřil do péče Buddymu a jeho parťákovi. Koneckonců oni to mají rovněž spočítané. Postarat se o tu holku je důležitější.

V Buffalo Clubu byl dokonce mnohem větší nával než před týdnem. Daisy chvilinku stála a všemi smysly vnímala omračující halas hovoru a zpěvu kapely, která velice hlasitě lkala nad tím, jak

jakýsi Earl musí zemřít, písničku, kterou si s orchestrem notovala víc než přehršel přítomných dívek. Nějakému chlapíkovi, možná se taky jmenoval Earl, písnička neseděla, chrstl na kapelu obsah sklenice s pivem a tím se vysvětlilo, proč je kolem pódia natažené drátěné pletivo. Dva obři po výtržníkovi skočili a Daisy s potěšením sledovala, jak ho vytlačují ze dveří. Právě přišla; přála si alespoň několik tanečků, než se strhne mela.

„Hej, srdíčko, pamatuješ si mě?“ objevil se před ní mládenec. Popadl ji kolem pasu a bez dlouhých cavyků ji vlekl na zaplněný parket.

Zvedla oči a podívala se na vysokého blondýna, který se snažil nechat si narůst knír po vzoru Alana Jacksona. „Ne,“ odpověděla.

„Ale jdi. Tancovali jsme spolu minulý týden.“

„Ne,“ neustoupila. „Netancovali. Tančila jsem s Jeffem, Dennym, Howardem a Stevenem. Ty nejsi nikdo z nich.“

„To máš pravdu,“ prohlásil rozverně. „Já jsem Harley, jako ten motocykl. No co, když jsme spolu netancovali před týdnem, skočíme si spolu dnes.“

Protože už byli na parketu, nezdálo se, že je to špatný návrh. Earl konečně umřel a kapela zpívala něco jiného, písničku, která už nenutila polovinu posluchačů muzikantům přizvukovat. Návštěvníci se kroutili a podupávali, Daisy se tedy kroutila a podupávala s nimi, ruku v Harleyově ruce, sukně vířící kolem stehen. Další číslo programu byl „Déšť v Kentucky“ od Elvise Presleyho a Harley si ji na tento kousek podržel.

„Řekni, jak se jmenuješ ty?“ uvědomil si konečně, že on její jméno vlastně nezná.

„Daisy.“

„Jsi tu s někým? Můžu ti koupit něco k pití?“

Ach, dobré nebe, patří k těm chlapíkům, před nimiž ji varoval náčelník Russo? „Jsem tu s přáteli,“ máchla neurčitě k místu, kde byla nejhustší změť stolů, protože jí připadalo bezpečnější zalhat. Dodala: „Děkuju, ale zrovna teď nic k pití nechci. Přišla jsem si zatancovat.“

Pokrčil rameny. „V pohodě. Myslím, že teď si chvíli vydechnu.“ Ztratil se stejně bleskově, jako se objevil, a Daisy se rozhlédla. Zatím se střetla jenom s šesti dalšími chlapíky a ani jeden z nich ji nijak

nepřitahoval. Možná je moc vybíravá; jenomže nevěděla, čím to; tančila s každým, kdo pro ni přišel.

Spatřila na parketu Howarda. Zamával na ni. Možná pro ni znovu přijde; byl to vlastně nejlepší tanečník.

A potom – ach ne – ho spatřila: zarostlého chlápka, který si ji minule strhl do klína. Všiml si jí v tu chvíli také, a než se prudce otočil, přeletí mu obličejem výraz hrůzy.

Měla chuť učinit totéž, otočit se a předstírat, že ho vůbec neviděla, jenomže ji zničehonic bodlo u srdce. Neměl s ní cloumat a ona mu opravdu nechtěla ublížit, jenomže pěkně zkusil a Daisy by se mu měla omluvit.

Bojovně si začala razit cestu davem a pokoušela se neztratit ho z dohledu. Zdálo se, že se stejně rozhodně propracovává směrem k pánským toaletám, jako by se pro všechno na světě chtěl před ní schovat, i když se zřejmě v dojmu totálně mýlila. Byl na tancovačce, nejspíš si dával do nosu pivko, takže měl proč tímto směrem se vydat.

Ovšem ještě než ho v krátké chodbičce vedoucí k toaletám dohonila, prolítl dveřmi, jako by ho štvala smečka psů. Daisy si vzdychla a protáhla se skupinkou lidí. Ignorovala jak protesty (žen), tak lákavé nabídky (mužů); připadala si jako losos, který se snaží plout proti proudu. Nakonec se přece jenom propracovala až ke stěně hned vedle toalet, tam se zapřela a čekala.

Čekání jí připadalo jako celá věčnost, a než vyhlídnutá kořist vykoukla z chodbičky, musela odmítnout tři nabídky k tanci.

Zhluboka se nadechla, vykročila a poklepala chlapíkovi na rameno.

Hromotluk, ale nadletěl jako pírko.

Ucukl a celý rudý, jako by před sebou viděl satanáše, vyjel: „Držte se ode mě zpátky, dámo.“

Daisy se zarazila; ten chlap se jí zřejmě opravdu bojí. Zamrkala a pokoušela se ho přesvědčit. „Nemějte strach,“ prohlásila co nejněžněji. „Nechci vám ublížit. Chtěla jsem se vám jenom omluvit.“

Teď pro změnu zamrkal on. Zařadil zpátečku. „Omluvit?“

„Je mi moc líto, že jsem vám ublížila. Byla to nešťastná náhoda. Pokoušela jsem se vám vyklouznout z klína a prostě jsem se opřela na špatném místě. Opravdu jsem vám nechtěla zmáčknout…“ Proboha,

nemůže přece říct *koule,* i když právě toto je ten nejužívanější výraz, a už vůbec nechce říct něco obrazného, protože se přece snaží předstírat, že není v této oblasti takové trdlo. „– varlata," uzavřela s mnohem větším důrazem na slovo, než původně plánovala.

Trhl sebou, jako kdyby dostal facku, a Daisy si uvědomila, že navzdory randálu, který sem doléhal ze sálu, vyslovila poslední slovo příliš hlasitě na to, aby ji všichni lidé stojící kolem neslyšeli a neotočili hlavu. Zrudl jako rajče. „Omluvu beru," zamumlal. „Jenom vypadněte."

Daisy měla pocit, že by mohl být vlastně ohleduplnější, když vezme v potaz, že celou příhodu zavinil; kdyby ji byl k sobě nestrhl, jako by měl plné právo posazovat si neznámé ženy do klína, nic by se bylo nestalo. Trochu uražená už otvírala ústa, že mu všechno pěkně vytmaví, avšak zničehonic se vedle ní zhmotnil vysoký stín a hluboký hlas řekl: „Já se o ni postarám."

A doslova jako by se nechumelilo, ji policejní náčelník Russo jako minule prostě popadl a nenesl ji tentokrát ven, ale na taneční parket.

„Jste jako čtvrtodenní zimnice," prskala podrážděně, když ji postavil.

Poťouchle povytáhl jedno obočí. „Obtěžuju vás?" Uchopil ji za pravou ruku, levou jí položil na své rameno a pak ji objal. „Tancujeme."

„Vy musíte být *všude."* Automaticky se dala vést v pomalém rytmu další Elvisovy písně. Kapela si dnes zřejmě na Elvise vsadila, i když to možná nebyl stejný orchestr jako ten před týdnem.

„Někdo vás musí vytahovat z malérů."

„Z malérů? Z malérů?" Zaklonila hlavu a propálila ho pohledem. Třebaže měla podpatky, musela se dívat hezky nahoru. Jak už zdůraznil Todd, policejní náčelník Russo byl vážně vazba. „Děkuju, že jste mne odsud vytáhl minulý týden, ale jinak jste všechny maléry, do kterých jsem se dostala, zavinil sám."

„Neshazujte vinu na mne, já celoroční zásobu ochran nenakupoval. Už jste nějakou použila?"

Slova jí zamrzla na rtech. Lépe řečeno nenašla slušná. Pár vhodných jí napadlo, ale měla strach, že za ta by ji Bůh na místě zatratil.

Uchechtl se. „Kdybyste se viděla…“ Přitáhl si ji k sobě pevněji a točil se s ní tak rychle, že jí nezbylo než se mu přitisknout k rameni. Vinula se k němu mnohem těsněji než předtím, mnohem víc, než když tančila s ostatními partnery. Lehce se dotýkala ňadry jeho košile, cítila, jak se mu vlní boky a nohy se mu pohybují v souladu s jejíma. Proboha, vždyť se jim nohy doslova proplétají.

Zaskočila ji horká vlna, která jí stoupla do hlavy. Měla pocit, jako když se v nitru celá rozehřívá, taje, kosti ji přestávají poslouchat a svaly povolují. Tak podivný, ale šalebný pocit ještě nezažila. „Náčelníku…“

„Jacku.“ Stiskl ji pevněji, jako by naléhal, aby ho oslovila jménem.

„Jacku.“ *Opravdu* tála. Teď už se o něj opírala téměř celou vahou, stále pod jeho vedením pohybovala nohama, avšak vlastně ji nesl. „Držíte mne moc pevně.“

Sklonil hlavu, až ji ovanul dechem. „Myslím, že vás držím přesně, jak to má být.“

Ano, jestliže si potrpěl na ženy, které mu tají pod rukama, pak to bylo zcela správně. A možná že Daisy protestovala víc na oko než doopravdy, protože se ani malinko nesnažila odtáhnout. Bylo příliš krásné takhle se o něj opírat, přilnout celým měkkým tělem k tvrdým obrysům jeho postavy. Cítila tlak jeho hrudi na vlastních prsou a líbilo se jí to. Moc se jí to líbilo. Žasla, jak ji okouzluje pevné rameno, kterého se dotýká levou rukou, jak ji hřeje paže, která ji drží kolem pasu. Hřeje… Ano, bylo to hřejivé objetí. Žár a mužná vůně, které ji obemkly, v ní probudily chtivost vyloženě ho pošimrat nosem.

Ona chce pošimrat nosem *Jacka Russa?*

Tak otřesné pomyšlení jí dalo sílu zvednout hlavu. Sledoval ji s podivně zamyšleným výrazem: nevypadal nasupeně, ale ani se nesmál. „Co se děje?“ zeptala se kdovíproč úplně tiše. Zavrtěl hlavou. „Vůbec nic.“

„Vypadáte však…“

„Daisy. Zavřete pusu a tančete.“

Zavřela pusu a tančila. Když je hovor nevyrušoval, začala se opět vedle něho propadat. Jemu to ale zřejmě nevadilo. Jenom ji k sobě

přitáhl blíž, tak pevně, že ucítila, jak ji na žaludku dači jeho spona od pásku.

Jenomže to nebylo všechno. Když dotančili a kapela spustila živou písničku o tom, jak Bubba zkouší, co mu hodí hrací skříň, myšlenky se jí ještě stále točily kolem zjištění, že ji při tanci tlačilo ještě něco jiného. Jack se ušklíbl a odváděl ji z parketu. Když si razil cestu davem k místu u zadní stěny, téměř za kapelou, kde možná právě proto zůstalo několik prázdných míst, stále ji držel jako klíště. Na jednu židli ji posadil, rozhlédl se, kde pobíhá jaká číšnice, a nařídil: „Zůstaňte tady. Přinesu vám něco k pití. Co si dáte?“

„Zázvorové pivo s citronem, prosím.“

Usmál se a přikývl, potom vyrazil jako tank zaútočit na bar a ji nechal sedět.

Daisy zůstala poněkud vyvedená z míry. Možná byla jen naivnější, než počítala, protože Russo se nechoval, jako by bylo něco zvláštního na tom, když ho tanec vzruší. Možná *právě proto* spolu lidé tančí. Jenomže zatím si u nikoho jiného než u Jacka podobného úkazu nevšimla.

Už nikdy nebude schopna brát ho jen jako velitele policie.

Neměla tušení, jak dlouho už je pryč, protože v myšlenkách zabloudila. Ještě štěstí, že dokud neviděla, jak se Jack s pivem v jedné ruce a sklenicí jiskřivé zázvorovky v druhé blíží, nikdo pro ni nepřišel.

„Chcete si zatančit?“

Otázka padla od mládence, který se k ní skláněl na levé straně. Měl na sobě tričko s nápisem „Vzhůru do bezvědomí“, takže by ho byla stejně odmítla, avšak neměla vůbec příležitost. Jack postavil zázvorové pivo před ni na stůl a prohlásil: „Patří ke mně.“

„Oukej.“ Mládenec se okamžitě obrátil k další ženě. „Chcete si zatančit?“

Jack se uvelebil na židli vedle Daisy a pozvedl k ústům pivo. Sledovala, jak se mu svaly na silném krku při pití pohybují, a znovu ji zalilo horko. Ještě že se rozhodla pro studený nápoj.

Po chvíli si všimla, jak Jack neustále očima přejíždí dav, tu a tam se jenom krátce pohledem zastaví na někom, koho si chce lépe prohlédnout, potom přejede dál. Šokované ji zasáhlo další, tentokrát naprosto odlišné poznání. „Vy jste ve službě, viďte?“

Střelil po ní pohledem a šedozelené oči mu zajiskřily. „Mimo Hillsboro nemám žádnou pravomoc.“

„Já vím, ale vy stejně všechny ty lidi sledujete.“ Pokrčil rameny. „Zvyk.“

„Copak nikdy doopravdy neodpočíváte?“ Rázem se názor, který měla na pracovníky policejních složek, změnil. Copak jsou pořád na stráži, hlídají, jsou ostražití? Patří neustálá bdělost a pohotovost i ve chvílích, kdy nejsou ve službě, k ceně, kterou musejí odvést zaměstnání?

„Ale ano,“ prohlásil, opřel se a pohodlně si přehodil pravý kotník na levé koleno. „Když jsem doma.“

Nevěděla, kde bydlí, neuměla si jeho domov představit. Přestože Hillsboro bylo jen městečko, přece jen bylo natolik rozlehlé, že člověk nemohl znát všechny anebo se kamarádit se všemi sousedy. „Kde bydlíte?“

Další bleskový pohled. „Vlastně jen kousek od místa, kde bydlí vaše matka. V Elmwoodu.“

Elmwood byl jenom čtyři ulice od jejich domu. Byla to viktoriánská čtvrť, kde byly některé domy dobře opravené, některé chátraly. Russa si za nic na světě neuměla představit ve viktoriánském prostředí a také mu to řekla.

„Zdědil jsem ten dům po pratetě. Po tetě Bessii, o níž jsem vám nedávno vyprávěl.“

Napřímila se. Bessii z Elmwoodu znala. „Po slečně Bessii Childressové?“

„To byla přesně ona.“ Na počest zemřelé pratety pozvedl sklenici. „Vy jste synovec slečny Bessie?“

„Prasynovec. Jako kluk jsem u ní strávil nejkrásnější prázdniny v životě.“

„Když nám umřel tatínek, přinesla nám kokosový koláč.“ Daisy užasla; navlas stejná situace, jako když se vypravíte do Evropy a narazíte tam na souseda z vedlejšího baráku. Myslela si, že Jack je dokonalý přivandrovalec, jenomže namísto toho byl vlastně kluk, který vždycky v létě bydlel jenom čtyři ulice od ní.

„Teta Bessie pekla nejlepší kokosový koláč na světě,“ usmál se, když si všechny kokosové koláče připomněl.

„Jak to, že jsme se nikdy neviděli?“

„Za prvé jsem jezdil jenom v létě, kdy jsme měli ve škole prázdniny. Za druhé jsem starší než vy, nemohli jsme se sejít ve stejné partě. Zatímco vy jste si hrála s barbínkami, já hrál baseball. A teta Bessie chodila do jiného kostela.“

Měl pravdu. Slečna Bessie Childressová byla zapřisáhlá metodistka, zatímco Minorovi byli presbyteriáni. Bylo tedy logické, že se jako děti nemohli setkat, avšak přesto ji něco ponouklo uvědomit si, že byl… vlastně patřil k místním.

Rytmický obrazec tanečníků na parketu dostal zničehonic trhlinu. Nějaký chlapík se rozplácl na podlaze a několik párů zavrávoralo. „Danny, *ne!*“ zaječel ženský hlas tak hlasitě, že přehlušil ryčnou hudbu a kapela se falešně rozjela. Muž, který upadl, nebo ho někdo srazil – vyskočil, sklonil hlavu jako beran a vyrazil proti dalšímu chlapíkovi, ten bleskově uhnul a narazil do nějaké ženy, až také upadla. Její tanečník se okamžitě naježil a v tu chvíli parket vybuchl.

„Ale, do prdele.“ Jack si hluboce vzdychl, popadl Daisy za zápěstí a táhl ji. „Zas abychom vypadli. Pojďte, vystřelíme zadem.“

Připojili se ke srocení, které se rozhodlo stejně, avšak Jack opět využil svých rozměrů i síly, aby si cestu prorazil, a než bys řekl švec, ovanul je vlahý noční vzduch a výkřiky a třeskot rozbitého skla k nim doléhal už na ulici.

„Jste rozkladný živel,“ potřásl hlavou.

„Za tuhle událost nemůžu,“ prohlásila dotčeně. „Byla jsem od těch lidí na hony daleko. Seděla jsem s *vámi.*“

„Jo, ale vždycky sebou nesete nějakou jiskru, tak jako když vesmír vznikl díky velikému třesku. Věřte nevěřte, většinu večerů je tu klid po pěšině. Kde máte auto?“

Vedla ho kolem budovy k vozu. Teď už vybíhali lidé i z předního vchodu. Jako by se zničehonic opakovaly události minulého týdne.

Vzdychla si. Tentokrát si zatančila jenom tři kousky. Jestli se budou věci vyvíjet takhle dál, může být příště ráda, když si před rvačkou skočí alespoň jednou.

Když z kabelky vytáhla klíč od vozu, vytrhl jí jej, odemkl, otevřel dvířka a teprve potom jí klíček vrátil. Se záhadným výrazem sledoval, jak se připoutává a natahuje ruku, aby dvířka zabouchla.

Stál jí v cestě a trochu se mračil. „Doprovodím vás domů.“

„Proč?“ podivila se nezakrytě.

Pokrčil rameny. „Protože mám jisté mrazení v zádech. Protože jsem se doslechl, že jste se přestěhovala, a mně se ta vaše ulice vůbec nelíbí. Prostě proto.“

„Děkuju, ale to nemusíte. Nechala jsem si zapnutou lampičku na verandě.“

Předvedl jí zuby v úsměvu, který se úsměvu nepodobal. „Chcete mě rozesmát?“ prohlásil, avšak vůbec to nebyl návrh.

13

Ten pazneht! Když se lidé začali hrnout z tančírny ven jako mravenci, začal by nejraději Sykes – kdyby se ovšem nebál, že vzbudí nežádoucí pozornost – mlátit vzteky do volantu. Co se s těmi lidmi děje? Copak si nemůžou jít zatancovat, aniž by si vjeli do vlasů?

Nechtělo se mu vystoupit z auta, avšak přesto vylezl a hledal v davu blonďaté vlasy a červené šaty. Prchající dav mu bránil v pohledu na místo, kde zaparkovala, a proto tím směrem vyrazil a neustále natahoval krk, jestli ji někde nespatří. Ve tmě, když se lidé hrnuli všemi směry a scénu protínaly reflektory vyjíždějících aut, měl stejnou šanci jako na jevišti nasvíceném bleskem.

Nakonec ji spatřil. Kráčela klidně po štěrku, jako když se zrovna vrací z nějaké svatby a ne z hospodské rvačky. Uskočil, když mu jeden z vozů div nepřejel palce u nohou, avšak kořist z oka nespustil. Pak se zastavil a v duchu zaklel. Dovnitř šla sama, ale teď tu pochoduje s doprovodem, pod ochranou chlapíka, který vypadá, jako by k snídani místo rohlíku polykal skály. Sykes byl dost blízko, aby slyšel, jak říká: „Doprovodím vás domů," a okamžitě se stáhl. Zdržel se jen tak dlouho, aby si ověřil, který vůz jí patří, aby si mohl porovnat číslo a značku, které si poznamenal. Dobrá, dnes večer ji tedy domů sledovat nebude; tři vozy v jednom štrúdlu by nebyly zrovna nejšťastnější procesí. Jenomže teď už má její poznávací značku a tím i ji. Bleskově se vrátil k vlastnímu autu, přelétl poznámky a hned našel popis, který hledal: osm let starý ford sedan, béžový – pěkně nanicovatá kára pro holku, která tak srší sexem, s předčíslím 39, což

znamená, že auto je registrováno v okrese Jackson. Bude to hračka, oznámí číslo Templu Nolanovi, a ten má určitě v policejním odboru někoho, kdo se na ně mrkne. Sykes bude mít jméno i adresu holčiny pár minut poté, co se starostou promluví.

Jenomže líp bude zachovat chladnou hlavu. Kdyby starosta zavolal na policejní okrsek ještě teď večer, ať už by mluvil s kýmkoli, každému by vrtalo v hlavě, proč je adresa tak důležitá, že si ji starosta potřebuje prověřit v sobotu v noci. Lepší bude nevířit vodu. Do pondělního rána je času habaděj.

Chladnokrevně musí všechno odložit; dnes večer nepodnikne nic. Bude možná lepší, když počká, alespoň bude mít čas ujistit se, že se nikde nedopustil chyby. Nemělo by být tak složité tuto záležitost vyřešit; všechno už bylo připraveno. Vyvolala scénu u baru a Sykes má po ruce zásobu GHB. Bude jen další holkou, která se předávkovala, a protože neměl ani v nejmenším chuť se s ní vyspat, policajti ji odepíšou jako feťačku, která měla prostě smůlu.

Když se Daisy podívala do zpětného zrcátka, našpulila rty. Reflektory vozu, který ji sledoval, byly příliš blízko: Jack se na ni přilepil. Mohlo ji to napadnout. Tenhle člověk jí neustále narušuje soukromí a ona už neví, jestli jenom proto, aby ji vytočil, či zda k jeho pracovním metodám patří vyvádět lidi z míry. Určitě věděl, že ji to štve.

Zpomalila, vyhlédla si bezpečné místo, kde by mohla zastavit, a dala blinkr. Když zastavila, stálo Jackovo auto už tak blízko za jejím, že ani neviděla jeho reflektory, a ještě než stihla zapnout parkovací světla, Jack otvíral dvířka.

„Co se děje?“ chtěl vědět.

„Řeknu vám, co se děje,“ spustila. „Propána,“ v ruce měl pistoli – velikou, držel ji hezky nízko. Byla to automatická zbraň, nejspíš devítka. Naklonila se a prohlížela si ji. Muška pro noční vidění na hlavni odrážela světlo z jejího vozu. „Propána,“ opakovala. „Tyhle hračičky jsou šikovné, viďte?“

Sklopil pohled. „Jaké hračičky?“ Propichoval pohledem cestu, jako kdyby čekal, že po zemi polezou světlušky.

„Vaše muška s nočním viděním," ukázala na zbraň. „Jaká je to značka? H a K nebo Sig?" Ve tmě, a navíc v jeho tlapě, nedokázala typ odhadnout.

„Je to Sig, ale kde jste sakra vy přišla ke znalostem ručních palných zbraní?"

Byl očividně naježený.

„Pomáhala jsem šéfovi Beasonovi s výběrem zbraní, když se snažil zlepšit výzbroj odboru. Ještě než jste se objevil," dodala jen proto, že si spočítala, jak ho naštve. Náčelník Beason byl Russův předchůdce.

Naprosto jasně viděla, jak mu poklesla brada. Málem slyšela, jak skřípe zuby. „Vím, kdo je Beason," zavrčel.

„Byl velice důkladný. Celé měsíce jsme si všechny vzorky pečlivě prohlíželi. Městská rada ovšem nakonec neodhlasovala na nové zbraně peníze."

„Já vím." Teď už mu zuby skřípěly nezakrytě. „Já jsem se právě o tuhle záležitost musel postarat hned na prvním zasedání rady. Pamatujete?" Byl to jeho první kousek. Zvedl na schůzi nebe i peklo, protože městská rada dopustila, že policejní oddělení bylo vyzbrojené pod psa. A zbraně také získal.

„Abychom byli spravedliví," prohlásila Daisy, „město v té době potřebovalo spoustu peněz na kanalizační systém…"

„*Na kanalizační systém já kálím!*" Projel si rukou vlasy – či by si je snad byl projel, kdyby je měl dost dlouhé. Daisy si pomyslela, že by si je měl nechat porůst. Zhluboka se nadechl, jako by se chtěl ovládnout. „Co se stalo? Proč jste zastavila?"

„Moc se na mě lepíte."

Zůstal před otevřenými dvířky Daisyina vozu jako solný sloup. Minulo je další auto a pneumatiky na dlažbě jen svištěly. Potom koncová světla za zatáčkou zmizela a oni zůstali na silnici opět sami.

„Cože?" vypravil ze sebe nakonec. Jako by ho někdo škrtil.

„Lepíte se na mě. Je to nebezpečné."

Chvíli se rozhostilo ticho, potom o krok couvl. „Vystupte si."

Ani nápad. Dokud motor běží a ona má ruce na volantu, je ve výhodě. „Dopustil jste se přestupku a víte moc dobře…"

Věta skončila zaječením, protože se sklonil, bleskově rozepjal bezpečnostní pás a vytáhl ji z auta. Trochu rozpačitá, že takhle ječí, protože měla dojem, že z podobných výlevů už vyrostla, se však hned vzápětí pěkně vyděsila, protože zabouchl dvířka, opřel ji o auto a obří postavou ji přišpendlil k chladnému kovu. Jako by ji z jedné strany spaloval oheň a na druhé mrazil led, jenomže oheň byl silnější. Vzápětí si začala uvědomovat, jak se v nitru opět celá rozplývá.

„Mám dvě možnosti," prohlásil celkem ledabyle. „Buď vás můžu zaškrtit, nebo políbit. Kterou si vyberete?"

Vylekaná představou, že by ji mohl políbit, prohlásila: „Vy si vybíráte, ne já."

„Jenomže vy si nemáte brát na sebe tyhle červené šaty."

„Proč vám moje šaty vadí – mmm."

Zbytek rozhorlené věty jí na rtech utlumily jeho rty. Daisy se ani nehnula, celé nitro jí zachvátil podivný druh předpokládaného očekávání, v hlavě se jí svářela představa s realitou. Ne, očekávání to nebylo, protože nikdy nepředpokládala, že ji Jack Russo políbí. Na seznamu možných událostí něco podobného nebylo. A přesto ji *líbal* a byl to nejčarovnější pocit, jaký kdy zažila.

Jeho rty byly na dotyk měkké, dokázaly však pevně přilnout. Cítila chuť piva, které pil, a ještě něco jiného… sladkého. Med. Chutnal jako med. Jednu tlapu jí zabořil do vlasů, zvrátil jí hlavu a líbal ji mnohem dychtivěji, než ji kdo líbal předtím, a chuť medu jí rozleptávala kosti a rozmělňovala nitro.

Pomalu ztrácela půdu pod nohama a držela se zpříma jenom díky tomu, jak se na ni tiskl. Matně si uvědomila, že v životě necítila nic tak příjemného a báječného. Moc pohodlný ten stav nebyl, zvlášť když měla za sebou studený plech automobilu, zvedla však paže a vzala ho kolem krku a přitiskla se k němu, až splynuli, jako by jedno tělo byli. Obliny a pahorky, hrany a rovné plochy – každičká část zapadla. Žár jeho těla ji všude prostupoval stejně jako vůně jeho kůže a chuť medu ji provokovala ke stále větší žádosti, chtěla víc, potřebovala víc, žádala víc. A on jí také víc poskytoval, přitáhl si ji k sobě těsněji, až se z jejího klína stala kolébka ztopoření.

Kolem přejel další vůz, troubil jak na lesy. Jack zvedl hlavu, jen aby zavrčel: „Bastarde"; pak Daisy znovu políbil. Opět tím divokým

lačným polibkem, který konejšil i její vlastní hlad. Srdce jí divoce bušilo. V koutku mysli – maličkém, hodně vzdáleném koutku – se děsila toho, co se s ní děje, že vlastně stojí někde ve tmě na kraji silnice a dovoluje nějakému chlapovi, aby ji líbal, jako by se chystal svléknout ji do naha a hned tady, všem na očích, se jí hodlal zmocnit. A ona nejenže mu dovoluje, aby ji líbal, polibky mu vrací, jednou rukou ho drží v zátylku a druhou ruku se mu snaží vsoukat za límec, aby si jen trochu sáhla na holou kůži, a hlava se jí točí v závrati.

Konečně odtrhl rty a lapl po dechu. Okradená, žádostivá dalších medových polibků, se k němu tiskla. Opřel se jí vlhkým čelem o hlavu. „Slečno Daisy," zahučel, „vážně, *opravdu* vážně bych chtěl, abych vás měl jako Adam Evu."

Ještě před patnácti minutami – možná to bylo dvacet – by mu naprosto jasně vyložila, že na podobné záměry není zvědavá. Jenomže před patnácti minutami nevěděla, že je závislá na medu.

„Ach, to je zlé," řekla jako smyslů zbavená. Ten chlapík je určitě droga a ona neměla o něčem podobném ani potuchy. Není divu, že tolik ženských ve městě po něm šílí! Určitě si ho také vychutnaly. Zničehonic se jí ta myšlenka ani trochu nelíbila.

„Myslel jsem, že to bylo moc hezké."

„Pěkně směšná záležitost."

„Ale zatraceně příjemná."

„Vůbec nejste můj typ."

„Díky bohu, jinak bych to nepřežil." Vybral si další polibek a Daisy si stoupla na špičky, aby k ní neměl tak daleko. Pravou ruku jí pevně přiložil k ňadrům, svíral je a hnětl, až neomylně zjistil, že se jí bradavky změnily v pevné kopečky. Projelo jí vzrušení, až musela zasténat. Zvuk vlastního hlasují rázem vrátil alespoň špetku rozumu; nechávala se vědomě unést slastí z jeho dotyku ještě dalších několik vteřin, možná dvacet. Potom uvolnila objetí a přitiskla mu ruce na hruď. Ach bože, i tento dotyk byl tak lákavý, svaly jí pod rukou tvrdě, a přesto hřejivě vzdorovaly a pod dlaní jí bušilo jeho srdce. Bylo jasné, že je stejně roztoužený jako ona, že v něm vře stejná vášeň jako v ní. Právě takhle dokázala muže vzrušit ona, Daisy Ann Minorová! A ne ledajakého muže – ze všech lidí právě Jacka Russa!

Jakmile se ho dotkla, odtrhl ústa. Vůbec by si nestěžovala, kdyby se ještě u jejích ňader chvíli zdržel. Maličko se odtáhl, jako by ho měl každý centimetr přivést do agónie. Jakmile ji přestal hřát, měla pocit, že je skoro mrazivá noc. Vlahý letní vzduch noci byl konejšivý, avšak v porovnání s Jackem ji teď objímal severák.

„Mařítе všechny moje plány."

„Jaké plány?" Sklonil hlavu a posázel jí celou tvář rychlými vášnivými polibky, jako by si znovu chtěl ověřit, jak chutná. Víc už se jí nedotýkal. Nemusel. Přistihla se, jak se k němu znovu upíná a tulí.

Stačila jenom vyhrknout: „Sháním chlapa."

„Já jsem chlap," zamumlal jí do důlku u klíční kosti. „Co mi chybí?"

Šíje jí přestala sloužit, nedokázala už udržet hlavu. Jako by byla Xena a on kryptonit, který ji zbavuje síly. Vášnivě zásah vrátila. Já mám na mysli chlapa – *nastálo."*

„Jsem svobodný."

Vybuchla: „Chci se vdát a mít děti!" Napřímil se, jako když ho nabere na vidle. „Fí-ha." Když ji teď nedržel, dýchalo se jí daleko snadněji. „Ano, *fí-ha.* Chci ulovit manžela a vy mi pořád překážíte."

„Takže jste na lovu, hm?"

Jeho tón se jí nelíbil, avšak zrovna se blížilo další auto. Počkala, až přejelo, a teprve potom k němu zvedla oči. „Díky vám a vašemu malému představení v lékárně si už všichni v Hillsboru myslí, že spolu – něco máme, takže mne na rande nikdo nepozve. Já teď musím chodit tam, kde se tancuje, abych si někoho našla, jenomže vy jste nenapravitelný, neustále utvrzujete lidi v představě, že chodíme spolu, a ostatní mládence odrazujete."

„Vytahoval jsem vás z maléru."

„Minulý týden, prosím, ale tenhle týden jsem se v žádném maléru neocitla, žádný problém jsem nevyvolala a žádný nebyl dokonce ani na spadnutí. Ten hoch, kterého jste vypudil, se možná mohl stát mou celoživotní láskou, ale to už se nikdy nedozvím, protože vy jste mu tvrdil, že jsem tam s vámi."

„Měl na sobě to triko s nápisem.Vzhůru do bezvědomí' a vy mi tady tvrdíte, že zrovna on mohl být vaší potencionální životní láskou?"

„Samozřejmě že ne," odsekla. „Tak jsem to nemyslela a vy to víte. Byl to jenom příklad. Podle toho, jak se chováte, si už všichni chlapi v severní Alabamě budou myslet, že jsem zadaná. Budu si muset vyrazit do Atlanty, abych někoho našla."

„Zadaná zapapouškoval s takovou nevěřícností v hlase, že měla chuť vlepit mu facku. „Víte, které století máme?"

Věděla, že občas používá poněkud archaické výrazy, jak jinak můžete dopadnout, když žijete s matkou a tetou, které jsou sice úplná zlatíčka, ale co naplat, hezky staromódní. Pokoušela se jejich poněkud zastaralé výrazy nepoužívat, jenomže je slyšela celý život, a proto jí vyjely z úst častěji, než chtěla. Jenomže zrovna on nebude téhle slabosti zneužívat. „Dvacáté první, blbečku!" Ticho.

„Ach, proboha," zašeptala a rukou si přikryla ústa. „*Strašně* se omlouvám. Jaktěživa tyhle výrazy nepoužívám."

„Ale ano, používáte," odpověděl napjatě. „Slyšel jsem vás. Jenom je nepoužíváte moc často."

„Promiňte," opakovala znovu. „Nic mě neomlouvá."

„Ani to, že jsem vám pekelně popletl hlavu?"

„Ano, úplně jste mne zbavil rozumu, ale pořád za své chování zodpovídám."

„Bože," zvedl Jack oči k nebesům. „Proč nemůžou všichni zločinci být jako ona?"

Bůh neodpověděl a Jack pokrčil rameny. „Za zkoušku to ovšem stálo. Pojďte a nasedněte si dřív, než vás znovu políbím."

Bohužel to nebyla zrovna pohrůžka. Daisy se přistihla, jak váhá, a potom rezolutně sáhla po klice u dvířek, aby zjistila, že ji Jack už drží. Posadila se, ledabyle si srovnala červenou sukni, zapnula si bezpečnostní pás a pak si uvědomila, proč vlastně původně zastavili, a zpražila ho přísným pohledem. „A ne abyste se na mě zase tak těsně lepil."

Naklonil se, víčka poněkud ztěžklá a ústa mírně napuchlá, čímž jí připomněl, co se odehrávalo právě před chvílí. „Nebudu. Alespoň s vozem ne."

Srdce se jí zase splašilo. Olízla si rty a snažila se vypudit nepatřičné představy z hlavy. Jenomže ty se nedaly. Bradavky jí znovu ztuhly.

„Jeďte!“ zavelel chraptivě, zabouchl dvířka, ustoupil a Daisy vyrazila. Za chvíli se za ní na silnici zařadil jeho vůz. Jack celou cestu až do Hillsbora zachovával bezpečnou vzdálenost.

14

Druhý den ráno šla Daisy jako obvykle do kostela. Věděla, že poslední týden ji měli díky Jackovi a epizodě s kondomy všichni na přetřesu, a nejlepší, co může člověk v malém městě za těchto okolností vykonat, je zachovat běžné zvyklosti.

Protože věděla, že si ji bude každý prohlížet, dala si extra práci s účesem i nalíčením; bylo legrační, jak rychle člověk tyhle úkony zvládne. Zprávy o počasí hlásily, že bude horko a vlhko, teplota se pravděpodobně vyšplhá až k stoletému průměru, a proto se oblékla co nejvíc nalehko, nechala doma dokonce i punčocháče a do střevíců si nasypala dětský pudr, aby se jí botky nelepily.

Když ve tři čtvrtě na deset vycházela z domu, byl už pěkný pařák, určitě nějakých třicet dva stupňů Celsia. Zapnula klimatizaci v autě na maximum, jenomže kostel byl pouhé tři kilometry daleko, takže chladný vzduch ji začal ovívat skoro až na místě. V kostele však byl příjemný chládek a Daisy si ve chvíli, kdy vstoupila do svatyně a zaujala obvyklé místo vedle matky a tety Jo, které ji obě pozdravily s úsměvem jako dvě sluníčka, pěkně oddychla. „Vypadáš skvěle," naklonila se teta Jo a popleskala Daisy po ruce. „Jak proběhl včerejší večer?"

Daisy si vzdychla. „Tancovala jsem jenom třikrát," zašeptala. „Znovu se strhla mela. Já s ní ovšem neměla nic společného," dodala spěšně, když obě dámy vytřeštily oči. „Myslím ovšem, že si najdu nějakou jinou tančírnu."

„Taky bych myslela," prohlásila maminka. „Ty věčné rvačky!"

Daisy ani tolik nevadily rvačky, ale skutečnost, že v Buffalo Clubu je očividně pečený vařený Jack. Nebyla padlá na hlavu; věděla, že koledovat si o maléry není zrovna chytré, a po včerejším večeru bylo jasné, že pohybovat se někde, kde se poblíž vyskytuje on, je obrovský problém. Pokud je Jack štamgastem v Buffalo Clubu, ona bude chodit jinam. Občas.

Kdosi vklouzl na kostelní lavici hned vedle ní a Daisy automaticky otočila hlavu, aby souseda s úsměvem pozdravila. Úsměv jí v tváři zamrzl. „Kde se tu berete?“ zasyčela.

Jack se podíval na oltář a stupínek pro sbor, prohlédl si vitrážová okna a prohodil: „V kostele?“ Pak se naklonil a pozdravil Evelyn a tetu Jo. Obě mu s úsměvem odpověděly a Evelyn ho pozvala, aby po bohoslužbě zašel na oběd. Vymluvil se, že už má něco sjednaného, což mu zachránilo prsty u nohou, protože Daisy už byla připravená pro případ, že by pozvání přijal, křusnout mu podpatkem do nohy.

Daisy téměř fyzicky cítila, jak jí pohledy všech přítomných v kostele propalují záda. „Co tu děláte?“ zašeptala znovu, tentokrát ještě popuzeněji.

Naklonil k ní hlavu tak blízko, aby měl jistotu, že ho uslyší. „Nechtěla jste přece, aby si všichni mysleli, že jste ty kondomy koupila jenom na jeden lovecký zátah, že ne?“

Vytřeštila oči. Měl pravdu. Tím, že přišel do kostela a sedl si vedle ní, přesvědčí všechny, že mezi nimi hoří dokonalý románek, protože žádný mužský nepřijde za ženou do kostela a nesedne si do lavice vedle ní, pokud nejde o vážnou známost. Tím, že jí obětoval dnešní ráno, změnil podezření, které s ní cloumalo, v jistotu. V dnešním čase a věku je sexuální vztah mezi dvěma zamilovanými dospělými lidmi úplně normální, třebaže církev nad ním stahuje obočí.

Další dvě hodiny prožila Daisy jako uzlíček nervů. Vědomí, že policejní náčelník má tisíc chutí rozdat si to s ní v posteli hezky bez šatů, nijak nepřispělo k tomu, aby v kostele strávila klidné, bohabojné ráno. Snažila se ze všech sil sledovat kázání, především proto, jestli neuslyší nějakou narážku na sebe, avšak myšlenky se jí neustále rozbíhaly. Točily se především k muži, kterého měla po pravici.

Sblížení, které se odehrálo minulý večer, bilo na poplach. Třebaže se jenom líbali a trochu laskali, měla pocit, že se stalo mnohem víc.

Doslova v jeho objetí řeřavěla a ani jeho vzrušení nebylo předstírané. Nemohla si lhát; balancovali na čepeli milování a ona v poslední chvíli couvla.

Nedokázala zaplašit představy, co by se bylo stalo, kdyby byla zapomněla na své morální zásady, kdyby byla zapomněla, že Jack vůbec není její typ, kdyby byla zapomněla na všechno a nechala se unést jen vlastní touhou. Ne, nemusela se dohadovat, co by se bylo stalo, *věděla* to – přemítala jenom, jaké by to bylo.

Nedokázala z mysli vyhnat jeho chuť. Je milování s ním stejné jako jeho polibky? Líbal úplně snově a chutnal jako plástev medu. I kdyby byl nejhorší milenec na světě, o čemž zdaleka pochybovala, určitě musejí po milování s ním zaplatit už jenom polibky. Jenomže někde četla, že ten, kdo umí líbat, je také skvělý milenec – a potom tedy Jack Russo musí být v posteli úplná jednička.

Samozřejmě že právě tyto myšlenky nebyly při mši zrovna vhodné. Daisy se vrtěla a pokaždé, když sebou hnula, jako by se mu schválně otřela o nohu. V klimatizovaném kostele byl velmi příjemný chládek, jenomže Daisy už zase hořela a měla tisíc chutí shodit boty a strhat ze sebe šaty. Buď ji zaskočila nějaká menopauza a má návaly, anebo tak hoří díky daleko logičtějším důvodům.

Neustále po něm pošilhávala; nedokázala odolat. Byl pěkně, důstojně oblečený. Jako vždycky měl naleštěné boty, což bylo důležité. Poté, co si přečetla jistý článek, kde stálo, že boty odrážejí obecné vlastnosti člověka, vždycky se všem lidem dívala na boty a sama pečlivě dbala, aby měla střevíce vždycky jaksepatří nablýskané.

Prošedivělé vlasy měl skoro na ježka, ale docela mu slušely. Jenom na temeni se mu čepýřila menší kudrlina a Daisy si tedy vysvětlila, že nosí tak nakrátko sestřižené vlasy jen proto, aby kudrny potlačil. Byl rozložitý, ale ani trochu neohrabaný; měl pohyby vycvičené, ušlechtilé šelmy. A nikde ani zbytečný gram; to si včera ověřila. Jen samý sval, skála.

Věnovala příliš mnoho času úvahám o muži, který nebyl její typ.

Natáhl ruku a konečky prstů ji jemně pohladil po stehně. Daisy polkla, zabodla oči do reverenda Bridgese a pokoušela se postihnout smysl toho, co říká, jenomže reverend mohl stejně dobře mluvit turecky.

Jack ji přímo tady v kostele sváděl a ona to věděla. Nijak nepřeháněl – třebaže ji hladil po noze – jenomže ani nemusel. Byl tady, což stačilo. Sama přilévala oleje do ohně vzpomínkami na minulý večer a ztrácela půdu pod nohama.

Určitě všechno přeháněla, protože logika ji jasně varovala, že žádný polibek nemůže být tak omamný, jak si myslela včera večer. Jack byl prostě pouze první muž, který ji políbil… ani si nevzpomínala, po jak dlouhé době. Po letech. To byla ovšem totálně její vina, protože jenom vysedávala doma, místo aby si někam vyrazila a situaci bez polibků nějak vyřešila. Jenomže to stejně byly vlastně *roky*, co ji nikdo nepolíbil, a včera prostě všechno prožívala moc přehnaně. Jack možná vůbec takové vzrušení neprožil.

Pak si vzpomněla, jak jí pod dlaní bušilo jeho srdce, a jediným vysvětlením, že erekci předstíral, by byla baterka v kapse u kalhot. Pěkně velká baterka.

Ach bože. Zrovna takové myšlenky jsou při mši hotová svatokrádež.

Konečně, konečně mše skončila a dozněl i poslední chvalozpěv. Lidé se hrnuli ven, potřásali si rukama, usmívali se a hovořili. Jack stál na konci lavice, takže sama nemohla vystoupit, a zdálo se, že všichni v kostele se ho hrnou pozdravit. Teta Jo a Evelyn se otočily a vyšly druhou stranou a Daisy se obrátila, že půjde za nimi, avšak Jack se ani neohlédl, jenom hrábl rukou dozadu a chytil ji za paži. „Vydržte chvilinku," vyzval ji a hned si tiskl ruku s dalšími. Všichni mužští chtěli prohodit pár slov se zástupcem policie a připadat si chvíli chlapsky, ženy jenom koketovaly, dokonce i babičky. Jack prostě ženy přitahoval. Daisy přivykla myšlence, že na ni to neplatí, ale poučila se, že pýcha předchází pád.

Když se dav poněkud rozptýlil a Jack s Daisy mohli z lavice vystoupit, Jack ukročil a pustil Daisy první. Rukou ji držel kolem pasu. Srdce se jí při tom dotyku rozbušilo jako splašené. Skutečně se snažil dát všem najevo, že jsou pár, jenomže hlavní cíl, který sledoval, bylo dostat ji do postele; jakýpak pár. Nehodlá se s ní oženit a mít s ní děti – když už jsme u toho, jednou ženatý byl, takže už určitě děti má.

Byla jediná cesta, jak zjistit pravdu. Naklonila se a zašeptala. „Máte děti?"

Vyjeveně se na ni podíval. „Sakra, ne!“ Potom si uvědomil, kde je, a tiše zahuhlal: „Pojďte, vypadneme odsud.“

Snáze se řekne, hůř vykoná. U dveří ještě stál reverend Bridges, každému tiskl ruku a se všemi se loučil a zdálo se, že má s Jackem tisíc věcí k probrání. Daisy ani jedna nepřipadala opravdu důležitá, když trpělivě čekala, až na ni přijde řada, ale reverend byl chlap stejně jako ostatní a jenom se třásl na chvilku povídání s velitelem policie. Daisy se v duchu ptala, jestli to Jacka rozčiluje. Jí se na její práci nikdo ani náhodou nezeptal a ona za to děkovala osudu. Musejí policajti tento přístup brát jako nutné zlo?

Nakonec si ovšem reverend Bridges potřásl rukou a prohodil pár slov i s ní. Výmluvně si ji prohlédl, až ji napadlo, jestli náhodou kázání neplatilo právě jí, což by podle klepů z minulého týdne nebylo zcela od věci. Musí se zeptat matky.

Vedro, které se ve vlnách zvedalo v ulici, bylo téměř k nesnesení.

Muži včetně Jacka si vesměs svlékali saka a sotva vypadli z kostela, povolovali si kravaty, ženy se ovšem škrtily v podprsenkách a punčocháčích a Daisy se radovala, že šla naboso. Lehký vánek byl horký, avšak alespoň ji ovíval.

Jack si strhl kravatu z krku a nacpal si ji do kapsy u saka. „Jedu s vámi.“

„Kam?“ zeptala se užasle.

„K vám domů.“

Srdce jí opět udělalo přemet. „V neděli vždycky obědvám s mámou a tetou Jo.“

„Zavolejte jim a omluvte se. Zrovna jste se přestěhovala; máte moc prače.

A ještě jsem tu já, pokud dobře četla naléhavý pohled v jeho očích. Odkašlala si. „Pochybuju, že je to dobrý nápad.“

„Myslím, že je to sakra ten nejlepší nápad, jaký jsem za kdovíkolik let dostal.“

Rychle se rozhlédla. Parkoviště před kostelem již bylo téměř prázdné, nikdo už se nechtěl na výhni příliš dlouho zdržovat. Přesto se k němu naklonila tak, aby je nikdo neslyšel. „Víte, co se stane!“

„S tím počítám.“

„Nechci se jenom s někým vyspat!“ ucedila. „Chci vztah, a vy mi jej mařite!“

„Než se vám tedy vyvrbí nějaký vztah, můžete si užít se mnou.“ Přistoupil blíž a vrhl na ni stín. I když bylo horko jak v peci, z jeho stínu sálal ještě větší oheň; doslova ji obemkl. Šedozelené oči mu hořely. „Jsem zdravý. Jsem normální, žádný chcípáček. A pokusím se nepřivést vás do jiného stavu.“

„*Zkusíte?*“ zopakovala zuřivě.

Pokrčil rameny. „Stává se leccos.“

Teď by se správně měla vyděsit. Nevyděsila se. Tato skutečnost jí ozřejmila, jak daleko vlastně zašla, když jí hlavu neochladí ani představa, že čirou náhodou otěhotní. A co znamenalo –

„Co znamená, že nejste chcípáček?“ zašeptala.

Napjatý obličej mu rozzářil úsměv. „Uvidíte.“

Někdejší Daisy by byla v tu chvíli vybuchla jak sopka. Tedy, možná ne tak docela, protože někdejší Daisy by byla stejně silně vystavená pokušení jako Daisy nová. Jenomže někdejší Daisy by nebyla nervově dostatečně vyzbrojená, aby si jen tak vyrazila s nějakým mužským za účelem sexu, zatímco nová Daisy, jak vidět, neměla v hlavě nic jiného. Toužila po něm a třásla se strachy, že kdyby se objevil někdo jiný, ona si ho nevšimne, protože je doslova posedlá Jackem.

„Pojďte, vyzkoušejte si mě,“ zamumlal. „Toužím po vás.“

Nezvítězila jeho touha; zvítězila myšlenka, že si ho chce vyzkoušet.

„Jestli přijdu do jiného stavu, budete se muset se mnou oženit.“

„Platí,“ prohlásil. Oba nastoupili do svých důstojných vozidel a vyrazili k Lassiter Avenue s tím, že Jack zachovával mezi nárazníky patřičný odstup.

Byla by se měla klepat jako osika, uvědomila si za chviličku, když zasunovala klíč do zámku, ale ruce se jí ani nezachvěly. Třásla se jenom v nitru a to se nepočítá.

Jack stál uprostřed útulného obývacího pokojíku a zatímco ona zvedla telefon a volala matce, zvědavě se rozhlížel. Jako obvykle jí lhaní moc nešlo, a když se maminka zeptala, proč vlastně nepřijde na

oběd, dokázala Daisy jen střelit po Jackovi pohledem a vyplesknout: „Je tu Jack.“

Uchechtl se.

„Ach,“ zahihňala se matka. Její máma se hihňá! „Všecko je mi jasné. Hezky si to užijte.“

Daisy se kojila zoufalou nadějí, že mámě tak úplně jasné všechno není, ale možná bylo. Položila telefon a řekla: „Vzkazuje nám, že si máme užít.“

„Přesně to mám v úmyslu.“ Ještě pořád se tyčil uprostřed pokojíku a vlastně ho tak zmenšoval. „Máte hlad? Na něco k snědku,“ dodal s pocitem, že by měl otázku zpřesnit.

Zavrtěla hlavou.

„Výborně,“ prohlásil a vztáhl k ní ruce. Když ji políbil, skoro věřila, že si pamatuje, jak krásně jeho polibek chutná. Lehce zavrněla, objala ho kolem krku, vytáhla se na špičky, aby se k němu mohla přivinout a žádostivě přitisknout vlastní rty k jeho toužícím ústům.

Opět jí tělem projel pocit zvláštní slabosti, kolena se jí podlomila tak, že se o něj musela opřít a nechat ho, aby ji celou podpíral, až s ní začala slabost cloumat ještě víc. Ach bože. Jaká krása. Celé tělo se jí z toho dotyku chvělo. Rozpalovala ji neuvěřitelná tvrdost jeho svalů, žár, který z něj doslova sálal a ovinoval ji hedvábnými pouty fyzické slasti, které ji rovněž zbavovaly veškeré síly, oddanou vnímat každý dotyk.

Sevřel ji pevněji, přitiskl k sobě blíž, až všechny její něžné obliny přilnuly k tvrdým úhlům jeho těla, mačkal ji tak, že v klíně ucítila nápor jeho erekce. Znovu jí uklouzl vzlyk a Jack ji líbal dál, až už přestávala dýchat a nakonec vlastně bylo úplně lhostejné, zda dýchá nebo ne.

Toto byla touha. Tohle. Oheň a hlad, hluboká ozvěna chvění, napětí a malátnost a ostré hučení v hlavě. *Právě to.*

Zasténala a ochable zvrátila hlavu. Využil příležitosti, kterou mu nabízela, a ústy jí cestoval po celém hrdle až k neobyčejně citlivému důlku mezi krkem a ramenem, zaťal zuby do míst, kde jí probíhaly šlachy, a nasál kůži. Celé tělo se jí napínalo divokou, neskonalou radostí; kolena jí nadobro vypověděla službu, avšak co na tom, bezpečně ji držel v objetí.

Pomalu, se záměrem vedoucím k šílenství, ji hladil po prsou, rozpínal jí šaty a stahoval jí je z rukou, potom jí rozepjal podprsenku a zahodil ji. Šaty se jí schumlaly u pasu, protože stáli tak těsně u sebe, že nemohly sklouznout. Nakonec se přece jenom dotkl nahého těla a změnil bradavky v tuhé, bolestivé hroty, potom ji paží podepřel a sklonil se, aby se z bradavek napil. Byl něžný, ale vlastně nemusel. Vzala ho kolem krku, pevně se držela a v okamžiku, kdy ji jeho rty katapultovaly na ještě vyšší stupeň vzrušení, potěšené zavzdychala.

Vášnivě se chtěla dotknout jeho těla a snažila se přetáhnout mu přes hlavu dosud nerozepnutou košili. Zvedl hlavu, aby jí pomohl, ale pomáhal jí jen jednou rukou, protože ji nemohl pustit. Oba chvíli s oblečením zápasili a na koberec se skutálelo několik utržených knoflíků. Pak byly šaty pryč a on ji znovu držel v objetí oběma rukama, její ňadra se zabořila do pevných chloupků a ty jí laskaly bradavky téměř stejně sladce jako jeho prsty. Celé tělo ji bolelo, hořelo, spalovala je zázračná bolest, jakou ještě nikdy nezažila. Měla pocit, jako by jí celé tělo, dokonce i místa v rozkroku, pulzovalo lačností, vzrušením a touhou.

„Myslela jsem, že lžou," lapla po dechu a málem si ani neuvědomila, že slova řekla nahlas.

„Kdo?" zeptal se s ústy přitisknutými k jejímu hrdlu.

„Ženy. O tomhle."

„O tomhle?" Nezdálo se, že by byl moc zvědavý. Našel citlivé místo na její šíji a znovu se k ní přisál zuby. „O tomhle pocitu. Co všechno znamená."

„Co znamená?" zašeptal.

„Všechno… mě bolí." Jen taktak, že dokázala větu vyslovit. „V rozkroku."

Z hrdla se mu vydral chrčivý zvuk a křečovitě sebou trhl, krev mu tepala v patřičných místech stejně divoce jako jí. „Postarám se, aby to přestalo," řekl tak tiše a chraptivě, že mu téměř nerozuměla. Přejel jí rukama po nohou a vykasal jí přiléhavou sukni tak, až jí šaty vyhrnul k loktům, a rukama se vkradl do kalhotek. Horkými dlaněmi jí na vteřinu, jen na vteřinu přikryl Venušin pahorek, potom sunul ruce níž a níž, až mu prsty našly zavřenou pochvu a objevily i cestu. Daisy se nadechla, jako by ji někdo škrtil, a celé tělo bylo uchváceno

očekáváním a napjatě střežilo, co přijde dál. Jack do ní potom vložil dva velké prsty a celá Daisyina nervová soustava se vzbouřila, vyklenula se mu vstříc v šílené touze ukořistit víc. Ach bože. Byla jak na mučidlech, uchvácená – ale to nestačilo.

Boky se jí začaly vlnit jako příboj. „Ještě," dokázala prosebně, škemravě zašeptat. „Ještě."

Neuměla si představit, že by ve chvíli, kdy z ní stahoval prádlo a lovil z kapsy kondom, mohla učinit něco jiného než se k němu pevně tulit. Potom Jack skopl boty a vysoukal se sám ze zbytku oblečení. Nahý, s Daisy v náručí doklopýtal zpátky na otoman a přitáhl si ji k sobě tak, že mu ležela v klíně. Rychle, trhavými pohyby si natáhl kondom, potom ji vzal za boky a patřičně ji usadil.

Zničehonic se čas zastavil. Když Daisy ucítila, jak Jack mapuje prostor mezi jejíma nohama, nesnaží se vstoupit rovnou, ale jen ťuká kolem, jako by čekal, kdy se brána otevře a on bude moci vstoupit, pevně ho objala.

Začala zrychleně dýchat; Jack skoro supěl. Ústa měl zavřená, krk napjatý, avšak přesto zůstával klidný a nechal Daisy, aby určovala rytmus. Doslova ji uchvátilo kouzlo. Něžně se houpala sem a tam a vnímala odpovídající, stále bližší nárazy. Vstoupil do ní, jenom malinko, avšak dostatek žádostivě, aby jen zaťatými zuby přehlušil další zavrčení. Zabořil jí prsty do hýždí, vzápětí se uvolnil.

Naprosto omámená Daisy, která vlastně nevěděla, čí je, se soustředila jenom na vychutnávání žáru a naplnění. Ještě jednou se zvedla, a když sklouzla zase dolů, otevřela bránu dokořán. Jack zamručel, obličej se mu zdánlivou bolestí doslova zkřivil. Posunul se tak, aby se dostal dál na polštář, a roztáhl nohy, aby mohl proniknout hlouběji. Daisy zavřela oči, stoupala a klesala a s rozkoší vychutnávala pomalé, pomalé pokusy proniknout až na dno, až konečně, konečně se průnik podařil.

Kouzlo.

Přesně tak se cítila, když už jí vlastní tělo nepatřilo, ale pohybovalo se díky vlastní touze vlnit se a hledat. Prostopášně si libovala nejen v jeho rozměrech a nahotě, libovala si, že ho cítí tak hluboko v sobě, kde se jí nikdo nikdy nedotkl. Zamilovala se do vrčení šelmy, které jí připomínal, zamilovala si čím dál vášnivější

objetí, kterým ji svíral, milovala vzrůstající napětí a žár vlastního těla, když napětí smyslů stoupalo a stoupalo, a naklonila se, aby ho políbila, když všechno jako by zničehonic dosáhlo kritické hranice a smysly vybuchly. Svět kolem ní utonul ve tmě. Slyšela, jak sama křičí a vzlyká, cítila, jak se k němu horečnatě tiskne; pak se zničehonic ocitla na zádech a on do ní bušil a ona dosáhla vrcholu jen chviličku předtím, než se vzepjal a vstoupil sám do nebe.

Celá malátná zůstala ležet pod jeho těžkým tělem na měkce vypolstrovaném otomanu s růžičkami v naprostém pohodlí. Zatímco jim oběma po hrudi stékal pot, z obou stran je ovíval chladný vzduch. Přitulila se mu k hrdlu a plnými doušky nasávala pižmovou vůni. Políbil ji na spánek.

„Ten kondom jsi měl v kapse už v kostele," pípla zasněně.

„Jo. Čekal jsem, kdy uhodí blesk," prohlásil chraplavě, jako kdyby vůbec nemohl mluvit.

Přejela mu rukou svalnatá záda až ke kříži. „Máš jenom jeden?" zašeptala.

Zvedl hlavu a s těžkými víčky, s vlasy skoro černými od potu, se usmál. „Ty přece máš to velké balení, ne?"

15

Ten den odpoledne byl dnem, kdy se jí splnily sny. Jack ze všeho nejdřív usoudil, že potřebuje nějakou výživu, takže mu vrazila do ruky nanuk na klacku a odvedla ho do ložnice. Nežli stihla odestlat, olízal vanilkovou tyčinku do poslední kapky. Potom ho Daisy strčila, až se skácel na postel, a ona na něj skočila a otírala se mu o silné, nahé tělo jako kočka. Ucítila, jak se s ní cosi děje, a přemohla ji zvědavost. Překulila se a klekla si vedle něho, vzala mu genitálie do ruky a nadšeně si je prohlížela. Protože celé odpoledne bylo jenom sen, naklonila se blíž. Polibek chutnal slaně a voněl pižmem a Daisy úplně žasla, jak se jí před očima věci mění.

Možná že si ho přivlastňovala příliš rychle, protože se ohradil: „Je řada na mně," a překotil ji na záda. Vzápětí ležel nad ní a přišpendlil ji k lůžku. Potom se na loktech pozvedl a usmál se. „Později si se mnou můžeš zahrávat, jak budeš chtít," slibuju. „Ale zrovna teď ne."

Tížil ji víc než slastně. Trochu se zavrtěla, naprosto spokojená, jak se jí vejde do klína a jak přirozeně mu otvírá cestu. Leželo se jí tak báječně, pohodlně, točila se jí hlava. „Proč zrovna teď ne?"

„Protože teď tě chci dostat já a já jsem větší."

A slib splnil. Líbal ji od hlavy až k patě a laskal na všech správných místech. Když se konečně propracoval až tam, kde na něj opravdu čekala, měla pocit, že ji nápor vyvrcholení téměř sklátí. Podle článku, který četla v časopise *Kosmos,* je orální sex údajně každým coulem úžasný a Jack si s ním uměl poradit. Když se ještě po

vyvrcholení chvěla, vysoukal se nahoru a zeptal se: „Kde máš to velké balení? Teď je potřebujeme.“

„Pusť mě,“ vzdychla, vyčerpaná a dychtivá zároveň. „Hned je podám.“

Odkulil se a Daisy odklopýtala do koupelny, kam uklidila velké balení pro mejdany do přihrádky pod krabici, kde měla schovanou sbírku mořských mušliček Vytáhla balíček a pokoušela se roztrhnout celofán. Nepodívala se, co se jí podařilo vytáhnout, prostě mu jeden kondom podala.

Jack se otráveně zašklebil. „Červený nechci,“ vrátil jí ho.

„To je hrozen.“

„Je mi fuk, i kdyby to bylo tutti-frutti, červený prostě odmítám.“ Pustila nabízený kondom na koberec a vytáhla další. Borůvka. Mrkla na věc a pokrčila nos, potom ochranu také zahodila. „Proč ti vadí modrá?“

„Vypadal bys jako… rampouch.“

„Věř mi, z rampouchu strach mít nemusíš.“ Jenomže modrou věcičku nesebral. Vybrala další v barvě třešně, poněkud příjemnější odstín červené, a zavrtěla hlavou.

„Proč ti nesedí tenhle?“ nadhodil.

„Jestli chceš vypadat, jako že máš kopřivku…“

„Ježíši.“ Plácl sebou zpátky do postele a zapíchl zkoumavý pohled do stropu. „Není tam nějaký hezky růžový? S vůní žvýkačky?“

„Myslím, že tohle bude asi fuchsie,“ prohlásila pochybovačně, když vytáhla a prohlížela další kousek Nikdy neviděla tak zvláštně vybarvenou žvýkačku. Očichala ji. Obalem pronikala lehká vůně. Určitě to nebyla vůně žvýkačky, třebaže Daisy nemohla ani omylem říci, co jí vlastně připomíná. Možná jahody; ať už to je, co je, kašle na to. Zaštrachala v krabici, ale nemohla najít nic, co by mohlo vůní připomínat žvýkačku. „Podrazili mě, žvýkačka tu nikde není.“

„Hned zítra podej žalobu,“ prohlásil rozčileně. „Zkus meloun.“

Aby se to nepletlo, ochrana s označením melounu byla zelená. Daisy mu jej podala s trochu vyděšeným pohledem. „Gangréna.“

Natáhl se z postele, sebral ze země purpurový kondom a roztrhl obal. Jestli někomu jen pípneš, že jsem právě tenhle použil…“

„Ani živé duši," slíbila s očima navrch hlavy, potom ji hodil na postel a bleskově, tvrdě do ní vnikl a oba na barvy nadobro zapomněli.

Bylo tak nádherné ležet s mužem v posteli jako Adam a Eva v ráji, že ji ani nenapadlo nějak se krotit. Prostě se těšila z jeho blízkosti a žasla nad potěšením, které všechna leta postrádala, nejen díky okamžikům, kdy se milovali, ale především kvůli chvílím, kdy se k němu tulila s hlavou schoulenou na jeho rameni a on ji objímal. Nedokázala od něj odtrhnout ruce; pokaždé, když se o to pokusila, dlaně ji znovu začaly svrbět, takže se vzdala a hladila ho tak, jak srdce žádalo. „Jsi jako ze železa," žasla, když ho hladila po propadlém břiše. „Dáváš asi tělu notně zabrat."

„Zvyk je železná košile. Když pracuješ ve skupině, musíš si udržovat kondici. A není to pořád; stačí hodina denně."

„Ve skupině?"

„Ve skupině rychlého nasazení. Jak v Chicagu, tak v New Yorku." Opřela se o loket. „Rychlé nasazení? Myslíš ty chlapíky, co chodí v černém a nosí těžké zbraně?"

Zakřenil se. „Ano, patřil jsem k nim."

„A tys všechno zapíchl a přestěhoval se do takového zapadákova, jako je Hillsboro?"

„Už mě ten tlak znavoval. Teta Bessie zemřela, já jsem po ní zdědil dům a rozhodl jsem se, že v dospělosti zkusím, jak se žije v malém městečku."

„Neměl jsi problémy s přeložením?"

„Jenom jazykové," prohlásil a znovu se uchechtl. „Teď už dokážu říct ‚nejni' skoro stejně jako domorodec."

„Eh – ne, neumíš."

„Cože? Chceš tvrdit, že moje ‚nejni' není autentické?"

„Počítám, že je právě tak věrné, jako když se Yankee pokouší mluvit s jižním přízvukem."

V tu chvíli už byl zase nahoře. Ten chlap se dokázal pohybovat jako kočka. „A co když autentický Yankee pokoří jižanskou dámu?" zamumlal už s ústy na jejím hrdle.

Ovinula mu paže kolem krku. „Tahle věta ti vyšla perfektně."

Otočil hlavu a podíval se na sadařskou přehlídku rozházených ochran na podlaze. „Červený už nechci. Co takhle žlutý? Třeba bude vonět po banánu, co říkáš?“

Daisy se zatvářila kysele. „Brrr. Žlutou ne.“

Rozčileně se zeptal: „Proč jsi kupovala barevné, když barvy nesnášíš?“

„Ach, vždyť já je vůbec neměla v úmyslu použít,“ zamrkala. „Měly sloužit jen jako provokace. Vždyť víš. Aby paní Cludová všem přítelkyním rozhlásila, že jsem je kupovala, ty to poslaly dál a někdo ze svobodných mužů v městečku se to dozvěděl a třeba dostal chuť pozvat mě na rande. Jenomže tuhle představu jsi zničil v momentě, kdy ses začal chovat, jako bychom spolu chodili.“

Zatvářil se zcela nevyzpytatelně. Odkašlal si, málem se při tom zadusil a pak si odfrkl. „To bylo… vtipné.“

„Myslela jsem si to také. Kdybych je byla koupila na Wal-Martu nebo v běžné lékárně, určitě by ten fór nevyšel, jenomže Barbara Cludová je jedna z největších drben ve městě a vždycky vyslepičí, co si zákazníci kupují. Věděl jsi, že pan McGinnis bere viagru?“

Znovu zakašlal a v duchu si představil břichatého a srdečného městského radního. „Ach ne, nevěděl.“

„Paní Cludová to rozhlásila všem. Takže já věděla, že můj nákup roznese stejně.“

Schoval si obličej v jamce na jejím rameni a div se nezadusil. Trochu se třásl a Daisy se k němu přivinula blíž. „No tak, no tak. Takový je život v malém městě. Zvykneš si.“

Zvedl hlavu a uviděl, jak jí oči rozjařeně svítí, a přestal tlumit smích. „Kdybych někdy potřeboval viagru, připomeň mi, že nemám chodit do Cludovy lékárny.“

Ucítila na vnitřní straně stehna tlak. „Nemyslím, že ji budeš zrovna moc brzy potřebovat. Netušila jsem, že budeš tak rychle znovu schopný. Všechny články, které jsem četla…“

Políbil ji a Daisy zmlkla, aby znovu vychutnala med. Když zvedl hlavu, víčka mu opět ztěžka padala. „Možná jsem měl zvláštní inspiraci anebo mne někdo vyprovokoval.“

Ohradila se. „Jestli tu někdo provokuje, jsi to ty…“

„*Já* nenakoupil dvaasedmdesát kondomů.“

Chvíli mlčela a zkoušela odhadnout utajený význam slov, potom se jí po tváři rozlil široký úsměv. „Takže můj plán vyšel, viď? V určitém smyslu.“

„Povedlo se,“ zamručel. „Pořád myslím na tu vůni žvýkaček.“

Zařinčel telefon. Daisy se zamračila. Nechtěla, aby ji někdo rušil, nechtěla si s nikým po telefonu povídat. Chtěla jenom dovádět s Jackem. Dlouho váhala, ale potom ji Jack vyzval: „Zvedni to. Může to být maminka a nestojíme o to, aby se přišla podívat, co je s tebou.“

S povzdechem se přes něj natáhla, sáhla po sluchátku a přiložila si je k uchu. „Daisy Minorová.“

„Ahoj, zlatíčko. Jak dopadl včerejší lov?“

Na druhém konci linky byl Todd a běžně by s ním klábosila docela ráda, ale zrovna teď ani omylem. „Strhla se tam zase rvačka a já jsem brzy vypadla. Myslím, že příště půjdu do jiného klubu.“ Ach ouvej, zrovna před Jackem neměla vůbec v úmyslu něco podobného prozradit. Schválně se na něj ani nepodívala.

„Poptám se a zjistím, které tančírny jsou nejlepší. Zatím tedy žádné vyhlídky?“

„Zatím ne. Zatancovala jsem si jenom tři kousky.“ Otočila hlavu a kousek od mluvítka, jako kdyby hovořila s někým v pokoji, pronesla: „Už běžím, začněte beze mne.“

„Odpusťte, zlatíčko. Nechtěl jsem vás rušit, když máte společnost,“ prohlásil okamžitě Todd. „Zavolám později.“

„Ach ne, nic se neděje,“ prohlásila Daisy a cítila se provinile, že takhle podvádí, jenomže rozhodně neměla chuť tlachat po telefonu, když se může milovat.

„Hezkou zábavu,“ prohlásil Todd přívětivě. „Tak pa.“

„Pa,“ opakovala a mrskla sluchátkem zpátky do vidlice.

„Předstírat, že tu máš společnost,“ káral ji Jack, pozvednutý na loktech tak, aby na ni viděl. „Podvodnice.“

„Mám společnost. Tebe.“

„Jenomže se mnou si rozhodně nechceš nic začínat.“

„Určitě ne.“

„Takže do tvého plánu ulovit manžela se motá ještě někdo jiný. Kdopak?“

„Todd Lawrence," vysvětlila a hladila ho po ramenou a pažích. „Pomáhal mi s účesem, učil mne, jak se malovat, jak se obléknout." Jack povytáhl obočí. „Todd!"

Jestli se nemýlila, zaslechla v jeho tónu náznak žárlivosti. Trochu se vyděsila, ale vzápětí si pospíšila vysvětlit: „Ale vždyť je gay."

„Ne, není," zaskočil ji Jack. Zamžikala. „To se ví, že je."

Jestliže se jedná o Todda Lawrence, kterého znám a který bydlí v tom velkém viktoriánském domě a patří mu obchod se starožitnostmi v Huntsvillu, tak ten gay není."

„Ano, to je Todd," přitakala Daisy zamračeně. „Jenomže ten je zaručeně homosexuál."

„Určitě ne."

„Jak bys to mohl vědět?"

„Věř mi. Vím to. A je mi úplně fuk, jestli prošel nebo neprošel testem na terakotu."

„Umí skvěle nakupovat," bránila Daisy své postavení.

„Krucinál, já umím taky skvěle nakupovat, když jde o koupi auťáku, pistole nebo podobných krámů."

„On umí skvěle nakupovat šaty a umí dokonale jednat s lidmi," přisadila vítězoslavně.

„Tos mě dostala," připustil. „Jenomže buzerant není."

„Ano, je! Proč si myslíš, že není?"

Jack pokrčil rameny. „Viděl jsem ho s ženou."

V tom okamžiku jako když propíchne bublinu; potom ji přece jen napadlo vysvětlení. „Možná s ní byl na nákupech. Já jsem taky ženská a strávil se mnou celý den."

„Div jí necpal jazyk až do krku."

Otevřela ústa. „Jenomže – jenomže proč by předstíral, že je gay, když není?"

„To mi povídej. Když si umane, dokáže předstírat, že je marťan." Užasle zavrtěla hlavou. „Líbí se mu dokonce Barbra Streisandová; viděla jsem u něj v kutlochu její nahrávky."

„Správným chlapíkům se Streisandová líbí."

„Máš pravdu. Jakou muziku máš rád ty?"

„Creedence Clearwater. Chicago. Three Dog Night. Prostě klasiku, víš?"

Zabořila mu obličej do důlku u ramene a zahihňala se. Usmál se, miloval ten zvuk. „Já patřím k těm, co vyznávají zlatý věk jazzu. A co ty? Ne, nech mě hádat: Ty si potrpíš na staromódní klasiku."

„To je rána pod pás. Všiml sis sbírky desek, co mám na poličkách v pokoji."

„Zdržel jsem se tam sotva minutku, když jsi volala mamince. Tvoji sbírku desek jsem nezkoumal."

„Jsi polda. Jsi dobře vycvičený hodit oko, aby ti nic neuteklo."

„Dej pokoj. V tu chvíli jsem myslel jen na to, jak se ti dostat do kalhotek."

„Jakou barvu má můj otoman?"

„Je modrý a jsou na něm velké kytky. Myslíš, že mi to ušlo? Byli jsme na tom gauči nahatí." Blaženě vzdychla. „Já vím."

„V jedné věci ovšem pravdu máš. Protože jsem policajt, nic mi neujde. Jsem například zvědavý, do kterého klubu se chystáš příště?"

Do háje! Všechno slyšel. „Nevím," prohlásila neurčitě. „Ještě jsem se nerozhodla."

„Až se tedy rozhodneš, očekávám, že to budu vědět." Věta měla tak tvrdý tón, jaký v jeho hlase ještě nikdy nezaznamenala. „Myslím to vážně, Daisy, jakmile si vyrazíš sama, chci vědět, kde jsi."

Kousla se do rtu. Co když se objeví všude, kamkoli se vrtne, a všechny tancechtivé mladíky odradí? Z hlediska bezpečnosti měl ovšem naprostou pravdu; tolik rozumu také měla. Navíc byla ve velmi složité situaci. Doslova: na zádech, nahatá, přišpendlená.

„Slib mi to," naléhal.

„Slibuju."

Neptal se, zda hodlá slib dodržet; věděl, že jej neporuší. Dotkl se jí čelem. „Nechci, aby se ti něco stalo," zašeptal a políbil ji.

Jako vždy, po prvním polibku následovala řada dalších a za chvíli se k němu Daisy vzrušeně tulila. Nohama mu stiskla boky a Jack do ní s divokým vzdechem vstoupil, rozehrál hru, avšak zničehonic zaklel a odtáhl se. Naklonil se přes pelest a poslepu hrabal mezi kondomy. „Barva mi může být krásně ukradená," prohlásil chraptivě.

Daisy byla téhož názoru, na barvu se ani nemrkla. Vyděšeně si uvědomila, že se vlastně už stihli milovat bez ochrany, třebaže ona krátká chvilinka neznamenala příliš velké nebezpečí. Vzápětí se vrátil

a vášeň se v něm rozhořela stejně divoce jako v ní, lačnící získat všechno, co jí může dát.

Když bylo po všem, ochablá Daisy se k němu jen přitulila a Jack upíral pohled ke stropu a uvažoval, co vlastně má Todd Lawrence za lubem. Ve vzduchu viselo cosi, co mu vyvolávalo mrazení v zádech, a protože se ten pocit týkal Daisy, ani co by za nehet vlezlo se mu nelíbil. Měl velice dobrý sluch, a když Daisy s Toddem mluvila, ležela těsně u něj, aparát jen několik centimetrů daleko; slyšel z rozhovoru každičké slovo. Možná že ho provokoval jenom policajtský instinkt, protože neslyšel nic, co by mohlo vypadat podezřele, měl však dojem, že Daisy někdo *navádí*, aby navštěvovala určité kluby. Takový scénář se mu ani za mák nelíbil.

Od té doby, co mluvil s Petersenem, prohledával během všedních dnů všechny bary a noční kluby. Viděl příhodu, která naznačovala, že může jít o uspávačskou akci – a k té došlo ve čtvrtek večer v Buffalo Clubu, takže se tam jak v pátek, tak v sobotu zastavil znovu, jestli se něco nesemele. Ukázalo se, že dívka, která byla možná zfetovaná, přišla se dvěma přítelkyněmi; Jack je opatrně vyzpovídal a všechny tři nejenže dovolily, aby jim mladíci nějaké pití koupili, ale navíc nechávaly skleničky stát na stole, když šly tancovat nebo si odpočinout, takže ani jedna nemohla říci, kdy jim mohl někdo do pití něco nasypat.

Obě kamarádky byly sdostatek střízlivé, aby si mohly sednout za volant, takže si spočítal, že zdrogovaná byla třetí. Pomohl jim usadit přítelkyni do auta, tiše jim nakázal, aby dívku ihned odvezly do nemocnice, a počkal si, až odjely. Teprve pak se vrátil do sálu. Všechno proběhlo zcela tiše; nevyvolal žádný rozruch, nepřiznal dokonce, ani že je policajt, protože pokud uvnitř byl nějaký hajzl, který dívkám sypal do nápojů GHB nebo nějaký jiný sajrajt, nechtěl ho Jack vyplašit. Jenom číhal a snažil se zachytit každý náznak nebo krok, který by napovídal, že se do maléru dostala nějaká jiná dívka, a hned druhý den ráno volal Petersenovi a sdělil mu, že má možná stopu.

Včera večer mu sledování překazila rvačka, ale když uviděl na parketu Daisy, div mu nevynechalo srdce. Zřejmě si vůbec neuvědomovala, jak její elegantní oblečení ve srovnání s tím, co mají

na sobě ostatní dívky, bije do očí; chlapi z ní nespouštěli oči, a nejen proto, že je tak skvělá tanečnice. Sledovali její nohy i jiskřící oči, jasně napovídající, že s ní hudba jen šije. Neušla jim její ňadra a nádherně vytvarovaná postava v přiléhavých červených šatech. Stačilo, aby si i teď jenom vzpomněl na její poprsí, a vyschlo mu v ústech. Jeho slečna Daisy rozkvetla; nikoli příliš, jen poupě se rozvilo.

Touží po manželovi a dětech. Ne že by on zrovna hořel touhou vlézt do chomoutu, natož aby se jen třásl na děti, jenomže při pomyšlení, že v některém z klubů opravdu potká někoho, kdo jí padne do oka, začne s ním chodit, spát s ním, a třeba si ho nakonec vezme, v něm vyšlehl plamínek čistého majetnického vztahu, jakým jsou všichni chlapi posedlí. Podobný vývoj se mu ani trochu nelíbil. A když si uvědomil, že do ní vstoupil bez ochrany a ještě okamžik v ní setrval, neboť samotná myšlenka, že je v ní, jej zbavila jakékoli sebekontroly… Jestli otěhotní – nu což, vezme si ji. Dohodli se. Vzít si za manželku slečnu Daisy by byla mnohem větší legrace než žít s tou mrchou Heather, a že s ní vydržel hezky dlouho.

Věděl, že když je schopen přemýšlet o sňatku, místo aby vzal nohy na ramena, vězí v maléru až po uši. Podíval se na tvářičku spící krásky a něžně ji pohladil po nahých zádech. Možná by tedy měl pustit z hlavy veškerou ochranu a počkat, co se stane. Ne, tak podle se zachovat nemůže – jakmile však zjistí, že by mohla mít vážné úmysly s někým jiným, bude se prát jako lev.

16

Anglický setr se vesele prodíral až po kolena vysokým plevelem a pánovy hlasité povely zcela ignoroval. Byla to mladá fenka a na volné planině se ocitla teprve podruhé v životě. Pán ji doma na dvoře učil aportovat, používal nejrůznější vnadidla a instinkty honícího psa se nádherně rozvinuly. Tady, na otevřené planině, s ní bujnost jen hrála. Musela vypátrat tolik zajímavých vůní, závratné pachy ptáků, myší, brouků, hadů, naprosto neznámých věcí, které toužila polapit.

Ranním vzduchem se linula zvláštní provokativní vůně, tak silná, že ji odvedla z pole na kraj lesa. Páníček už za ní huboval. „Sakra, Lulu, *k noze!*“

Lulu se ani omylem k noze nevrátila, jenom zamávala prutem a zavrtala se do houští, kde byl pach silnější. Chřípí se jí chvělo, když čenichem zkoumala půdu. Pán zakřičel: „Lulu! Vrať se, holka! Kde jsi?“ Lulu však jenom zvedla ohon a začala hrabat. Majitel spatřil rozevlátý chochol a prodíral se spletí psího vína, hloží a houští, které rostlo pod stromy, a při každém nadechnutí klel.

Čím víc pach sílil, tím byla Lulu rozčilenější. Vrátila se a vzrušeně zaštěkala, potom do houští zajela znovu. Vylekala tak pána, až přibrzdil, protože štěkala jen zřídka. „Co tam máš, děvče? Hada? K noze, Lulu, k noze.“

Lulu popadla něco do zubů a začala tahat. Předmět byl těžký a ani se nepohnul. Lulu začala hrabat tak divoce, až jí kusy hlíny lítaly nad hlavou.

„Lulu!“ Majitel po ní hrábl, popadl ji za obojek a snažil se ji odtáhnout. Pro případ, že by musel odehnat chřestýše, držel v ruce ulomenou větev. Podíval se do jámy, kterou Lulu vyhrabala, a zapotácel se, až strhl Lulu s sebou. „Ježíši!“

Zoufale se rozhlédl na všechny strany, protože se děsil, že ten, kdo něco podobného udělal, tu ještě čeká. Les však jenom tiše šuměl a vánek zvonil listím, jinak bylo ticho; muž a Lulu vyplašili ptáky a ti buď odletěli, nebo zmlkli, avšak v dálce muž jejich volání a zpěv slyšel. Tišinu nerušily žádné výstřely a žádný maniak s velkým nožem se z lesa nevyřítil.

„Pojď, holka, jdeme,“ chlácholil muž štěně, když mu připínal řemínek k obojku, a popleskal Lulu po boku. „Šikovná holka. Musíme najít telefon.“

Temple Nolan třeštil oči na útržek papíru, který držel v ruce, a četl poznávací značku auta. Úplně cítil, jak mu po páteři přejíždí ledový prst strachu. Někdo, nějaká žena, byl svědkem Mitchellovy smrti, i když Sykes si zřejmě myslí, že dotyčná události buď nevěnovala ve tmě vůbec žádnou pozornost, anebo vůbec nepochopila, na co se dívá, protože úplně v klidu vykročila dál do Buffalo Clubu.

Snažil se uvěřit, že Sykes má pravdu, ale žaludek se mu stahoval. Skutečnost byla vlastně jenom taková nitka; stačí, aby za ni někdo zatáhl a celá organizace se sesype. Místo aby si bral na pomoc ty dva pitomce, měl Sykes Mitchella vyřídit sám. Mohli si na něj počkat někde jinde než na veřejném místě a tam ho odkráglovat. Měli – do prdele! – měli udělat spoustu věcí, jenomže teď už bylo pozdě na úvahy, jediné, co mohou udělat, je zjistit rozsah škody a doufat, že nic horšího se nepřihodí.

Zvedl sluchátko a vytočil linku policejního šéfa Russa. Hned po prvním zazvonění zvedla telefon Eva Fay. „Evo Fay, tady je Temple. Máte tam šéfa?“ Vždycky se představoval křestním jménem. Jednak proto, že lidé byli ochotnější spolupracovat, jednak proto, že starostoval v malém městě, a kdyby se představoval titulem, všichni by si hned mysleli, že se povyšuje. Bydlel ve velké vile, která patřila Country klubu v Huntsvillu, a bohužel pro občany Hillsbora se

pohyboval v nejvybranějších kruzích. Ale dokud se k nim bude chovat jako starý dobrý kámoš, budou ho volit znovu.

„Jistě, pane starosto," odpověděla Eva Fay.

Velitel zvedl telefon a hlubokým hlasem málem štěkl: „Russo."

„Jacku, tady je Temple." Opět hrátky s křestním jménem. „Poslyš, dnes ráno jsem si cestou do práce na parkovišti vyhrazeném pro hasiče u ordinace doktora Bennetta všiml nějakého auta. Napsal jsem si značku, ale nechtěl jsem nějakému marodovi přidělávat potíže tím, že bych zavolal zástupce šerifa, aby mu napařil pokutu. Myslím, že když mi řekneš, komu to auto patří, zavolám dotyčnému a požádám, aby tam příště neparkoval." Nikdo nemůže nařídat, že starý dobrák od kosti nedělá, co může.

„Jasně. Počkejte, vezmu si jenom pero." Nezdálo se, že by byl Russo překvapen. Začínal si už na život v zapadákově zvykat. „Dobrá, říkejte."

Temple poznávací značku odrecitoval. Policejní šéf Russo pravil: „Hned to bude. Chcete si počkat?"

„Jistě."

Když na obrazovku počítače vyskočila žádaná informace, Jack jen nevěřícně zíral. Chvíli seděl s kamennou tváří, potom obrazovku zhasl a vrátil se s listem papíru do kanceláře.

Hned ovšem sluchátko nezvedl. Jen ať si starosta počká.

Auto bylo registrováno na jméno Dacindy Ann Minorové s adresou, z níž se Daisy čerstvě odstěhovala. Byl to osm let starý ford, jinými slovy zaručeně její vůz. Nevěděl, že její křestní jméno není Daisy, ale Dacinda, jenomže, sakra, kdyby ho někdo pokřtil jako Dacindu, taky by si říkal Daisy.

Netušil, co se děje, ale jedno věděl určitě. Ten parchant lže. Jeho Daisy by zaparkovala na místě vyhrazeném pro hasiče asi se stejnou pravděpodobností, jako že by začala po náměstí pobíhat nahá. Tahle ženská jaktěživo nepřekročí rychlost, nepřejde na červenou, nikoho neosočí.

Nejen to. Dnes ráno v ordinaci doktora Bennetta nebyla ani omylem. To ví jistě, protože spolu strávili celou noc a Daisy byla jako rybka. Jen zářila. Usmívala se jak měsíček. On se musel zastavit doma

a převléknout se, ale když přijížděl do kanceláře, Daisyino auto už parkovalo jako vždycky před knihovnou.

Kdo se tedy pídí po její poznávací značce a proč?

Bleskově uvažoval. Má zalhat a prohlásit, že je to nějaká ukradená značka, a chtít na starostovi, aby mu auto popsal? Anebo má starostovi říct, že auto patří Daisy, a pokusit se vytáhnout z něj, co se děje?

Napřed Todd Lawrence a teď Temple Nolan. Na jeho vkus je to příliš mnoho pozornosti nějaké putce z knihovny a moře detailů vůbec nesedí. Lehké šimrání se rázem změnilo v ostrou ránu mezi lopatky.

Jaká je pravděpodobnost, že se ke starostovu uchu dostaly už místní klepy o něm a Daisy? Nestýkají se se stejnými lidmi. Navzdory veškeré družnosti se starosta s místními obyvateli příliš nestýká. Plní všechno, co mu nařizuje úřad, ale nic víc. Ve styku s lidmi dokáže vystupovat tak šarmantně, že si tohoto nedostatku většina lidí možná nevšímá anebo jej při různých příležitostech přičítá jeho manželce Jennifer, která je očividně většinu času naložená v lihu. Jack už mnohokrát zaznamenal, že starosta svou ženu využívá jako vhodnou výmluvu.

Zvedl sluchátko a poslechl instinkt. „Odpusťte, že to trvalo tak dlouho, ale počítač je dnes nějak líný."

„Nic se neděje, nemám spěch," prohlásil starosta přesvědčivě. „Kdo je tedy ten hříšník?"

„Jméno mi nic neříká. Dacinda Ann Minorová."

„*Cože?*" vyhrkl očividně vyjevený starosta.

„Dacinda Minorová – heleme se, to bude možná naše knihovnice. Ta se jmenuje Minorová. Jenomže ta se nejmenuje Dacinda, ale…"

„Daisy." Templa jako by někdo držel pod krkem. „Všichni jí říkají Daisy. Panebože, že by ona…"

„Podle mne i knihovníci mohou zaparkovat na zakázaném místě, ne?"

„Ehm – jo."

„Chcete, abych jí zavolal a vypral žaludek? Pracuje jako městský zaměstnanec; měla by se podle toho chovat."

„Ne, zavolám jí sám," pospíšil si starosta s odpovědí.

„Dobře," přitakal Jack, i když věděl moc dobře, že starosta nikam nezavolá. „Jakmile budete mít pocit, že vám můžu píchnout ještě s něčím jiným, pane starosto, dejte mi vědět."

„Spolehni se. Děkuju."

Jakmile starosta zavěsil, Jack přejel prstem seznam všech městských odborů, až našel číslo knihovny a hned je vytočil.

„Veřejná knihovna Hillsboro," zahlaholil Daisyin zvonivý hlásek. „Ahoj, zlatíčko, jak se cítíš?"

„Výborně." Hlas se jí změnil, zněl vřeleji, důvěrněji. „A ty?"

„Jsem trochu rozlámaný, ale myslím, že se brzy vzpamatuju. Poslyš, někdo mi vykládal, že viděl dneska ráno tvoje auto před ordinací doktora Bennetta."

„To těžko," řekla. „U toho felčara by mne nikdo nenašel. Umí předepsat leda pilulky na hubnutí."

Jack si naškrábl jméno doktora Bennetta na podložku tak, aby nezapomněl, že se na páně doktorovy zvyky s předepisováním léků chce číhnout.

„Taky jsem slyšel, že se jmenuješ Dacinda. Pravda či klam?"

„Dneska tě lidé krmí jen samými bláboly. Je to pravda, jak bys mohl vědět, kdyby ses obtěžoval přečíst si seznam zaměstnanců radnice. Dostala jsem jméno po babičce Minorové."

„Nikdy ti Dacinda neříkali?"

Vznešeně ohrnula nos. „Doufám, že ne. Máma tvrdí, že když jsem byla mimino, říkali mi Dacey, ale za měsíc nebo dva už to překroutili na Daisy, takže celou dobu, co si pamatuju, jsem Daisy. Proč jsi tak zvědavý, jak se jmenuju?"

„Jen abychom si trochu popovídali. Už je to dost dlouho, co jsem neslyšel tvůj hlas."

„Ach, přinejmenším půldruhé hodiny," namítla.

„Mně se zdá ten čas delší. Chystáš se domů na oběd?"

„Ne. Zrovna jsem mluvila s tetou Jo, vyhlídla mi psa. V polední přestávce máme namířeno k chovatelce. Všechno už je připraveno," zalitovala.

Zvažoval, zda lituje alespoň z poloviny tolik jako on. Avšak pes je pro Daisy velice důležitý a Jack může využít čas tím, že se trochu

porozhlédne, možná se i pověsí starostovi chvilku na paty a zjistí, kam se vypravil.

„Poslyš, dnes večer musím něco vyřídit, ale vybude-li mi chvilka, zastavím se. V kolik hodin obvykle chodíš spát?“

„V deset. Ale ty…“

„Když to nestihnu, zavolám.“

„Prima, ale nemusíš…“

„Ano, zavolám,“ prohlásil mrzutěji, než měl v úmyslu.

Nemusí hned tolik vyvádět, pomyslela si Daisy, když zavěsila. Nechce se ho držet jako klíště, obírat ho o čas. Dala si velký pozor, aby se nezeptala, kdy ho zas uvidí, třebaže věděla jistě, že se sejdou.

Kdyby se chlapovi doopravdy nelíbilo, jak spolu tráví čas, těžko by milováním s ní strávil celé odpoledne a téměř celou noc.

Bydlení na Lassiter Avenue mělo velkou výhodu: nikoho zřejmě vůbec nezajímalo, kdo u ní v noci byl. Protože se právě přistěhovala, nikdo ji neznal ani nevěděl, jaká auta na příjezdovce stávají. Poprvé v životě neměla pocit, že ji propichují stovky očí. S Jackem si připadala naprosto svobodná, svobodná odvazovat se, jak je jí libo, hlasitě vzdychat, když dospívala k vrcholu, nahatá stát v kuchyni a mazat si sušenky burákovým máslem a chroustat je, aby načerpala novou energii. Mohla v románku pokračovat a netřást se strachy, že všichni sousedi sledují, v kolik hodin od ní odešel, anebo přemílají fakt, že před domem stálo jeho auto až do rána.

Vzato kolem a kolem ji velice uspokojovalo, jakým směrem se události vyvinuly, i když na seznam věcí, které musí dneska vykonat, si musí ještě připsat heslo *koupit víc kondomů* – pořádných, patřičně navoněných. Měla cukání koupit je opět v Cludově lékárně; ať si Barbara myslí, co chce! V momentě, kdy pustí do světa informaci, že šest tuctů kondomů spotřebovala za týden, zástup Jackových ctitelek se změní v procesí.

O polední přestávce se rozjela Daisy k matce, naložila Evelyn i tetu Jo a všechny tři se vydaly k domku Miley Parkové pro štěně.

Paní Parková bydlela několik kilometrů za Hillsborem v krásném zákoutí s pozemkem, na němž chráněn vysokým plotem stál roubený

domeček. Vyšla je uvítat. Cestou si otírala ruce do zástěry, usmívala se a vedle ní poskakoval dobře naložený zlatý retrívr a mával ocasem.

„Sadie, sedni," nařídila paní Parková a fenka se poslušně usadila, ale každý sval jí hrál touhou přivítat návštěvníky. Paní Parková otevřela vrátka a vyzvala dámy: „Honem, abych stihla zavřít bránu, než se sem všichni přisypou."

„Všichni?" podivila se Evelyn, když se poslušně protáhly brankou. Paní Parková ji zavřela právě ve chvíli, kdy se na roh vykulilo celé klubko štěňat.

„Ti rarášci jsou jako blesk," prohodila paní Parková a sklonila se, aby polaskala Sadii po hlavě. „Jakmile slyší vrznout branku, přiženou se jak voda."

Sadie si musela potomstvo okamžitě přepočítat, očichala každé štěně, jako by jim počítala čenichy. Štěňata zřejmě nevěděla co dřív, jestli je lepší povalit mámu a pokusit se napít trochu mléka anebo prozkoumat návštěvu. Pejsci se kutáleli, zakopávali, krátkými ocásky švihali, až to vypadalo, že vlaje celé tělíčko.

„Ach, ach," vzdychla si Daisy a sedla si do trávy. „Ach!" Štěňat bylo jenom pět, ale čerti s nimi šili, až by člověk řekl, že jich je tucet. Jakmile si Daisy sedla, usoudili, že si ji musí prověřit, a okamžitě jich měla plný klín; štěňata jí lezla po nohou a pokoušela se jí olíznout obličej, rozčepýřit vlasy, hryznout si do bot.

Tři byla medově nazlátlá a dvě zbarvená smetanově, že vypadala téměř bílá. Všichni pejsci byli tlouštíci, chlupaté kuličky se zářivýma očima, měkkými packami, které vypadaly v poměru k tělíčkům trochu přerostlé, a štěněčí srstí měkkou jako chmýří, že do ní Daisy chtěla neustále jen bořit prsty.

„Ve čtvrtek jim bude sedm týdnů," pravila paní Parková. „Sadie je před čtrnácti dny odstavila. Od té doby už je krmím štěněčí stravou a také mají za sebou první očkování. Věřte mi, že výlet k veterináři stál za to!"

„Jsou nádherná," pochválila je už zamilovaná Daisy. Oči jí zmámeně svítily. „Vezmu si je."

Všechny dámy se rozesmály a Daisy si uvědomila, co vlastně řekla. „Jenomže jedno bude asi přece jen stačit," zasmála se také celá červená.

„Sadiina štěňata nikdy nedám z domu, dokud se neujistím, že se jim povede dobře," prohlásila paní Parková. „Zlatí retrívři jsou velice živí psi a potřebují spoustu pohybu. Jestli nemáte bezpečné místo, kde by se proběhli…"

„Dvůr za domem je oplocený," pospíšila si Daisy s odpovědí, aby snad o možnost koupit si jedno z těch líbezných štěňat nepřišla.

„Je to velký dvůr?"

„Moc velký zrovna ne."

„No, štěněti bude stačit; ale až vyroste, bude potřebovat mnohem větší rozběh než dvorek. Budete mít možnost brát ho na dlouhé procházky, házet mu míč, vzít ho plavat?"

„Ano," ujišťovala Daisy rozhodnutá naslibovat modré z nebe a vykonat nemožné.

„Mají rádi lidskou společnost. Ne, oni společnost člověka *milují*. Bude s ním někdo doma, nebo se chystáte ponechat ho celý den, kdy budete v práci, osudu na dvorku?"

Tak daleko nepřemýšlela; vyslala prosebný pohled k matce.

„Ve dne se o něj postaráme my," potvrdila Evelyn.

„Máte moře trpělivosti? Ti ďáblíci dokáží napáchat víc nepravostí, než si umíte představit. Jakmile jim necháte něco v dosahu, můžete vsadit krk, že to rozkoušou, zvlášť až jim porostou zuby. Naopak se ale velmi dobře učí a chtějí vám udělat radost a ještě jsem nikdy neměla žádné, které by se neumělo chovat v domě."

„Jsem velice trpělivá," prohlásila Daisy po pravdě, protože jinak by nečekala celých čtyřiatřicet let, až začne žít. Vzala jedno štěně do náruče a smála se, když se růžový jazýček začal bláznivě třepetat, jen aby jí dosáhl na tvář.

Paní Parková se usmála a založila si ruce na prsou. „Za každé chci čtyři sta dolarů."

„Výborně," nerozmýšlela se Daisy ani vteřinu. Paní Parková by byla mohla říci tisíc, a Daisy by stejně nezaváhala.

Přiblížila se Sadie, olízla potomka v Daisyině náručí, potom Daisy. Natáhla se vedle dívky a kulatá štěňata se kolem ní hned začala točit a hledat cecík, jenomže Sadie už se naučila chránit a snahy štěňat vyšly vniveč.

„Které si vyberete?"

Všechny ostatní otázky byly snadné; tahle byla na mrtvici. Daisy si všech pět prohlížela a snažila se rozhodnout.

„Tři jsou pejsci, dvě fenky…“

„Ne, tohle nechci slyšet,“ prohlásila Daisy. „Chci si vybrat podle osobnosti, ne podle pohlaví.“

Zůstala prostě sedět a štěňata kolem dováděla, lezla sem a tam i přes ni. Potom jedno z těch smetanových doširoka otevřelo tlamičku, slastně zívlo a tmavá očka s neuvěřitelně dlouhými světlými řasami se mu začala zavírat. Neohrabaně se vyškrábalo Daisy na nohu, několikrát se otočilo, až si v klíně našlo pohodlnou polohu, a vzápětí z něj byla spící kulička.

„No prosím, volba padla,“ prohlásila, zvedla štěně a pochovala je.

„Tohle je zrovna pejsek. Dobře se o něj starejte, já se na něj občas zajdu podívat a vy zase můžete kdykoli společně navštívit Sadii. Zbývá jen vyplnit papíry, abyste ho mohla přihlásit.“

„Jak mu budeš říkat?“ zeptala se Evelyn, když se vracely do města. Teta Jo řídila a Daisy seděla se spícím štěnětem v náručí vzadu.

„Jméno budu muset vymyslet. Pokud ty velké tlapky něco znamenají, bude to urostlý pes, takže bych ráda, aby měl nějaké pořádné silácké jméno.“

Teta Jo utrousila: „Drsně a silácký vypadá už teď. Dobře by se hodilo říkat mu *Klubíčko,.*“

„Takhle jemné chmýří mu nezůstane.“ A při myšlence, že štěně jednou vyroste, hned posmutněla. Pohladila psíka po hlavě a zničehonic jí došlo, jak obrovskou zodpovědnost na sebe vzala. „Propána, vždyť já nic nekoupila! Musíme se zastavit ve Wal-Martu, abych nakoupila něco štěněcího žrádla, misky na vodu, hračky, pelíšek a všechny ty domácí podložky. Nezapomněla jsem na nic?“

„Krom toho, že musíš všechno koupit dvakrát,“ prohlásila Evelyn, „když bude přes den u nás. Nebudeme přece všechny ty krámy přenášet sem a tam.“

„Přijdu pozdě do knihovny,“ zhrozila se Daisy, ale prvně v životě hodila starost za hlavu. Měla milence a psa; může od života čekat víc?

17

Templa Nolana nejenže vyvedlo z míry, když zjistil, že poznávací značka na autě patří Daisy Minorové, nemohl tomu prostě uvěřit. Sykes jasně prohlásil, že dotyčná žena byla blondýna, ale Daisy má vlasy hnědé. Navíc pochyboval, že vůbec někdy viděla, jak vypadá noční klub zevnitř; byla dokonalým předobrazem staré panny, která odmalička žije jenom doma, všechny děti ze sousedství ji milují, protože jim o Halloweenu dává nejlepší cukroví, a třikrát týdně chodí do kostela.

Přesto mu však někde v paměti bleskl útržek rozhovoru, který zaslechl na hlavní chodbě. Dva městští úředníci si povídali, jak Daisy začala úplně nový život, jak doslova rozkvetla a vypadá jako růžička. Možná si Daisy trochu vyhazuje z kopýtka. Něco podobného bylo sice naprosto k nevíře, avšak zastával heslo důvěřuj, ale prověřuj.

Mohl by se zeptat Nadine, jestli jí k sluchu nedolehly nějaké zvěsti o Daisyině proměně, avšak ledový prst strachu ho nutil k opatrnosti. Pokud Daisy byla opravdu ta žena, kterou viděl Sykes, nestál Temple ani v nejmenším o to, aby si Nadine pamatovala, že se jí těsně před Daisyinou smrtí či zmizením, záleží na tom, co Sykes zařídí, na něco vyptával. Sdělil proto Nadine, že se na chvilinku vytratí, a zamířil do knihovny. Nemusel ani vstoupit dovnitř; nahlédl skleněnými dveřmi a viděl, jak Daisy za pracovním stolem sklání hlavu nad nějakými listinami. Blonďatou hlavu. Daisy si odbarvila vlasy. Málem se mu zvedl žaludek.

Vrátil se zkroušeně do kanceláře. Jakmile vešel, Nadine poplašeně vyhrkla: „Není vám špatně, pane starosto? Jste celý bledý.“

„Zlobí mě žaludek,“ prohlásil po pravdě. „Myslím, že špetka zdravého vzduchu mi pomůže.“

„Možná byste měl jít domů,“ prohlásila Nadine ustaraně. Byla každým coulem mateřský typ, kdykoli bylo zapotřebí, hlídala vnoučata a měla sklon rozdávat víc léčitelských rad, než kolik by stihli všichni doktoři ve městě.

Temple měl dojednáno, že poobědvá se starostou ze Scottsbora, a proto zavrtěl hlavou. „Je to lehčí nevolnost. Ráno jsem vypil jenom sklenici pomerančové šťávy.“

„Tohle vám pomůže,“ ujistila ho, vytáhla zásuvku psacího stolu a podala mu lahvičku. „Tumáte, spolkněte dva maaloxy.“

Pokorně si vzal dvě tabletky a poslušně je rozkousal. „Díky,“ pravil a vrátil se do kanceláře. Jednoho dne se Nadine bude snažit vyléčit nevolnost někoho, koho trefí pepka, jenomže on naštěstí přesně věděl, proč se mu žaludek stahuje.

Ujistil se, že za sebou dobře zavřel, přešel k soukromému telefonu a zavolal Sykese. Co se musí stát… nechť se stane.

Jack si od jednoho z podřízených vypůjčil dodávku, sundal si kravatu, nasadil si brýle proti slunci a na hlavu zelenou plátěnou čepici se zvednutým kšiltem a sledoval starostu po cestě na oběd se starostou Scottsbora. Zatím nenarazil na nic podezřelého, ale to ho neuklidnilo. Jakmile se něco týkalo Daisy, *nemůže* povolit. Všechny instinkty měl za roky nebezpečné práce nabroušené jako břitvu a ty se teď ježily a pátraly po cíli.

Daisy samozřejmě vůbec nevnímala bouři, která se jí podle jeho domnění stahovala nad hlavou. Právě tento kladný přístup k životu se mu na ní líbil nejvíc; Daisy nebyla slepá k ošklivým věcem, které se mohou přihodit, zastávala jenom názor, že všechno v životě vždycky nemusí být zrovna nejskvělejší, ale většina věcí skvělá je. Stačí se podívat, jak pohlíží na tu užvaněnou drbnu Barbaru Cludovou. Barbara se tak prostě narodila, takže když k ní zajdete do lékárny, musíte očekávat, že z vás bude tahat rozumy, proč si to či ono kupujete. Právě v tuto dobu by byl Jack mnohem raději, kdyby Daisy

hodnotila svět poněkud přísněji; třeba by byla opatrnější. Ještě že ji teď bude chránit pes. Pokud s ní nebude moci být Jack, poslouží jí alespoň poplašný systém s ostrými tesáky.

Starosta se po obědě vrátil do Hillsbora. Jack se ohlásil Evě Fay, potom odjel do Huntsvillu a tam vyhledal obchod se starožitnostmi Todda Lawrence. Nad prodejnou visela prostá firemní cedule *U Lawrence.* Jack vstoupil dovnitř ještě pořád s čepicí na hlavě a soudě podle studeného pohledu, který mu věnoval prodavač, musel vypadat, jako když do obchodu s porcelánem vstoupí slon.

Prodavač byl chlapík ve středních letech, ani velký, ani malý, a vlezle familiární. Jack málokdy obličeje zapomínal; za léta, kdy si každého kolem sebe důkladně prohlížel, si právě tuto paměť dokonale vypěstoval. Chlapíka, který stál před ním, viděl v Buffalo Clubu; a pokud se nepletl, právě ten první večer tančil s Daisy. Podezření se v něm roztočilo na plné obrátky.

„Je tu pan Lawrence?“

„Bohužel, je zrovna zaneprázdněný,“ prohlásil prodavač hladce. „Můžu vám posloužit já?“

„Ne.“ Jack vytáhl služební průkaz a otevřel jej. „Chci pana Lawrence. Hned. A vy se budete muset taky usadit.“

Prodavač si vzal Jackův služební průkaz, prohlédl si jej a potom jej nevzrušeně vrátil. „Velitel policie v policejním okrsku Hillsboro,“ ušklíbl se. „Působivé.“

„Zdaleka ne tak působivé jako zlomená ruka, ale krucinál mně je jedno, co na vás víc zapůsobí.“

Prodavači se zvlnily rty v bezděčném úsměvu. „A taky ranař.“ Malinko povolil, avšak sotva znatelná změna v jeho chování Jacka jen přiměla zabodnout do něj ještě ostřejší pohled.

„Polibte si prdel,“ zamumlal. „Jde o Daisy Minorovou.“

Prodavač znovu změnil výraz, tentokrát jako by se smutně vzdával. Vzdychl si a řekl: „Ale sakra, Todd je v kanceláři.“

Když se prodavač s Jackem objevili v malé soukromé kanceláři, zvedl Todd hlavu. Když spatřil Jacka, povytáhl obočí, a ještě než vstal a po vzoru potěšeného obchodníka nabídl Jackovi ruku, střelil po prodavači tázavým pohledem. „Vy jste policejní šéf Russo, viďte.

Vaše čapka mne na chvíli zmátla.“ Zvědavě si prohlížel zelenou čepici se žlutým nápisem John Deere. „Připomínka klukovských let.“

Jack mu stiskl ruku a přátelsky prohlásil: „Pěkné žvásty. Proč si všichni nesedneme? Abyste mi vy a váš prodavač válečného umění vyklopili, proč jsem došel k chybným závěrům a že se strašlivě mýlím, když si myslím, že dirigujete Daisy, po jakých nočních klubech a barech se má večer potloukat a že Bruce Lee se na ni vůbec nelepí – co vy na to? Načapali jste ji, že provádí něco nezákonného? To se mi nezdá.“

„Jsem Howard,“ zakřenil se prodavač. „Ne Bruce.“

Todd si s pohledem upřeným na Jacka prsty poklepal na rty. „Vážně nemám tušení, o čem mluvíte.“

„Skvělé.“ Jack neměl čas chodit kolem horké kaše. „Potom si promluvme o rozumném důvodu, proč se správný chlap snaží kdekoho přesvědčit, že je buzerant, a co by se stalo, kdybych tohle krytí rozmázl.“

Todd se uchechtl. „Zrovna jste *trefil* do černého, šéfe.“

„Vážně? Víte, když jsem se sem přestěhoval, hodně jsem se motal po okolí, zkoušel, kam vedou všechny cesty, a pozoroval krajinu, takže jsem se dostal do nejrůznějších koutů, kde byste hillsborského policejního šéfa nikdy nečekali. Taky jsem věnoval spoustu pozornosti občanům městečka, ptal jsem se lidí, kdo je kdo, a učil jsem se je poznávat podle tváře, takže od vidění vás znám.“

„A závěr?“

„Můj závěr je, že pokud vystupujete jako gay, neměl byste se ve chvíli, kdy se zapisujete s jistou dámou v motelu, cpát zároveň s ní do jednoho pokoje a ještě dřív, než si stihnete odemknout, div ji samou láskou neudusit. To nezapadá do obrazu. Chcete, abych vám ji popsal?“

„Jasně,“ hlesl u vytržení Howard.

„Není třeba,“ prohlásil Todd a obličej mu nečekaně zjihl. „Šlapete trochu vedle, šéfe.“

„Možná,“ souhlasil Jack. „Vraťme se ale k mé původní otázce. Jakou hru tu sakra hrajete s Daisy?“

„Můžu vám říct, co je moje úloha," pravil Howard. „Snažím se zabezpečit, aby se jí nic nestalo. Noční kluby jsou někdy pro ženu drsné prostředí."

„Proč ji tam tedy posíláte? Je to stejné, jako kdybyste strkali kotě do medvědí klece."

„Říkáte to, jako kdyby byla naprosto neschopná. Je to inteligentní vnímavá dívka, která si chce jenom zatančit a s někým se seznámit."

„Vezmeme-li v úvahu, jak drsné je dnes prostředí v tančírnách, může dokonce i inteligentní žena skončit znásilněná, ať už jedním chlapem nebo celou partou jeho kumpánů – a i pak může mluvit o štěstí, když ji nestihne smrt. Varovali jste Daisy, že nesmí nikomu dovolit, aby jí kupoval pití? Či aby nenechala nápoj na stole, když jde tančit?"

Howard si vzdychl. „Právě tady vstupuju do hry já. Nespouštím ji z očí a dávám pozor, jestli jí někdo pití nekoření."

„Takže ji máte v merku každou vteřinu, mám pravdu? Nikdy nejdete na záchod anebo se vám neztratí v davu."

„Snažím se, jak nejlíp umím."

„Nejlíp neznamená dost, zvlášť když ji využíváte jako návnadu pro žraloka." Tvrdě se zadíval na Todda. „Koukejte tedy vysypat pár podrobností a bude lepší, když vám je spolknu, než abyste se vezli."

Todd si přejel bradu. „Hrozby se nemusí vždycky vyplatit."

Jack jenom čekal. Řekl jim, co má v úmyslu, a co se týče Daisy, necouvne ani nebude smlouvat. Až příliš mu záleží na její bezpečnosti.

Todd studoval jeho výraz a očividně si právě tuto zatvrzelost přečetl. „Měl jsem k tomu, abych pracoval s Daisy… osobní důvod."

Jack něžně podotkl: „Mne se celá záležitost taky osobně dotýká."

„Takže vás dostala, co?" usmál se Todd. „Věděl jsem, že stačí málo a všichni se za ní začnou otáčet. Potřebovala jenom získat trochu sebevědomí. S těma očima, co jí jiskří jako nadšenému dítěti na horské dráze, je prostě okouzlující. Spočítal jsem si, že potřebuje jenom trochu nápadněji se obléknout a chlapi začnou ztrácet hlavu."

„Přejděme k faktům," zabručel Jack.

„Dobrá, v kostce: jedna moje přítelkyně si s přítelkyněmi vyšla do Buffalo Clubu. Neměla zrovna náladu, rozhodně se jí nechtělo

tancovat. Zatímco kamarádky se točily na parketu, přišel za ní chlapík a nabídl jí, že jí koupí skleničku. Protože byla zrovna rozmrzelá, neřekla ne. Poslední věc, kterou si pamatovala, bylo, že se jí chtělo spát. Probudila se druhý den ráno doma ve vlastní posteli, nahá, sama, a bylo očividné, že se jí něco stalo. Byla znásilněna a týrali ji. Udělala tu nejchytřejší věc, jakou mohla, neosprchovala se, zavolala policii a zamířila do nemocnice.

Podle důkazního řízení ji znásilnilo přinejmenším šest různých mužů. Mlhavě si pamatovala jenom chlapíka, který jí koupil drink. Policajti se neměli čeho chytit, v bytě zbylo jen pár rozmazaných otisků prstů, avšak ani jeden z těch chlapů neměl policejní záznam. Slepá ulička. Pokud policie nepřistihne některého z těch hajzlů, jak chce znásilnit další ženu, a jeho DNA nebude odpovídat vzorkům DNA v nalezeném spermatu, je to neřešitelný případ.“

Příliš důvěrně známý příběh. Dokázat případy znásilnění bylo těžké i v okamžiku, kdy oběť útočníka znala. Pokud to byl někdo neznámý, nemohla si ho zapamatovat, protože byla omámená, a potom se pravděpodobnost, že zločince policie dopadne, rovnala vlastně nule.

Jack zaťal zuby. „A proto jste se rozhodli, že je dopadnete sami, a Daisy vám má posloužit jako volavka. Nemáte dojem, že policajti by si s tímto problémem poradili líp, že by mohli nasadit policistku vycvičenou právě na podobné situace?“

„Jasně, jenomže policie nic nedělá. Rozpočet je omezený. Nejedná se o zločiny vysoké důležitosti. Víte, jak to chodí. Kriminalita neustále stoupá a chybějí peníze, není dost policistů ani dostatek věznic pro zločince. Všechny odbory se hádají o to, kdo má přednost.“

„Mám chuť pěkně si vás podat.“ Jack se jen taktak udržel. ‚A zvládl bych to, i když je tady Howard. Co budete dělat, až nějaký sráč Daisy zdroguje? Počíháte si na něj a někde na parkovišti ho odprásknete?“

„Nejste daleko od pravdy.“

„Jaká je pravděpodobnost, že to bude právě ten parchant? Je jich všude jako hnoje.“

„Vím, že by to byl výstřel do tmy. Ale byl by to začátek. Někdo zazpívá, vyslepičí pár jmen a ti další vyzvoní další jména.“ Todd se

opřel dlaněmi o stůl a zachmuřeně si ruce prohlížel. „Ten příběh nebyl celý. Moje přítelkyně byla právě ta dívka, s níž jste mne tenkrát viděl. Byla v Buffalo Clubu poprvé, protože jsme se pohádali. Chtěla, abych si ji vzal, a já jí řekl, že nemůžu, protože… mě vážou jiné věci –“

„Jako vaše současné poslání.“

Todd vrhl na Jacka bleskový pohled. „Ano,“ přiznal. „Jako toto poslání. Sňatek je navíc důležitý krok. Byl jsem vlastně trochu rád, že se mohu vymluvit na práci. Byl jsem do ní blázen, jenomže… krucinál, nejspíš jsem měl plné kalhoty. Proto šla do klubu.“

Jack přikývl. Měl dojem, že pochopil. Vzájemný vztah musel být hezky silný jakmile dívku znásilnili, pochopitelně už ji stálo mnoho úsilí znovu mužům uvěřit anebo mít potěšení ze sexu. „Léčila se?“

„Nějaký čas. Nebylo to nic platné. Zabila se.“

Ostrá slova dopadla jako rána kladivem. Toddovi se z obličeje i z očí vytratil smutek i hněv.

Howard zaklel. „Ježíši, člověče – právě jsi řekl, že tvou dívku znásilnili. Panebože, to je mi moc líto.“

„Ano, mně taky,“ přidal se Jack. „Truchlíte, cítíte vinu, a proto jste si vybral Daisy, aby ji stihl navlas stejný osud jako dívku, kterou jste miloval. Vy parchante, *s chutí* bych vám zakroutil krkem.“ Zaťaté pěsti se mu třásly touhou právě tak se zachovat.

„Jenom tu sympatii nepřehánějte, Russo,“ ucedil Howard trpce.

Todd se mírně usmál, i když to byl smutný úsměv. „Pěkný obrat, milujete ji; proto do vás vjel takový vztek.“

„Daisy si nezaslouží, aby ji někdo takhle využíval,“ smetl Jack ze stolu poznámku o tom, že ji miluje. Ať už ji miluje nebo ne, udělal něco, proč musí všechno dokončit; stojí o ni a nasadí všechny síly, aby ji chránil. Použije všech nezbytných prostředků, všech zbraní, které má po ruce. Úplně jiná záležitost je ale to, co se teď děje, problém, do kterého jsou namočeni tihle dva; když bude bojovat sám, nezbude mu ovšem dostatek sil, aby pokryl všechna choulostivá místa, naopak teď potřebuje pomoc.

„Daisy se týká ještě něco jiného, něco, čemu nerozumím, ale co mě nepříčetně vytáčí.“

Toddovi opět zasvítila zvědavost v očích. „Co?“

„Úkol, na kterém pracujete… patříte k federálům, místní policii nebo jste soukromí detektivové?“

Todd si s Howardem vyměnili rychlý pohled. „Federálové. To znamená, že máme mezistátní působnost.“

„Výborně. Podrobnosti mě nezajímají, potřebuju jenom, abyste mi pomohli, a chci vědět, na jaké úrovni se pohybujete.“

„Nemůžeme nic slíbit –“

„Ani nemusíte. Dnes ráno se stalo něco podivného. Zavolal mi starosta a chtěl, abych mu zjistil poznávací značku jednoho auta. Údajně viděl, jak vůz parkuje na hasičském stanovišti před ordinací lékaře. Balamutil mě takovým tím místním kecáním, jak nevolal strážníka, aby majiteli napařil pokutu, protože nechtěl dráždit někoho, komu zrovna nebylo dobře.“

„Jasně, jasně, Temple Nolan má široké srdce,“ zamumlal Todd.

„Ověřil jsem si tedy číslo a značka patří Daisy. Nejenže by Daisy nikdy nezůstala stát na místě pro hasiče, ale také ani omylem nenavštívila doktora. Vím to. Takže starosta musel o tom, kde k číslu přišel, lhát. Kdyby byl auto viděl na vlastní oči, věděl by, že patří Daisy. Jenomže majitele vozu chtěl znát někdo jiný.“

„Možná ji viděl někdo z Buffalo Clubu a rád by zjistil, kde bydlí, aby s ní mohl navázat kontakt.“

„Někdo, kdo si spočítal, že už nikdy do klubu nepřijde a že tohle je jediná cesta, jak se k ní dostat? Někdo, kdo čirou náhodou zná i starostu?“

„Dobře, tohle je chabý nápad. Máte lepší?“

„Ne, ale ježí se mi pěkně vysoko všechny vlasy na hlavě.“

„To mi stačí,“ prohlásil Howard. „Podle přízvuku slyším, že nejste odnikud z okolí, ale nemůžu uhádnout, odkud jste přišel. A taky nejste žádný zapadákovský šéfíček. Kde jste makal?“

„Ve skupinách rychlého nasazení v Chicagu a v New Yorku.“

„Tam si vaše vlasy na hlavě asi pořádně užily.“

„Nikdy se nespletly.“

„Co tedy máme podle vás udělat?“ zeptal se Todd. „Nemáme se čeho chytit, není kde začít.“

„Ještě ne. Zatím chci jenom zaručit, že ji nic neohrozí. Dobrá zpráva je, že je v registru stále ještě zapsána na adrese, kde bydlí její

matka. Úředně zatím nikdo její novou adresu nezná, jedině že by se někomu podařilo vypátrat ji v seznamech městských služeb – což by pro starostu nebyl problém – jako jsou třeba městští vodohospodáři. Pokud však starosta neví, že se přestěhovala, nemá důvod vyzvídat.“

„Mohl byste se k těm svazkům dostat a informaci vymazat?“

„Účty za vodu jsou uloženy v počítači. Nejsem žádný hacker, takže nemohu do systému proniknout zvenčí, ale možná to zvládnu zevnitř. A co telefon a elektrárenské společnosti?“

„Vynasnažím se tuhle informaci zablokovat,“ prohlásil Todd. „A bude potřebovat tajné číslo, protože jinak si každý blbec může zavolat na informace a je doma.“

„Zařídím,“ řekl Jack. „Nevím, co hledám. Nevím, proč by se jí chtěl někdo věšet na paty, a dokud se to nedozvím, chci, aby ji chránil bytelný štít.“

„My už dva roky řešíme jistou situaci. Pokud by nám výsledky klaply, budeme mít s Howardem práce až nad hlavu a nebudeme schopni poskytnout vám pomoc. Víte, jak to chodí. Avšak do doby, než půjde do tuhého anebo případ rozetneme, uděláme, co bude v našich silách.“ Todd zabubnoval prsty na stůl. „Samozřejmě mimo protokol.“

„Samozřejmě. Přátelé jenom pomohou přátelům.“

18

Jack zamířil zpátky do Hillsbora, vrátil dodávku podřízenému, ověřil si, že Daisy sedí v klidu v knihovně, a zbytek dne strávil tím, že vyřizoval myriádu maličkostí, které se každý den na policejním oddělení.nahromadí. Z kanceláře odešel jako obvykle, zajel domů, posekal trávu, aby zabil trochu času, zašel do domu a osprchoval se a potom zavolal k sobě do kanceláře, aby se ujistil, že Eva Fay už z práce odešla. Někdy si myslel, že tam dokonce i přespává, protože kdykoli se objevil, už v kanceláři seděla a bez ohledu na to, jak dlouho se v kanceláři zdržel, odcházela vždycky až po něm. Hotový postrach. Jako sekretářka pracovala tak dokonale, že měl tisíc chutí zařídit, aby ji přeložili do New Yorku, aby viděl, jaké zázraky by dokázala předvést v některém z tamních okrsků.

Telefon mu v kanceláři nikdo nezvedl, mohl se tedy vrátit. Auto nechal na příjezdové cestě, pěkně na očích všem, kdo by měli zájem ho hledat. V kuchyni nechal svítit lampičku nad barem, další světlo rozsvítil v ložnici v patře a jedno v obýváku. Pokud by někdo poslouchal, televize se postarala o trochu hlasu. Dokud ten, kdo jde po Daisy, nekápne na to, že si s ní něco začal, nemá smysl, aby někdo sledoval jeho dům, ale nechtěl riskovat.

Když padl soumrak, vyhledal pár věcí, které by mohl potřebovat, a nacpal si je do kapes. Natáhl si džíny, černé triko a vzal si jinou čepici – tentokrát čistě černou – proklouzl zadními dveřmi a pěšky se vydal na oddělení. V tuto dobu už na ulici nebyla ani noha, všichni už stihli pouklízet zbytečnosti, navečeřet se a sednout si k televizi. Zaslechl,

jak skupina mládeže se smíchem honí světlušky, jenomže to bylo ve vedlejší ulici. Možná že díky mírnému ochlazení někdo posedává na verandě, aby se nadýchal čerstvého vzduchu, avšak Jack věděl, že se v houstnoucím soumraku vlastně úplně ztrácí.

Když vstoupil zadním vchodem, kudy vcházejí všichni policisté, zvedl dozorčí z druhé směny Scott Wylie překvapeně hlavu. Byl klid, nic se nedělo, a proto se Wylie ani nepokoušel schovat rybářský časopis, v němž si četl. Jack sám začínal od píky, a proto věděl, jak nudné, nekonečné jsou noční služby, a nikdy podřízeným nemyl hlavu, že si v té nudě čtou. „Šéfe! Něco se děje?“

Jack se usmál. „Napadlo mě, že tu přespím, abych konečně zjistil, kdy chodí Eva Fay do práce.“

Seržant se usmál. „Hodně štěstí. Na tyhle věci má doslova šestý smysl; přihrabe se určitě i po čtyřech.“

„Chvilku se zdržím v kanceláři, potřebuju dorazit nějaké papírování. Chtěl jsem ty věci vyřídit zítra, ale vyvrbilo se něco jiného.“

„Jasně.“ Wylie se znovu ponořil do čtení a Jack prošel skleněnými dveřmi do křídla, kde byly kanceláře. Policejnímu oddělení patřila dvě poschodí budovy postavené do tvaru L s tím, že v poloviče, s výhledem do ulice, byly kanceláře, šatny policistů, sprchy a evidenční archiv, účtárna a místnosti určené k výslechům se táhly v prvním patře v delším traktu a cely byly až nahoře.

Jack měl kancelář ve druhém poschodí s oknem do ulice. Vešel dovnitř a rozsvítil lampičku na psacím stole, rozházel po stole pár listin, aby se zdálo, že na nich pracuje – pro jistotu, kdyby někdo vešel, o čemž pochyboval – pak vylovil ze stolu klíč a tiše sešel do suterénu, kde krátká chodba spojovala velitelství policie s radnicí.

Podzemní tunel sloužil k převádění vězňů z vězení k soudním přelíčením a byl na obou stranách bezpečně uzamčen. Jeden klíč měl Jack, druhý dozorčí seržant a třetí kdysi vlastnil i správce budov, jenomže tomu jej poté, co zjistili, že své přítelkyně provádí po budově jako po hradě, hezky rychle sebrali.

Odemkl si dveře, a jakmile se jimi protáhl, opět za sebou zamkl – jen pro jistotu. V chodbě tunelu byla tma jak v hrobce, avšak Jack měl tužkovou baterku, která vrhala úzký jasný paprsek. Odemkl dveře na

druhé straně chodby, ale zde již nezamykal; kdo by co v radnici po páté odpoledne pohledával? V suterénu byla tma a ticho, tak jak mělo být.

Potichu vyšel po schodech; dveře na konci schodiště neměly zámek. Trochu je pootevřel, poslouchal, potom se podíval škvírou a pátral, jestli někde neuvidí světlo. Nic. Nikde živá duše.

O poznání klidnější otevřel chatrný zámek u dveří k vodohospodářskému oddělení – město by už vážně zasloužilo všude nové zámky, trvalo mu jen pár vteřin, než si s tímhle klumpem poradil a nahodil počítač. Systém nechránilo žádné heslo, nebylo proč. Navolil program, vyhledal soubor vyúčtování a otevřel jej. Pánbu zaplať těm pilným včeličkám, všechny údaje navazovaly podvojně – patřičné sumy i jména. Hladce našel Daisyino jméno, vyvolal si je, změnil její adresu na svou, uložil změnu do paměti a soubor uzavřel. Bingo.

Jakmile vyřídil tuto záležitost, vypnul operační systém počítače, zamknul za sebou a zamířil o patro výš do kanceláře starosty. Neměl nejmenší tušení, po čem pase, byl si však jistý, že se chce alespoň porozhlédnout.

Podobně jako k němu do kanceláře, i ke starostovi bylo možné vejít dvěma vchody: první vedl přes předpokoj a svatyni Nadine, druhé dveře byly označené na chodbě o kousek dál. Tady byly zámky mnohem lepší než ty u odboru vodního hospodářství.

Jack se rozhodl využít Nadiných dveří. Teoreticky bylo možné, že si třeba bude myslet, že zapomněla zamknout. Když zopakoval proceduru, kterou použil u odboru vodohospodářů, vytáhl z kapsy malou soupravu šperháků a šroubováčků, potom si dal tužkovou baterku do zubů, skrčil se a pustil do díla. Otvírat zámky uměl skvěle, i když po přestěhování do Hillsbora vlastně neměl příležitost si umění zopakovat. Když se ho lidé vyptávali, jakým výcvikem musel projít, než se dostal do skupiny rychlého nasazení, anebo chtěli slyšet historky o akcích, jichž se zúčastnil, nikdy je nenapadlo, že by mohl mít ještě nějaký jiný výcvik než fyzický. Účast v akcích vždycky trochu zlehčoval – krucinál, není Rambo, nikdo z nich nebyl, i když vždycky se našel někdo, komu přehnané bájení vyhovovalo – a o

některých aspektech výcviku už vůbec pomlčel, protože něco si v zásobě člověk nechat musí.

Zámek cvakl za třicet vteřin. Obyčejného smrtelníka by vyděsilo, jak snadno lze zamčené dveře otevřít; každý si myslí, že stačí otočit klíčem a je v bezpečí. Bohužel jediní lidé, před nimiž jsou bezpeční, jsou občané, kteří jsou poslušní zákonů a zamčené dveře ctí. Pobuda rozmlátí okno, vykopne dveře; Jack znal dokonce případy, kdy se zloději prokopali pod domem a vyřízli díru v podlaze. Poplašná zařízení a mříže trochu poslouží, ale jakmile se někdo rozhodne dostat dovnitř, cestu si najde.

Právě jako se teď on proboural do kanceláře starosty. Jack se uchechtl, když procházel Nadiným předpokojem s baterkou hezky skloněnou tak, aby světlo nepřelétlo kolem okna, a zkusil dveře ke starostovi. Nebyly zamčené; znamenalo to jednu ze tří věcí: buď Temple nemá co skrývat, nebo je tak bezstarostný, že mu nezáleží na životě, anebo chce dát najevo, že zde není k nalezení nic podezřelého. Jack doufal, že pravdivá bude první možnost, avšak spočítal si, že to bude ta třetí.

Pracoval rychle, ale systematicky. Prohrabal koš na papír a našel zmačkaný útržek s naškrábnutým číslem Daisyina auta, avšak dál už nic zajímavého. Uhladil papír; byl to list z poznámkového bloku s vytištěným jménem *Temple Nolan* v záhlaví, právě takový, jaký ležel Templovi na psacím stole. Bylo tedy jasné, že když starostovi někdo volal, aby mu zjistil, komu patří předmětná poznávací značka, musel sedět starosta tady v kanceláři.

Blesková prohlídka stolu nenabídla žádný úlovek. Jack přelétl pohledem celou kancelář, nebyla tu však ani registračka, ani skříň, jenom sedací souprava. Všechny skříně stály v kanceláři u Nadine. Na stole měl ovšem Temple dva telefony. Jeden byl úřední, se seznamem telefonních čísel. Druhý byl soukromá linka, která měla Templovi umožnit volat i přijímat hovory, o nichž Nadine neměla vědět.

Jack zkusil vystřelit naslepo. Vytáhl z kapsy malý nahrávač. Zmáčkl tlačítko na soukromém telefonu a potom podržel nahrávač u sluchátka, nahrál všechny tóny a bleskově zavěsil. Měl kámoše, který dokáže zvuky vytáhnout, a ten mu možná řekne, jaké číslo se z telefonu volalo. Potom zmáčkl +69 a poznamenal si číslo připojeného

počítače. Nebyla to místní linka, takže Templovi naposledy jen stěží volala manželka, aby se dozvěděla, kdy přijde na večeři. Jack vytrhl z bloku několik dalších stránek, aby se ujistil, že nic tužkou nevytlačil, zmačkal je a hodil do odpadkového koše. Koš vysype uklízečka dávno předtím, než přijde Nolan do práce, i když je málo pravděpodobné, že by se hrabal ve vlastním odpaďáku, když tam kromě Daisyiny poznávací značky, kterou Jack do smetí vrátil, nic důležitého není.

Dnes večer už nic jiného udělat nemůže. Vytáhl kapesník a pečlivě otřel všechna místa, kam sahal; potom Nadinou kanceláří prošel ven. Chodbou v suterénu se vrátil do vlastní úřadovny a tam zase sklepal dohromady všechny listiny na psacím stole, aby Eva Fay nepoznala, že tu byl, zhasl světlo a zamkl. Všechno bylo jako předtím.

Do služebny dozorčího vešel zadem; bylo tu poněkud rušněji než dřív; jeden policista přivlekl opilého řidiče, chlapa jako horu, dobré dva metry a hezky přes metrák. Jakmile Jack vstoupil, jak seržant Wylie, tak policista, se k němu ohlédli. Opilec zjistil, že chvilková roztržitost mu dává šanci, aby práskl do bot, praštil policistu do ramene, až ho odhodil, pak jako beran sklonil hlavu a nabral Wylieho rovnou do žaludku.

Jack už nějaký čas žádnou akci neviděl. S čirým potěšením se do rvačky zapojil.

Všichni tři měli co dělat, aby si s hromotlukem poradili, a věru že se s ním nemohli moc mazlit. Ještě štěstí, že měl želízka na rukou, protože jinak by jim dal pěkně zabrat. Když už ho stihli spoutat i na nohou, seržant Wylie si přejel po žebrech a hekl.

„Něco zlomeného?“ zeptal se Jack a utíral si krev, která mu tekla z nosu.

„Myslím, že ne, budou jenom naražená.“ Avšak když si na žebra znovu sáhl, sykl bolestí.

„Dojdi si je dát prohlédnout, já už to tady vyřídím.“

Policista Enoch Stanfield měl opuchlý ret, na oku mu narůstala veliká boule. Když si kapesníkem namočeným ve studené vodě přikládal obklad na oko, rozčileně se třásl. „Páni, jak já tuhle práci miluju,“ soukal ze sebe vyčerpaně. „Nikde jinde bych neměl každý den příležitost, aby mě někdo nakopal do prdele.“ Zašilhal po Jackovi. „Vy jste vypadal, že si užíváte, šéfe.“

Jack se podíval na hromotluka, který hned v okamžiku, kdy mu svázali nohy, tvrdě usnul. S otevřenými ústy chrápal jako spící obr. „Takovéhle dny miluju ze všech nejvíc.“ Jack byl také pořádně vysílený, i když se nechvěl tak jako Stanfield.

Musel přizvat dalšího policistu, aby mu pomohl odtáhnout opilce za katr. Zavolal také lékaře, aby muže prohlédl a ujistil se, že je obr v pořádku, neutrpěl inzulínový šok nebo něco podobného, třebaže podle dechové zkoušky byl jenom jako dělo a lékař s touto diagnózou souhlasil. Stanfieldovi dal na oko ledový obklad, zašil mu ret a další kostičky ledu putovaly Jackovi na levou ruku, která mu začínala otékat. Neměl ani zdání, v kterém okamžiku se do ruky udeřil, jenomže tak už to při rvačkách bývá: vrhnete se do boje a následky se shledávají až potom. V době, kdy všechno zařídil včetně toho, že místo Wylieho povolal na zbytek služby náhradníka, bylo téměř půl jedenácté; dorazilo už obsazení třetí směny, kromě Wylieho tu ještě zůstali i chlapi z druhé střídačky, a když viděli na scanerech, co se na strážnici děje, i chlapi, kteří měli nastoupit až ráno, přišli se také mrknout. Koneckonců každý den se nestane, aby se náčelník osobně zúčastnil pěstního zápasu s chlapem namazaným jako doga.

„Není nutné, aby se o této události dozvěděla Eva Fay,“ prohlásil zachmuřeně. Všichni se rozchechtali.

„Ta spustí pěkný kravál, že jste tu byl, když ona nebyla ve službě,“ zašklebil se policista Markham, který kroutil policejní službu už dvacet let.

Jack si uvědomil, že si chlapi situaci rozjařeně vychutnávají. Nestává se často, aby mužstvo a podřízení viděli, jak šéf sotva popadá dech a je špinavý jako vandrák. Díky služební hierarchii v nich vždycky byla kapka odstupu. Největší roli však hrálo, že je přistěhovalec. Tím, že se pustil do rvačky s opilým hromotlukem, jim dokázal, že k nim patří, že je navzdory hodnosti pravý policajt.

Jako by to nestačilo, domů se musel vydat po svých. Mohl některého mládence požádat, aby ho odvezl, jenomže pak by neměl rozumné vysvětlení, proč vlastně na oddělení přišel pěšky, a tady nechtěl pravé důvody vůbec rozmazávat.

V domě bylo všechno tak, jako když odcházel. Nezdálo se, že by s něčím bylo hnuto. Ze všeho nejdřív se tedy vrhl k telefonu a zavolal

na informace, aby si ověřil, jestli může někdo získat číslo důvěrné starostovy linky na radnici. Číslo nebylo v žádném seznamu. Nedivil se. Hned nato zavolal Toddu Lawrencovi. Ten se po třetím zazvonění ospale ozval: „Haló."

„Změnil jsem adresu," ohlásil mu Jack. „A použil jsem záznamník na starostově soukromé lince, abych získal číslo jeho posledního hovoru."

„Pěkně jste sebou hodil," zdálo se, že se Todd probudil.

„Znamená to, že musíme prověřit dvě čísla. Zvažte, jestli můžete zjistit starostovu důvěrnou linku a taky získat záznamy, šlo by?"

„Takže chcete, abych vám vytáhl zprávy ze záznamníku tří linek," konstatoval.

„Na co máme kamarády u federálů?"

„S takovou můžete federálním kamarádům políbit šos."

„Počítám, že můj federální přítel tuto službu Daisy dluží."

Todd si vzdychl. „Máte pravdu. Dobře. Zkusím se podívat, co se dá dělat, třeba z laskavosti někam zavolám. To je ovšem úplně mimo protokol."

Potom Jack zavolal Daisy, třebaže když se mrkl na hodinky, zjistil, že už je po jedenácté. Určitě se přesně v deset zašila do postele, avšak po všech eskapádách, které pro ni dnes podnikl, si alespoň chvilku popovídání zaslouží.

„Haló." Hlas jí nezněl ospale; unaveně ano, ale ne ospale.

„Už jsi v posteli?"

„Ještě ne. Byl to… příšerný večer."

„Proč? Co se stalo?" Znenadání byl jak na trní.

„Nemůžu ho ani na vteřinu pustit z očí, jinak hned něco roztrhá."

„Jeho?"

„Psa."

Pes. Jackovi spadl kámen ze srdce. „Nezdá se, že by byl moc dobře vycvičený."

„Vůbec není vycvičený. Rošťáku, ne! Necháš to! Musím mazat," vyhrkla.

„Hned jsem tam," řekl Jack, těsně než zavěsila, i když nevěděl, jestli ho vůbec slyšela. Bylo mu to jedno. Popadl klíče, zhasl světla a vyběhl ven.

Daisy byla na konci sil. Ve tři odpoledne jí telefonovala matka a unaveně prohlásila: „Vezeme s tetou Jo štěně k tobě domů. Je tam alespoň oplocený dvorek a tam se může proběhnout. Počkáme, až se vrátíš.“

Ach bože. Zpráva nevěstila nic dobrého. „Co provedl?“

„Ptáš se, co ten ďáblík *provedl?* Doslova nás zhuntoval. Však za chvíli uvidíš.“

Když se deset minut po páté vrátila domů, maminka i teta Jo podřimovaly v obývacím pokoji a štěně spalo mámě u nohou. Vypadalo tak líbezně, když leželo na břiše s nožkama nataženýma dozadu jako předložka z medvědí kožešiny. Až srdce jihlo.

„Ahoj, zlatíčko,“ zabroukala. Jedno těžké víčko se zvedlo, ocásek se zahoupal; a spalo se dál.

Teta Jo se zvedla. „Díky bohu, že jsi doma. Hodně štěstí; budeš ho s tím ďáblíkem potřebovat. Pojď, Evelyn, vypadneme, dokud to jde.“

Evelyn se posadila a soucitně se podívala na štěně, které jí leželo u nohou. „Volali jsme Miley Parkové, aby nám řekla, jestli mu něco není. Jenom se chechtala a prohlásila, že je možná trochu rozčilený v novém domově, ale že se štěňaty zlatých retrívrů do čtyř měsíců šijí všichni čerti. Přestane, jenom když usne.“

„Má dvě rychlosti,“ podotkla teta Jo. „Buď lítá jako raketa, nebo spí. To je všechno. Užij si. Pojď, Evelyn.“

„Myslím, že bychom měli zajít do Wal-Martu a koupit nějakou miminkovskou ohrádku, abychom ho aspoň mohly zašít v jedné místnosti. Chceš, abychom ti taky jednu koupily?“

„Koupíme, co budou mít na skladě,“ rozhodla teta Jo. „Pojď, Evelyn.“

„Proboha, je tak neposlušný?“ žasla Daisy. Když spal, vypadal jako hotový andělíček.

„Zdá se, že v domě nic neudělá,“ pravila matka. „Jenomže se musí každé dvě hodiny proběhnout, přesně jak bijí hodiny na věži. Na podložku se nevyčůrá –“

„Tu radši rozcupuje na kousky,“ přerušila ji teta Jo. „Evelyn, padáme.“

„Miluje svoje vycpané hračky –“

„Miluje všechno, i misku na vodu. Jestli nejdeš, Evelyn, odcházím sama. Co nevidět se vzbudí.“

Štěně zvedlo hlavu a zívlo, vyplázlo růžový jazýček. V deseti vteřinách popadly matka i teta kabelky a vypadly ze dveří. Daisy si zapřela ruce v bok a podívala se na chlupaté klubíčko. „Tak, pane, copak jste vyváděl?“

Psík se otočil na záda a protáhl se. Nemohla odolat, aby mu nepodrbala teplé bříško, což si štěně vysvětlilo jako výzvu, aby ji všude, kam dosáhlo, olizovalo. Vzala je do náruče a pohoupala. Štěně se opřelo velkými měkkými packami a začalo se vrtět, čímž hlásilo, že chce dolů. Postavila je, ale když vyrazilo do kuchyně, sprintem se rozběhla za ním. Psík se chtěl jenom napít. Hltavě pil a pak zničehonic vjel oběma předními packami do misky a všechnu vodu rozlil.

Daisy celou podlahu v kuchyni vytřela hadrem – což byla podle štěněcích představ skvělá hra, protože neustále honil smeták – pak ho nakrmila a šla ho vyvenčit. Patřičné učinil, sotva se dotkl trávy, a jal se mapovat keř. Daisy se bála, aby listí nebylo jedovaté a nějak mu neuškodilo, a proto ho rychle z houští odlákala tím, že foukala trubičkou do vody v dětském bazénku, který mu koupila. Štěně bylo příliš malé, než aby přelezlo okraj bazénu, takže mu pomohla a sledovala, jak pobíhá a ráchá se v pěticentimetrové louži, až byl celý mokrý, ona byla jako vodník a břicho ji od smíchu bolelo. Když ho vytáhla z bazénku, zabalila ho do ručníku a odnesla do domu v blahé naději, že štěně usne a ona se stihne navečeřet.

Znovu převrhl misku s vodou. Když vytírala, skákal za smetákem. Potom ukradl utěrku a lítal s ní jak šídlo. Když si s ní vlezl pod postel, chytila utěrku a štěně vytáhla. Její snaha sebrat mu hadr ho očividně přesvědčila, že si chce hrát na přetahovanou, a tím víc se o ni rval a strašidelně při tom vrčel.

Odvedla mu pozornost vycpanou kachničkou. Přehodil si kačenu přes hlavu, skočil po ní a podařilo se mu zastrčit ji pod gauč, kde na ni nedosáhl. Stál a štěkal, dokud si Daisy neklekla na všechny čtyři a kačku nevytáhla. Okamžitě ji pod gauč uklidil znovu.

Jako další atrakci mu předhodila gumovou hračku na kousání a ta mu vydržela asi deset minut. Ležel na břiše, předními packami hračku pevně držel a soustředěněji ohryzával. Daisy využila příležitosti, aby

se svlékla z šatů, které měla na sobě v práci, a začala si mazat krajíc chleba. Zaslechla, jak v obývacím pokoji něco třesklo, a bosa se rozběhla zjistit, že štěněti se kdovíjak podařilo ze stolku s lampičkou stáhnout dálkový televizní ovladač a teď mu dávalo co proto. Sebrala ovladač a uložila jej do bezpečí.

Štěněti se děsně líbily její červené nehty u nohou. Zaútočilo Daisy na bosé nohy. Poskakovalo a pokoušelo se jí do prstů zakousnout; Daisy ho vyděšeně plácla a ostré štěněcí zoubky ji píchly jako jehličky. Nakonec se k němu sklonila a štěně jí olízlo prsty, jako by chtělo vyzkoušet, jak chutnají, a pak ji spokojeně pustilo.

Nakonec usnulo. Psík se skulil uprostřed hraní, a když zavřel očka, hlasitě si vzdychl.

„Myslím, že dnes toho na tebe bylo dost, hochu," zašeptala. „Stýská se ti po mámě, po sestřičkách a bráškách? Vždycky sis měl s kým hrát, viď? A teď jsi tu sám."

Bylo něco po sedmé a Daisy padala hlady. Domazala si obložený chléb a ukusovala si z něj vestoje, tak aby na psíka dobře viděla. Vypadal tak sladce a roztomile, když spal, ale jakmile zase otevře oči, začne lítat znovu jako splašený. Štěně spalo a svět mu mohl být stejně ukradený jako miminu. Daisy se rozhodla, že se bleskově osprchuje, a pro jistotu, kdyby se štěně vzbudilo, nechala dveře do koupelny otevřené. Svlékla se, hodila šaty na zem a vlezla si do vany. Sotva se namydlila, zaslechla nějaký šum a odtáhla závěs. Spatřila, jak se chlupatá kulička valí do předsíně s jejími kalhotkami v tlamě.

Daisy vyskočila z vany a nahatá se pustila do pronásledování. Kdovíjak se štěněti podařilo i s ukořistěným pokladem schovat za otoman. Daisy odtáhla gauč a kalhotky si vydobyla zpátky. Samozřejmě s dírou. Štěně kmitalo ocáskem.

„Ty rarášku jeden," zvedla štěně a vzala si je s sebou do koupelny. Tentokrát dveře zavřela, tak aby štěně nemohlo utéci, šaty si položila na nádržku u záchoda, kde na ně nemohlo dosáhnout, a znovu si vlezla pod sprchu. Štěně celou tu dobu štěkalo, stálo na zadních a pokoušelo se vyškrábat do vany za ní.

Epizoda se smetákem ji poučila; místo aby se utřela teprve na předložce, zůstala ve vaně. Štěně sedělo na zadních, toužebně sledovalo kmitání ručníku a tvářilo se svatouškovsky.

Má tak šťastný čumáček, pořád se směje. Nad tmavýma očima má ještě tmavší čárky, jako kdyby mu někdo oči zvýraznil uhlem, a se svedou kožešinou a dlouhými plavými řasami vypadá vyloženě exoticky. Šila s ním zvědavost a k vytržení ho přivádělo všechno, na co se podívalo, takže ocásek mu švihal jako bláznivě natažený metronom.

„Nevadí, že jsi ďáblík," prohlásila Daisy. „Jsi *můj* ďáblík a já jsem se do tebe zamilovala, hned když ses mi vyšplhal do klína." Jakmile psík uslyšel, jak ho chválí, začal ocáskem švihat ještě rychleji.

„Musím ti vymyslet pořádné jméno, takové, aby znělo hrdinsky. Máš mě totiž chránit, víš? Myslím, že by moc zlodějů nevyděsilo, kdybych začala ječet: ‚Vem si ho, Chlupáčku,' nebo ano? Co takhle *Brutus?" Čoklík* zívl.

„Máš pravdu; nejsi žádný *Brutus.* Jsi moc roztomilý. Co takhle *Rarášek?"* Chvíli si ho prohlížela a potom i tento nápad zavrhla. „Ne, to by se mi nelíbilo, protože je mi jasné, že i když vyrosteš, budeš miláček."

Celý zbytek večera se pokoušela vybrat mu jméno: Rambo, Rocky, Samson, Vlk, Rex, Brok. Ani jedno se jí nelíbilo. Žádné z těchto siláckých jmen jí k usměvavé tlamičce nesedělo.

Zjistila, že v misce nesmí nechávat vodu, protože jinak bude celá kuchyň plavat. Jakmile k misce přišel, trochu mu nalila, a v okamžiku, kdy byl na dně, znovu mu dolila, dokud nepřestal chlemstat. Když ovšem skončil, zůstalo v misce naneštěstí vždycky pár kapek a štěně se namočilo. Ten večer vytírala Daisy podlahu sedmkrát a sedmkrát se odehrál zuřivý hon na smeták.

Žasla, jak je psík chytrý; za odpoledne a večer už se naučil, že když potřebuje ven, musí přejít k zadnímu vchodu. Nakonec se zdálo, že už všechny potřeby vykonal, a proto mu Daisy ukázala pelíšek, umístěný u ní v ložnici, tak aby nezůstal sám a v noci nenaříkal. Zavřela dveře od ložnice, aby jí v noci neutekl, dala mu do postele vycpanou kachnu a vyčerpaně se uvelebila. Zhasla lampu a přesně dvě minuty nato začalo štěně kňourat.

Za čtvrt hodiny Daisy boj vzdala a vzala si je k sobě do postele. Byl radostí bez sebe, poskakoval, trhal za přikrývky a olizoval ji. Jen taktak se jí podařilo štěně uklidnit, když zazvonil telefon. Volal Jack.

Zatímco mluvil, štěně objevilo župan, který si hodila přes pelest, a zakouslo se do rukávu. Vykřikla: „Rošťáku, ne! Pusť to! Musím mazat," zavěsila, aby se natáhla přes postel a zachytila štěně dřív, než se skutálelo na podlahu.

Za necelých pět minut se ozval zvonek. Daisy si unaveně vzdychla, vylezla z postele, popadla štěně a šla s ním ke dveřím. Zdálo se, že to bude nejbezpečnější. Bleskový pohled jí ozřejmil, že na verandě netrpělivě podupává Jack. Rozsvítila, jednou rukou odsunula petlici a pustila ho dál.

Když Jack vešel, při pohledu na štěně zkameněl. „Vždyť je to štěně," řekl jako omráčený úžasem, plynoucím očividně z jejího sdělení, že už má psa.

„Neříkej!" divila se na oko. „Ta paní mi tedy lhala."

„Je to štěně *zlatého retrívra.*"

Pohoupala psíka v náručí. „No a?"

Jack odměřenými pohyby zavřel dveře, zamkl je a potom začal pravidelně hlavou bít o futro.

„Co ti na mém štěněti nevoní?" chtěla vědět Daisy.

Jen taktak se ovládl: „Jádrem věci je, že sis měla obstarat psa na *hlídání.*"

„Vyroste," uklidňovala ho. „Koukni, jak má velké packy. Bude habán."

„Jenomže pořád zlatý retrívr."

„A v čem je malér? Podle mě je krásný."

„To je. Nádherný. Jenomže zlatí retrívři jsou tak přátelští, že nic neuhlídají. Podle nich je každý jejich kamarád, který chodí po zeměkouli jen proto, aby se s nimi mazlil. Možná že zaštěká, aby ti oznámil, že se někdo blíží, ale tím to hasne."

„To stačí. Mně vyhovuje." Vlepila štěněti na hlavu hubičku. Štěně se kroutilo a snažilo se vymanit z objetí, aby mohlo prozkoumat novou lidskou bytost.

Jack s povzdechem natáhl ruce a vzal si malého zvědavce do náručí. Ten mu začal jako blázen olizovat každý volný kousek kůže. „Jmenuje se tedy Rošťák?"

„Ne, zrovna jsem se snažila jméno vymyslet. Jenomže žádné nesedí."

„Pokud jsou to jména jako *Rošťák*, pak se nedivím. Těmhle zlatým pejskům se obvykle říká *Štístko* nebo *Chlupáček.*“ Zvedl si štěně až těsně k obličeji. „Co takhle *Midas?* nebo *Řek?* Nebo –“

„Midas!“ pravila Daisy, a když sjela pohledem z Jacka na štěně, oči jí zazářily. „Není co řešit!“ pověsila se na Jacka a stoupla si na špičky, aby ho mohla políbit, avšak čerstvě pokřtěný Midas byl blíž a olízl jí ústa. Vyprskla a utřela si rty. „Díky, miláčku, ale ty neumíš zdaleka tak líbat jako tenhle pán.“

„Díky,“ prohlásil Jack, a když se sklonil, aby Daisy políbil, držel Midase v patřičné vzdálenosti. Byl to žhavý polibek. Daisy se začala rozplývat.

„Vadilo by ti, kdybych tu zůstal na noc?“ zamumlal a celoval ji po celém hrdle.

„Byla bych štěstím bez sebe,“ prohlásila, avšak vzápětí hlasitě zívla.

Jack se zachechtal. „Lhářko. Sotva se držíš na nohou.“

Daisy se začervenala.. „Měla jsem včera perný den. A vlastně i noc.“ Střelila pohledem po Midasovi. „Vlastně až do rána. Nemůžu ho nechat bez dohledu ani minutu.“

„A co kdybych zůstal a jenom bychom spali?“

Zarazila se. ‚A proč bys to dělal?“

„Jen abych se ujistil, že jsi v pohodě.“

„Myslím, že tuhle ochranitelskou službu trochu přeháníš.“

„Možná ano, možná ne. Dneska mne starosta donutil, abych mu zjistil jistou poznávací značku; prohlásil, že dotyčné auto viděl parkovat na vyhrazeném stání pro hasiče před ordinací doktora Bennetta. Hádej, čí značka to byla?“

„Čí?“

„Tvoje.“

„Moje!“ Vyjela rozhořčeně. „V životě jsem na stání pro hasiče nezaparkovala!“

Když pokládal Midase na zem, ušklíbl se. „Taky mě to ani nenapadlo. Máš tušení, proč by mohl starosta chtít, abych mu číslo tvého vozu našel?“

Pomalu zavrtěla hlavou.

„Kdyby tě byl v autě viděl, věděl by, že jsi to byla ty, takže je jasné, že ho o prověření značky musel požádat někdo jiný. Tenhle fakt mne trochu vyděsil. Je skvělé, že ses přestěhovala, takže máš teď jinou adresu, než na jakou je auto zapsáno.“

Lapla po dechu. „Propána, dočista jsem na to zapomněla! Musím to jít na inspektorát změnit –“

„Ne, nikam nepůjdeš,“ zarazil ji neoblomně. „Alespoň do té doby, než zjistím, co se děje.“

„Proč se jednoduše Templa nezeptáš?“

„Protože mi tady něco nehraje. Dokud se nepřesvědčím, že se neděje nic podezřelého, nepřeju si, abys komukoli dávala novou adresu. Platí to i pro tvou rodinu.“

„Jenomže když bude chtít někdo zjistit, kde bydlím, stačí, aby se mi z práce pověsil na paty –“

„To platilo do dneška, o další se postarám. Odvezu tě domů a piš si, že nás nikdo nebude sledovat.“

Upřeně sledovala jeho neúprosný výraz a pochopila, že myslí všechno smrtelně vážně. Poprvé jí po páteři projelo poplašné mrazení. Jack se strachuje a jeho obavy vyvolávají strach v ní.

Midas pelášil do kuchyně a Daisy slyšela, jak ve chvíli, kdy přistál v misce, vychlístla voda. Vzdychla si: „Vezmi to štěně a vystrč ho na dvorek, než vytřu. Pak se natáhneme.“

„S ním?“

„Je to mimino, nechceš, aby celou noc kňoural, nebo ano?“

„Radši on nežli já,“ zamumlal Jack, avšak poslušně vynesl Midase ven a v pěti minutách se s klimbajícím štěnětem vrátil.

„Počítám, že bude spát mezi námi,“ zabručel.

Daisy si povzdychla. „Co se toho týče, nechám ho spát, kde se mu zachce. A každé dvě hodiny ho musíme vyvenčit.“

„Cože?“ zeptal se Jack nevěřícně.

„Říkám ti, že je to mimino, a mimina se ještě nedokáží ovládnout.“

„Vidím, že to bude opravdu noc jak vymalovaná.“

19

Pokud blondýna bydlí na adrese, kterou dostal od Nolana, musí ji Glenn Sykes dnes zastihnout. Z domu a do domu vešly dvě starší ženy, avšak žádná blondýna. V tomto koutku zastavěném vilkami bylo velice těžké někoho sledovat, aby si ho nikdo nevšiml, protože starší sousedé vysedávali na verandách a pozorovali každého, kdo se kolem mihl.

Vytáhl telefonní seznam a našel si jméno *Minorovi.* Bylo tu pouze jedno a vedle něj stejná adresa, jakou mu dal starosta, takže blondýna tu určitě bydlí. Možná si vyjela za nákupem či bůhví kam. Trochu si lámal hlavu, ale zároveň se mu ulevilo: ulevilo se mu proto, že dotyčná si jich zřejmě moc nevšimla, a starosti mu přinášela hlavně zpráva v novinách, že nějaký lovec našel v lese mrtvolu – vždycky jsou to ti zatracení lovci – a pokud noviny otiskly i Mitchellovu fotografii, dáma si určitě vzpomene, že právě toho chlápka v sobotu večer viděla.

Starostu očividně celá situace dosti rozhodila a to Sykesovi rovněž nepřidalo. Podle něj se všechno dá zařídit, když nikdo neztratí nervy, ale starosta jako by měl trochu nahnáno. Právě proto se Sykesovi nechtělo Nolanovi zatelefonovat a říct mu, že slečna Minorová se neukázala. Nechtěl starostu tlačit ke zdi, ale zároveň nechtěl, aby všechno vybouchlo. Potřeboval Minorovou najít a zamést všechny stopy, aby se starosta uklidnil. Čekali novou dodávku děvčat z Ruska a Sykes stál o to, aby bylo všechno vyřízeno ještě dřív, než Rusky

dorazí. Tahle várka vynese pěkný balík; jedné z dívek nebylo víc než třináct a je údajně hotová panenka.

Ještě večer, kdy nebylo pravděpodobné, že si ho někdo všimne, zabrousil několikrát k domu Minorových, avšak béžový ford pořád nikde. Nakonec ho napadlo, že by se měl vypravit do Buffalo Clubu. *Hrome! Jako* když dostane ránu do hlavy. Tahle Minorovic holčina si vyráží, nevysedává po večerech se dvěma babčami doma. Přesvědčený, že ji v klubu najde, vyrazil Sykes do okresu Madison.

Když však prozkoumával parkoviště, po bezovém fordu ani památky. V pondělí jezdilo mnohem méně aut než o víkendu, a proto si byl jistý, že vůz nepřehlédl. Buď už si narazila nějakého frajera a vyrazila s ním domů, nebo se vydala do nějaké jiné tančírny.

Dobrá, zdá se, že nejlepší cesta, jak ji zastihnout, bude nachytat ji přímo u pracoviště. V takovém prťavém městečku, jako je Hillsboro, to nebude žádná dřina. Krucinál, vždyť starosta ji možná osobně zná. Jak si teď vzpomíná, starosta byl trochu vyvedený z míry, když mu Sykes volal a starosta mu sděloval dívčino jméno i adresu; možná ji doopravdy *zná* a ozvalo se v něm svědomí.

Právě teď Sykes dívku najít nemohl, ale za mák nepochyboval, že ji najde zítra v práci. Spočítal si, že se může klidně vrátit domů a hezky se prospat, ráno potom starostovi zavolá, jestli náhodou dívku nezná a neví, kde pracuje – při tom, jak přitažlivě vypadá, po ní starosta možná sám pošilhává. Sykes doufal, že tak daleko věci nezašly. Už jednou se starosta ježil, když Sykes musel vyšachovat jednu z jeho kamarádek.

Všechno se však ukáže zítra. Vypadalo to, že úterý bude perný den.

Daisy s Jackem se každé dvě hodiny střídali a pouštěli Midase ven. Jako správný voják pokaždé učinil, co učinit měl. Bohužel také pokaždé, když ho přinesli zpátky, se mu zdálo, že nastal čas dovádění, a trvalo nejméně půl hodiny, než se zase stočil do klubíčka a usnul.

„Je to s ním horší než s novorozenětem," prohlásil Jack v sedm ráno, když seděl u stolu a pil druhý šálek kávy. Byl zarostlý a pod očima měl černé kruhy. Daisy sice chybělo strnisko, avšak s očima si s ním nezadala.

Podívala se na Midase, který ležel na zádech se všemi čtyřmi packami ve vzduchu a vycpanou kachnou v tlamě. „Až na to, že novorozeně nemusíš pořád honit," pravila. „Je prostě tam, kam je položíš."

„Přinesu mu míček. Když si s ním bude hrát a lítat za ním, usne pak na delší dobu – a častěji."

Přestože byla unavená, Daisy se zářivě usmála. Je to paráda, když chce jejímu štěněti koupit hračku. Bral včera večer všechno s humorem, ale potom mu *nezbylo* než dobrovolně zůstat. Byla by se s ním s potěšením milovala, avšak jenom spolu spát a zapomenout na sex… byl zázrak. Dokonce se objímali, i když Midas se mezi ně vmáčkl, jako by místo mezi nimi byl prostor, který mu přirozeně patří.

„Když už sis namísto hlídacího psa obstarala kamaráda," řekl a významně se podíval na štěně, „chci, abys byla zvlášť ostražitá, dokud se neujistím, že ti v souvislosti s tou poznávací značkou nic nehrozí. Musím prověřit pár věcí. Do té doby tě budu vozit do práce i z práce a budu tu v noci přespávat."

„Dobře," připustila trochu udiveně. Znělo to, jako by měl v plánu alespoň nakrátko se tu ubytovat. Překvapilo ji, jakou jí vlastně dělá radost. Měla by se dál pokoušet najít si manžela, jenomže už nebyla zdaleka tak dychtivá jako před několika dny. Samozřejmě že ještě před několika dny neměla milence a nesledovala, jak v silných pažích odnáší uprostřed noci její štěně, aby uposlechlo volání přírody. Jenom si pamatovala, jak ji zbavoval sil, jak se celá rozplývala.

Jack možná není její typ, ale vlastně jí to nevadí.

„Dnes večer zasedá městská rada, takže tě odvezu domů, vrátím se k sobě, převléknu se a přijdu, až schůze skončí."

„Mám na tebe čekat s večeří?" zeptala se, jako by se takhle domlouvali už celou věčnost.

„Ne, najez se sama, jestli se ti to podaří." Mrkl po očku na Midase a zasmál se. Štěně ještě pořád na zádech se všemi čtyřmi ve vzduchu chrupalo.

Když si všechno promyslela, zavolala matce, jestli má ještě stále chuť o štěně pečovat.

„Přijdu k tobě,“ prohlásila Evelyn. „Co se mě týče, ten oplocený dvorek je vlastně k ničemu. Přijdu v půl deváté, takže budeš mít habaděj času dostat se do práce včas.“

Jakmile Daisy vyřídila hlídání, zavěsila a okamžitě si začala lámat hlavu, jak vysvětlí matce, že ji do práce veze Jack. Proč by vysvětlovala, že je vůbec tady – je jí koneckonců třicet čtyři let a s nikým nepotřebuje svůj milostný život rozebírat.

„Musíš odejít,“ řekla. „Chystá se sem máma.“

Zdálo se, že potlačuje úsměv. „Když mi dáš snídani, v osm jsem pryč. Zajdu domů, oholím se, převléknu a budu tady s dokonalým předstihem, abych tě odvezl do knihovny.“

„Platí,“ souhlasila bleskově. „Misku s cereáliemi ti hned namíchám.“

„Chci placky,“ zaškemral sladce.

Rozčileně zapnula troubu.

„A vajíčka na slanině.“

Jakápak obtíž byla domácky připravovaná snídaně v porovnání s úsilím, které vynakládal pro její bezpečí? Měl štěstí, že si nakoupila dostatek neobvyklých zásob ještě dřív, než si uvědomila, že jenom pro sebe toho moc nenavaří. Cereálie ráno a chleba s něčím večer je nejpraktičtější pokrm, když člověk sedí u stolu sám.

Dala na pánev slaninu, přikryla ji pokličkou, aby omastek neprskal na nový sporák, potom vytáhla mouku, olej a mléko a začala míchat těsto. Jack ji udiveně sledoval. „Myslel jsem, že vyklopíš těsto z plechovky.“

„Žádnou konzervu nemám.“

„Ty vážně víš, jak se dělají domácí placky?“

„To si piš.“ Vytáhla pánvičku a nastříkala ji omastkem. Nemísila těsto, ale zpracovávala je tak, jak ji to učila maminka: uloupla kousek těsta, zpracovala jej do kuličky, rychle jej rozprostřela a hodila na pánev.

„Přesně tak to dělala teta Bessie,“ žasl Jack. „Říkala jim šlehané placky, protože místo aby honila těsto v mixéru, vždycky je šlehala v míse.“

„Mixéry jsou pro rádoby kuchaře.“ Upekla už tolik vdolků, kolik jich s maminkou a tetou Jo obvykle snědly, ale spočítala si, že Jack

jich sní dvakrát tolik. Sporák ještě hřál, takže si prohlédla slaninu a špíček obrátila.

Jack vstal, nalil si další šálek kávy, zvedl z pracovního pultu huntsvillské ranní noviny a vrátil se ke stolu. Díky Midasovi neměla Daisy včera čas ani se do novin mrknout, ale vždycky si je může přečíst v knihovně.

Jakmile se plotna rozpálila na nastavenou hodnotu, zapípala. Daisy strčila vdolky do trouby a otočila se, aby vyndala vajíčka z ledničky. V tu chvíli jí padlo oko na titulní stránku. Chlapík na fotografii jí připadal povědomý, i když si nevěděla rady, kam ho přesně zařadit.

„Kdo je to?“ zeptala se trochu zamračeně.

Jack citoval z podtitulku. „Jmenuje se Chad Mitchell. V neděli ráno našel jeho tělo nějaký nimrod.“

„Já ho znám.“

Jack položil noviny a šedozelené oči mu zlověstně zablýskly. „Odkud?“

„Nevím, nemůžu si vzpomenout.“ Vyndala vajíčka. „Jak je chceš, míchaná nebo smažená?“

„Míchaná.“

Rozklepla do misky čtyři vejce, přidala trochu mléka a začala směs vidličkou šlehat. „Buď tak hodný a prostři.“

Jack vstal a začal otvírat všechna dvířka u kredence i zásuvky, až našel talíře a příbory. Daisy naposledy obracela slaninu s nepřítomným pohledem.

„Ach, už vím!“ vyhrkla zničehonic.

„Byl to nějaký mecenáš knihovny?“

„Ne, viděla jsem ho v Buffalo Clubu. Chtěl si se mnou ten první večer zatančit a nabízel mi, že mi koupí kolu, ale než se s ní stačil vrátit, vypukla ta rvačka.“

Jack postavil talíře na stůl a velmi pozorně se na ni zahleděl. „Viděla jsi ho jenom tenkrát?“

Naklonila hlavu, jako by si v paměti vybavovala nějakou scénu. „Pochybuju.“

„Jak to myslíš? Buď jsi ho viděla, nebo neviděla.“

„Nejsem si jistá,“ soukala ze sebe pomalu, „mám ale dojem, že v sobotu večer, předtím, než jsem zašla do klubu, jsem ho viděla na

parkovišti. Šel ještě se dvěma chlapíky a potom z nějakého vozu vystoupil třetí a přidal se k nim. Když vycházeli z klubu, nezdálo se, že by byl tenhle člověk namol, ale potom se zhroutil a zbylí dva ho nastrkali do dodávky.“

Jack si téměř zuřivě přejel po zátylku. „Ježíši,“ hlesl.

Daisy na něj zaraženě zírala, tváře jí pobledly. „Myslíš, že jsem byla poslední, kdo ho viděl živého?“

„Myslím, že jsi viděla, jak ho zabili,“ odpověděl chraptivě.

„Ale – ale nepadl žádný výstřel, ani…“ Hlas ji zradil a musela se opřít o kredenc.

Jack přelétl článek a vytáhl fakta. „Podřízli ho.“

Daisy naprázdno polkla a zbledla teď jako stěna. Jack se k ní hned natáhl, jenomže ona nenadále sebrala sílu a jala se řešit situaci tak, jak jsou ženy už po staletí zvyklé: pilně pokračovala v načatém díle. Utrhla papírovou utěrku a položila ji na talíř, potom lopatkou vylovila slaninu a rozložila ji na utěrku, aby vykapala.

Odtáhla pánev na smažení, podala si druhou, menší, vymazala ji tukem a potom do ní nalila rozšlehaná vejce, až se hmota rozlila v horké oko. Zkontrolovala vdolky, potom vytáhla z lednice máslo a džem a všechno rozestavěla na stůl.

Jack se rozhlédl. „Nechci použít mobil. Máš pevnou linku?“

„V ložnici.“

Vstal a přešel do druhé místnosti. Daisy zatím pilně míchala vajíčky a sledovala, jak vdolky kynou a začínají se barvit do zlatová. Asi za minutu se Jack vrátil do kuchyně a pravil: „Trochu jsem se některých lidí na pár věcí pozeptal, ale obávám se, že jeden z těch chlapů na parkovišti tě viděl a má tvou poznávací značku.“

Daisy začala míchat ještě urputněji. „Potom tedy zavolej starostovi a zeptej se ho, kdo mu to číslo dal.“

„V tom je ovšem háček.“

„Jaký?“

„Starosta mi lhal, když mne žádal, abych mu číslo zjistil. Možná je v případu namočený.“ Odmlčel se *nejspíš* ano.“

„Co si počneme?“

„Zařídil jsem už patřičné kroky, abychom pojistili, že tě nikdo neobjeví. Nikomu nevykládej, že ses přestěhovala; matce a tetě taky

nařiď, aby se o tom nikde nezmiňovaly – a ještě líp, zavolej mámě hned a řekni jí, aby se ujistila, až k tobě půjde, že ji nikdo nesleduje.“

Vytřeštila oči. „To je moje máma, ne James Bond!“

„Tak jí řekni, aby pustila za volant tetu. Myslím, že ta dokáže Jamese Bonda zastoupit.“

Nakonec to byl on, kdo Evelyn zavolal a velice klidným tónem jí vysvětlil, co podle něho musí provést. Daisy se soustředila na snídani, protože v danou chvíli by asi nic jiného nezvládla. „A ještě něco,“ slyšela Jacka, „máte záznamník? Pak ho vymažte. Daisyino číslo se nesmí vůbec nikde objevit.“

„Budu muset svědčit, viď?“ prohlásila Daisy, když zavěsil.

„Co možná nejdřív.“ Znovu zvedl telefon. Když se mu Daisyina matka ozvala, připomněl: „Daisy dnes nepůjde do práce. Zavolejte –“

Mrkl na Daisy a ta mu napověděla: „Kendru.“

„– Kendru a požádejte ji, aby to vyřídila. Něco si vymyslete. Řekněte jí, že Daisy bolí zuby.“

Když znovu zavěsil, dodal: „Jestli se ten chlápek pokouší dostat tě dřív, nežli stihneš podat výpověď a popis, případně dotyčného identifikovat podle policejních fotografií, pak musíme všechno odbýt co nejrychleji, abychom mu nedali příležitost.“

„Nemusím zůstat živá, abych mohla svědčit?“ nadhodila celá pyšná, jak vyrovnaně dokázala otázku vyslovit. Seškrábla nadýchanou smaženici do misky, vytáhla z trouby krásně zlaté vdolky, naskládala je do košíčku na pečivo a všechno naservírovala na stůl.

„Taky že budeš,“ prohlásil. „Slibuju.“

20

Sykes učinil něco, čeho se nikdy předtím neodvážil. Jakmile se rozbřesklo jasné úterní ráno, zavolal Templa Nolana domů. Ať už blondýna pracuje kde chce, potřebuje dostatek času, aby se pokusil ji zadržet anebo ji při odchodu z práce sledovat domů. Bude to možná pěkně dlouhý den, avšak Sykes byl trpělivý člověk.

Temple se ozval po třetím zazvonění ospale zastřeným hlasem. „Haló?“

„To jsem já.“

„Sykesi!“ Zničehonic se Temple nadobro probudil. „Dobré nebe, proč mi voláš sem?“

„Ta holka Minorová se na adrese, kterou jsi mi dal, neukázala ani omylem. Víš jistě, že tam bydlí?“

„Naprosto. Bydlí tam celý život.“

Tím je zodpovězena jedna otázka, blesklo hlavou Sykesovi; starosta určitě tu ženu osobně zná.

„Potom ale strávila noc někde jinde. Třeba má nějakého frajera.“

„Daisy Minorová? Těžko,“ ušklíbl se posměšně Temple.

„Jak myslíš, ale když se poflakuje po Buffalo Clubu, není to zrovna Matka Tereza.“

„Asi máš pravdu,“ připustil Temple váhavě. „A taky si odbarvila vlasy. Sakra!“

„Dobrá zpráva je, že se někam propadla.“

„Pak bychom na ni mohli zapomenout –“

„Ne," rozhodl Sykes nesmiřitelně. „Znamená stopu. Loď s Ruskami dorazí co nevidět. Chceš riskovat, že díky téhle Minorovic holce všechno vybouchne? Pochybuju, že by Phillips nějak nadšeně obětoval takový balík peněz. Rusky mají třikrát větší cenu než všechny další dodávky."

„Do prdele."

Když slyšel souhlas, kul Sykes železo, dokud bylo žhavé. „Kde tedy maká? Jestli se mi to podaří, zhaftnu ji dneska ráno anebo při obědě. Když ne, pověsím se na ni odpoledne, až vypadne z práce, a lapnu ji potom."

„Je to knihovnická myš," řekl Temple.

„Knihovnice?"

„V naší veřejné knihovně. Pracuje hned vedle radnice. Knihovnu otvírá v devět a řekl bych, že je jediná, kdo se tam zdrží až do oběda, jenomže tam ji přepadnout nemůžeš. Do radnice a na policejní oddělení pořád leze fůra lidí a parkoviště pro knihovnu je z obou stran jak na dlani."

„Potom se jí přilepím na paty, až se půjde naobědvat, a uvidím, jestli budu mít štěstí. Žádný strach, ať tak či onak, dneska ji dostanu."

Když oba zavěsili, zmáčkla Jennifer Nolanová u sebe v ložnici tlačítko a držela jej celou dobu, než opatrně položila sluchátko. Už dávno poslouchala Templovy hovory a chorobnému nutkání téměř nikdy neodolala. Slyšela ho, jak si domlouvá schůzku s takovým množstvím žen, že už je přestala počítat, i když při každém dalším hovoru v ní vždy zas nějaký kousek bytosti odumřel. V průběhu let se pokoušela sebrat tolik sebeúcty, aby se s ním rozvedla, bylo však mnohem snadnější otupovat události alkoholem a jinými muži. Někdy už byla dokonce schopna opít se natolik, že si dokázala představit, že mu ti muži ubližují stejně jako jeho milenky jí. Nakonec ovšem, když ji manžel žádal, aby se vyspala s chlapy, kteří by mu mohli něčím prospět, ztratila i tuhle naději.

Právě k takovým patřil i Elton Phillips, a přestože Jennifer až do krve nenáviděla vlastního manžela, Phillips ji užíral jako kyselina. Temple *věděl*, musel vědět, co je Elton Phillips zač, a přesto ji za ním poslal. V soukromí Phillipsovy ložnice hlasitě naříkala a prosila a

nakonec se podvolila a jen se modlila, ať neumře – tedy dokud ji nedohnal až k situaci, kdy se modlila, že *zemřít* chce.

Jenomže Phillips neměl v úmyslu ji zabít; nebylo zapotřebí. Spoléhal na Templa, že ji udrží na uzdě a že se rozhodně nevydá na policii. Za živý svět nechtěla, aby se děti dozvěděly, čím prochází či jakou roli hraje jejich otec. Jason a Paige ji stejně díky alkoholu zrovna nerespektovali; kdyby se dozvěděli o dalších milencích, s nimiž spala, otočili by se k ní navždycky zády a Jennifer ani náznakem nepochybovala, že Temple by jim všechno vyzvonil.

Všiml si Temple vůbec, že dobrovolně už s nikým od doby, co ji Phillips znásilnil, vlastně nespala? Těžko snášela i jen myšlenku na sex a mohla podlehnout, jenom když se předtím pořádně opila. Ať už bylo takové potěšení jakkoli svinské, i tuhle radost jí Temple ukradl. Nezbylo jí nic víc než děti.

A zrovna teď jí Temple možná ukázal cestu, jak se ho zbavit a získat Jasona a Paige.

Usilovně se snažila natlouct si do hlavy všechno, co slyšela. Temple oslovil někoho jménem, znělo to jako *Lykes?* Ne, byl to *Sykes.* A mlel něco o dodávce Rusek, což nedávalo smysl. Neuměla si představit, že by se Temple nějak zapletl do převádění ilegálních přistěhovalců; v projevech vždycky doslova hřímal, že je nezbytné, aby hranice státu byly před přílivem přistěhovalců neprodyšně uzavřené. Věděla ovšem jedno: jestliže v záležitosti jede Elton Phillips, musí jít o pěknou špínu.

Jenomže, a tím si byla Jennifer naprosto jistá, u Daisy Minorové se ani v nejmenším nemýlí. Daisy je „stopa“ a stopy musejí být zničeny. Jennifer věděla, co to znamená, i když si vůbec nedokázala vysvětlit, jak by mohla mít Daisy něco společného s Templem. Templa zajímaly nápadné ženy, které znaly pravidla a nikdy s nimi neměl potíže. Jak se zdá, Daisy mu pěkně zavařila. Ten chlap Sykes se chystá ji sejmout. Jinými slovy *zabít* ji.

Musí to někomu říct, ale komu? Logická volba by měla padnout na policejní velitelství, ale jaká je pravděpodobnost, že ji budou brát vážně? Starosta se chystá zabít knihovnici? A podloudně sem přepravuje Rusky? Určitě. Moc věrohodné. Přinejmenším ovšem musí varovat Daisy. Jennifer se natáhla k telefonu na nočním stolku, ale

ještě než zvedla sluchátko, zarazila se. Jestliže ona může poslouchat Templovy hovory, on může poslouchat její.

Má čas do oběda; právě tehdy se Sykes chystá Daisy lapit.

Kam zavolá? Šerifovi v Jacksonském okrese? FBI v Huntsvillu? Nebo na imigrační úřad? Šerifovi určitě ne, táhlo jí hlavou. Pavučina, kterou Temple kolem sebe rozprostřel, všechny až příliš svazuje. Stejně tak tráví Temple spoustu času v Huntsvillu; může mít nějaké styky i na federální úrovni? Určitě ne. Jenomže poslední, co chtěla, bylo manžela podcenit; toto je její jediná a poslední šance, jak se ho zbavit a neztratit úplně veškerou lásku dětí, která jí zbyla.

Pokoušela se přemýšlet. Bylo to něco, co už dávno, dávno nezkoušela. Neměla žádné přátele, které by mohla požádat o pomoc či radu. Rodiče se odstěhovali na Floridu a jediný bratr s ní už leta nemluvil; vlastně ani nevěděla, jestli má jeho telefonní číslo. Kdy se před ní svět tak uzavřel?

Musí něco podniknout, třeba jen zajet do knihovny a Daisy varovat. Vlastně ani to nemusí. Může jen počkat, až Temple odejde z domu, tak aby ji neslyšel, a potom Daisy zavolat. Pro začátek to bude stačit, ale bude muset vymyslet něco, co jednou provždy Eltonu Phillipsovi a manželovi další neřádstvo překazí.

Evelyn všeho nechala, oblékla se a ihned se vydala na cestu. Sotva dorazila k Daisy, provrtala Jacka mateřským pohledem a řekla: „Co se to děje, že mne podle vás může někdo sledovat, proč nemám nikomu prozradit, kam se Daisy přestěhovala, a proč jste mě žádal, abych její telefonní číslo vymazala ze záznamníku?“

„Je možné, že se stala svědkem vraždy,“ prohlásil Jack, když uklízel talíř do výlevky.

„Propánaboha,“ hlesla Evelyn a padla na židli, kterou právě uvolnil. Midas se jí hned začal motat kolem nohou a radostně ji zdravit a Evelyn se automaticky sklonila a pohladila ho.

„Mrtvého našli v okrese Madison, takže chci Daisy odvézt do Huntsvillu ke svědecké výpovědi. Děsí mě ovšem, že si někdo obstaral číslo jejího vozu a pátrá po majiteli, takže se zřejmě snaží Daisy vystopovat. Možná přeháním, ovšem dokud se případ nevyřeší, chci ji mít uklizenou.“

Mluvíte o mé dceři! Nepřeháníte? Udělejte všechno, abyste ji ochránil, slyšíte?“

„Ano, ma’am. Vy zatím upozorněte všechny členy rodiny, aby neodpovídali na žádnou otázku, která by se Daisy týkala. Informace nesmí dostat nikdo, dokonce ani starosta. Taky možná není úplně čistý.“

„Proboha,“ zhrozila se znovu Evelyn. „Temple Nolan?“

„Právě on ze mne tahal poznávací značku.“

„Možná existuje nějaké dokonale uspokojivé vysvětlení –“

„Jste odhodlaná vsadit na tuhle možnost Daisyin život?“

„Ne, ovšemže ne.“

Zatímco spolu hovořili, Daisy metodicky uklízela kuchyň. Zamyšleně se mračila. „Jestli v případu jede starosta Nolan, pak nás zná všechny: mámu, tetu Jo, Beth, mne. I když největší hrozba visí nad hlavou mně, nikdo z těchto lidí není bezpečný. Starosta bude vědět, že udělám všechno, abych je ochránila.“ Podívala se na Jacka; v bledém obličeji rozdílnost barvy očí ještě víc vynikla. „Můžeš je ochránit všechny? Nejenom Beth, ale taky Nathana a kluky?“

Zaváhal, potom po pravdě přiznal: „Chvíli. Jenomže pořád jsou tu finanční problémy. Zástupci nemohou donekonečna vykonávat strážní službu.“

„Takže pokud se mi nepodaří z policejních fotografií přesně identifikovat všechny tři muže nebo se prokáže, že oni vůbec zločin nespáchali a provedl jej někdo jiný, pěkně se celá situace povleče.“

Přikývl, vydržel její pohled. Přál si, aby nedošla k tak dokonalému závěru, byla však příliš inteligentní a sečtělá, aby si dokázala všechno spočítat na prstech jedné ruky. Když se díval, jak rozhorleně se tváří, dokázal téměř doslova číst všechny myšlenky, které se jí honily v hlavě.

„Nesýčkuj; máme takhle starostí nad hlavu. Teď musíme udělat první krok. Ty učiníš výpověď, popíšeš jim všechny tři chlapy a případ odtamtud stáhneme.“

„Dobrá, ale od téhle chvíle nestačí, aby moje rodina měla nějakou ochranku, chci, aby všichni *odjeli.*“ Otočila se k Evelyn. „Co takhle týden ve Smokies? Ty, teta Jo a celá Bethyina rodina.“

„V tomhle zmatku tě tu nenechám,“ prohlásila Evelyn rozhorleně.

„Bezpečnější bude, když to uděláš," zdůraznila Daisy s neotřesitelnou logikou.

Rozpolcená mezi zdravým rozumem a mateřským instinktem bránit vlastní dítě Evelyn váhala.

„Pro policii bude především mnohem jednodušší hlídat jednoho člověka než sedm osob," pokračovala Daisy. „Za další, já se nebudu klepat strachy, když budu vědět, že jste v bezpečí, takže hned tak nezačnu dělat kopance."

„Má pravdu," přitakal Jack a plnou vahou Daisyiny argumenty podpořil. „Zkuste se sbalit a odjeďte z města, jak nejdřív to půjde. Pověřím pár policistů, aby vás celou dobu hlídali, a požádám oddělení v Huntsvillu, aby tutéž službu prokázali Bethyině rodině."

„A co se štěnětem?" Evelyn vyslala pohled k Midasovi, který právě ohryzával jednu nohu od židle. „Kdo se postará o něj?"

Daisy sledovala matčin pohled. „Midas nikam nepůjde," prohlásila rozhodně a vzala štěně do náručí. Nebylo jasné, jestli podle tónu hlasu poznalo, že je řeč o jeho maličkosti, ale začalo vrtět ocáskem a projev pozornosti oplatilo olíznutím. „Zatím zřejmě nebudu chodit do práce, takže se o něj můžu postarat já."

Evelyn prohodila: „Máme tedy Midase, hm?" Tón jasně naznačoval, že sice váhavě, ale přece jen uznala nezbytnost svěřit dceru do Jackovy péče.

Daisy zabořila nos do měkkého kožešinového chmýří, aby schovala slzy, které se jí hrnuly do očí. Jméno mu dal Jack.

Jack dojemnou scénu uťal. „Dámy, čeká vás spousta práce. Vyřídím pár telefonů. Paní Minorová, až se vrátíte domů, budou tam na vás čekat dva mí policisté."

„Propána," natáhla se k telefonu. „Měla bych upozornit Jo."

Za třicet vteřin už vycházela ze dveří. Jack nařizoval: „Zavolejte Beth a sdělte jí, aby se připravila. Bude už Nathan v práci?"

„Ne, má odpolední."

„Dobře, zavolám do Huntsvillu a zajistím jim také ochranu. Kdyby měl nějaké problémy se zaměstnavatelem, dejte mi vědět a já všechno srovnám."

Evelyn scházela po schodech a přikyvovala. Zničehonic se zastavila a otočila se k Jackovi. „Chci, abyste věděl ještě jednu věc."

„Copak?“ zeptal se Jack ostražitě a číhavě přimhouřil oči.

„Tvrdím, že dokážu být zatraceně dokonalá tchyně, ale jestli připustíte, aby se dceři cokoli stalo, bude ze mě ještě dokonalejší nepřítel.“

„Ano, ma’am.“ Rozuměl moc dobře.

Daisy sledovala matku s očima navrch hlavy. „Ona ti vyhrožovala,“ prohlásila nevěřícně. „A taky právem.“

„Hm… ale to o tchyni –“

„O tom si promluvíme později. Jdi se připravit.“ Přejel si drsnou rukou po bradě, až mu strnisko zapraskalo. „Můžu si půjčit tvůj strojek? Nechci tě tu nechat samotnou, kdybych se šel oholit domů.“

Zatímco se Daisy chystala, Jack v ložnici telefonoval. Natahovala uši z koupelny a pokoušela se zaslechnout, co říká, ale mnoho slov nezachytila. Nakonec pokus vzdala, soustředila se na práci a zadívala se na sebe do zrcadla. Měla pocit, že nic z toho, co se děje, není pravda. Byla obyčejná Daisy Minorová, knihovnice, která v tomhle zapadlém městečku žila od narození. Lidé jako ona nečekají, že je potká něco podobného. Jenomže se rozhodla ulovit manžela a teď se někdo snaží polapit ji. Prostě otevřená sezona.

Jack vešel do koupelny. „V pohodě, tvoje rodina je v suchu. Moji lidé doprovodí maminku a tetu k Beth. A všichni budou za pár hodin pryč.“

„Skvělé.“ Předklonila se, přetáhla si rty rtěnkou a ustoupila. „Koupelna je tvoje. Strojek je v lékárničce.“

Jack se podíval na Midase, který je samozřejmě následoval a teď spokojeně žvýkal Jackovi tkaničky u bot. „Máš nějaký košík, kam bychom ho mohli strčit, zatímco budeme pryč?“

„Ne, ale nic se neděje.“ Sklonila se, aby oddělila štěně od bot. „Vezmeme ho s sebou,“ prohlásila a šla se obléknout.

Temple měl před sebou čerstvě vymačkanou pomerančovou šťávu a preclík se smetanovým sýrem, ale se snídaní se pěkně loudal. Obvykle odcházel z domova o půl deváté, ale teď už bylo tři čtvrtě a on pořád seděl. Kuchařka a hospodyně Patricia už dávno vyrazila uklidit ložnice a hodit prádlo do pračky.

Jennifer nesnídala; téměř nikdy si nic k snídani nedala, což býval většinou jenom následek toho, že měla z pití předešlého dne žaludek jak na vodě. Dnes zavinily nechutenství roztřesené nervy. Seděla jak zařezaná, popíjela kávu a ze všeho nejvíc si přála kápnout si do ní whisky, ale to si netroufla. Stačí jeden doušek, hned by si přidala další a za chvíli už by kávička zůstala úplně bokem. Ruce se jí třásly a ve snaze uklidnit je sepjala dlaně kolem šálku a jenom se modlila, aby Temple co nejdřív vypadl, protože neměla potuchy, jak dlouho ještě vydrží.

Temple s ní neprohodil ani slovo, jenomže to byl normální stav. Bydleli v jednom domě, žili však oba vlastním životem. Temple se jí už nesvěřoval se společenskými událostmi, při nichž by se mohla jakožto starostova manželka objevit; vlastně jí už ani nesvěřoval, kam jde a kdy se asi vrátí. Nevyprávěl jí nic z toho, co ve dne zažil; pokud mu volaly děti, nikdy se jí o tom nezmínil, třebaže z jejich poznámek pochopila, že mu volají pravidelně. Musely mu volat do práce, pochopila, protože domů nevolaly nikdy.

Napadlo ji, že je možná nadobro ztratila, a zahnala nevolnost, která se v ní bolestivě rozlila. Děti… Jsou už dospělé, avšak mateřský pud jí bude navždycky připomínat okamžik, kdy se vylouply z jejího těla, když byly tak droboučké a bezmocné a znamenaly pro ni, tak jako ona pro ně, celý svět.

Děti se za ni styděly. Nechtěly si s ní povídat ani se s ní stýkat. Byla to Templova vina, i když mu vlastně sama pomohla. Hledala únik v láhvi namísto v pokusu postavit se pravdě do očí: muž, kterého milovala, ji nemiloval, nemiloval ji nikdy, nikdy ji milovat nebude. Může mu zatrhnout tipec, sebere děti a jeho opustí, a ať je rozvod jakkoli nechutný – a to by byl, o tom nepochybovala – zachová si alespoň vlastní hrdost a děti ji nebudou pohrdavě přehlížet. Jennifer mrkla na hodiny. Za pět minut devět. Proč tak dlouho vysedává doma?

Až se lekla, když zazvonil telefon. Temple vstal a ohlásil se na přenosném aparátu, odnesl si jej do kanceláře a zavřel za sebou.

A máme to: čekal na telefon.

Roztřeseně si odnesla šálek s kávou do ložnice, zavřela a zamkla dveře. Patricia už ustlala a uklidila i v koupelně. Jennifer si sedla na postel a podívala se na telefon. Když jej teď zvedne, Temple uslyší

cvaknutí; kdykoli poslouchala, zvedla sluchátko přesně v tu chvíli, kdy spojení dostal on, a mluvítko si zakryla rukou, aby nic neslyšel.

Srdce jí bušilo. Zvedla sluchátko a začala mačkat tlačítka, jako když se chystá sama někam volat. Nestačila ani přiložit sluchátko k uchu, když zaslechla, jak Temple povykuje: Jennifer! Krucinál, volám já!“

„C-cože?“ vykoktala rozechvěle. Třeba si pomyslí, že si ještě předtím, než přišla na snídani, přihnula. „O-odpusť. Chtěla jsem jenom –“

„Trhni si nohou, polož to.“

Z druhého konce zaslechla hluboké zachechtání, při němž ji zamrazilo a všechny vlasy se jí poplašeně zježily. Elton Phillips.

„Odpusť,“ opakovala a vzápětí zakryla mluvítko a rychle ťukla do tlačítka, aby se zdálo, že zavěsila.

„Ta pitomá mrcha,“ zahuhlal Temple. „Odpusťte.“

„Nic se neděje,“ prohlásil Phillips a znovu se uchechtl. „Nevzal jste si ji pro to, že je chytrá.“

„To si pište. Kdybych to byl udělal, měl bych z prdele smůlu, protože rozumu nemá, co se za nehet vejde.“

„Začínám uvažovat, jestli není jediná, komu to dokonale nepálí. Poslední dobou jste se několika chyb dopustil vy sám.“

„Vím. Omlouvám se, pane Phillipsi. Sykes má všechno pod kontrolou.“

„To uvidíme. Ty ruské dívky dorazí zítra ráno a já chci, aby na předání téhle várky pan Sykes plně dohlédl. Pokud do té doby nestihne vyřešit ten problém v knihovně, bude mít velkou smůlu.“

Později si Jennifer vzpomněla, že záznamník zabudovaný do telefonu zachycuje i hovory. Mrkla na aparát a hledala správné tlačítko. Musí to být jeden z knoflíků pro přídavné funkce. NAHRÁVÁNI, VYMAZÁNÍ, PAUZA – tady je to: ZÁZNAM HOVORU. Zmáčkla malý červený puntík a modlila se, aby nezapípal.

„Sejme ji, až půjde z knihovny na oběd anebo až se odpoledne bude vracet domů. Prostě zmizí. Jakmile Sykes vyřizuje něco sám, nejsou problémy.“

„Opravdu? Jak to, že se tedy Mitchellova mrtvola objevila tak rychle?“

„Sykes u toho nebyl. Zdržel se klubu, aby zjistil, kdo je na parkovišti viděl. O tělo se postarali zbyli dva.“

„Chyba pana Sykese.“

„Ano.“

„Má tedy poslední příležitost, a vy s ním.“

Phillips prudce zavěsil a Jennifer málem zároveň s ním spojení přerušila. Přesto se včas zarazila a několik dlouhých vteřin čekala. Proč Temple nezavěšuje? Seděla s prstem přiloženým ke knoflíku. Čekal, až zaslechne zrádné cvaknutí? Po zádech se jí řinul ledový pot.

Nakonec se spojení přerušilo a v následujícím zlomku vteřiny Jennifer zavěsila rovněž. Vyrazila na druhou stranu místnosti, aby odemkla, pak se rozběhla do koupelny a bleskově si na zubní kartáček vymáčkla trochu pasty, pustila vodu a vší silou si začala čistit zuby. Temple k ní do ložnice nikdy nechodil, zbytečně vyvádí –

Dveře koupelny se rozletěly a Temple vybafl: „Co kruci –“

Nadskočila a vyjekla, poprskala pastou celé umyvadlo. Třásla se jak osika, až ztratila rovnováhu a zapotácela se, narazila na toaletu a téměř se na ni svalila, avšak podařilo se jí zachytit za nádržku a srovnat se. Ztěžka dopadla na poklop.

Temple ji znechuceně sledoval. „Kristova noho, ani ses nenasnídala a už chlastáš.“

Roztřeseně si setřela zubní pastu z úst a neodpověděla. Jen ať si myslí, že je opilá; je to bezpečnější.

„Komu jsi volala?“

Sáhla si na vlasy a omylem si po nich rozmázla i zubní pastu. „Musím se učesat.“

„Konec srandiček. Než příště zvedneš telefon a začneš vytáčet nějaké číslo, ověř si laskavě, že já netelefonuju.“ Nečekal, zda bude souhlasit; prostě se otočil a vypadl. Jennifer si opřela hlavu o umyvadlo, zhluboka se nadechovala a pokoušela se srovnat pulz. Teprve když se patřičně uklidnila, vstala, umyla si obličej, vypláchla ústa a ručníkem si vytřela z vlasů zubní pastu.

Nevypnula záznamník. Vrátila se do ložnice. Temple za sebou nezavřel, a proto přešla ke dveřím, zabouchla je a pak se vrátila k telefonu a vypnula nahrávání.

Tenhle malý záznam má cenu zlata. Otázka je, jak s ním naloží? Komu jej má předat? Temple často říkal, že nový policejní šéf Russo je „jeho“ hoch, čímž myslel, že mu Russo zobe z ruky. Potěšilo ho, když náčelník Beason odešel do penze, protože Beason pracoval ve funkci příliš dlouhou dobu a strkal nos do spousty věcí, znal mnoho tajemství. Byla otázka, jestli byl Russo tak slepý, jak si myslel Temple, jenomže to si Jennifer právě teď nemohla ověřit. Nebyl čas. A musela mít jistotu, že se nesplete.

Zůstala v ložnici ještě půl hodiny, pak sešla dolů, aby se ujistila, že Temple odešel. V kanceláři nebyl, a proto se šla podívat do garáže; manželovo auto zde nestálo.

Konečně! Sedla si k psacímu stolu, vyhledala číslo do knihovny a rychle je vytočila.

„Veřejná knihovna v Hillsboru.“

Jennifer si oddychla. „Mohla bych prosím mluvit s Daisy Minorovou? U telefonu Jennifer Nolanová.“

„Lituju, ale Daisy dnes nepřišla do práce. U telefonu Kendra Owensová; mohu vám nějak pomoci?“

„Bože na nebesích, co teď? Je doma? Mohla bych ji tam zastihnout?“

„Víte, já nevím. Její matka volala, že Daisy bolí zuby, takže bude nejpravděpodobněji někde u zubního lékaře.“

„Víte, ke kterému zubaři chodí?“ Jennifer cítila, jak jí docházejí síly. Příšerně se potřebovala napít. Ne. Ne, *nemusí* se napít; musí se soustředit.

„Bohužel nevím.“

„Hrome, je to hrozně důležité! Přemýšlejte! Musím se s ní okamžitě spojit; někdo se ji chystá zabít.“

„Prosím? Ma’am, co jste říkala?“

„Slyšela jste.“ Jennifer sevřela sluchátko tak křečovitě, až jí zbělaly klouby. „Musíte ji najít, slyšela jsem, jak manžel telefonuje s nějakým chlápkem, který se jmenuje Sykes, a když ji včas nevaruju, chystá se ji zabít.“

„Možná byste měla raději zavolat na policii –“

Jennifer práskla s telefonem a složila hlavu do dlaní. Co teď? Zubaři. Kolik zubařů může být v Hillsboru? Přehršel zrovna ne, ale co když Daisy chodí k nějakému ve Fort Payne? Nebo Scottsboru?

Ne, moment. Zavolá Daisyině matce a zeptá se, kterou ordinaci Daisy navštěvuje.

Vyhledala si číslo, avšak telefon zvonil a zvonil a nikdo neodpovídal.

Jennifer projela žluté stránky, nalistovala *Zubní lékaři – Zubní péče* a začala vytáčet čísla. Teď se nemůže vzdát. Prohrála v životě spoustu věcí, tentokrát prohrát nemůže.

21

Kromě policejních psů ovšem do veřejných budov žádné jiné zvíře nesmí,“ opakoval Jack cestou do Huntsvillu už popáté.

Daisy mrkla přes rameno na Midase, který spal na zadním sedadle schoulený na dece. „Pokud chtějí dostat svědectví, co se odehrálo na parkovišti, pak ho pustit musejí.“

Jack vznášel námitky celou dobu, co mu do auta snášela všechny Midasovy mističky i zásobu krmení a vody. Hádal se, ještě když připínala vodítko k štěněcímu prťavému obojku. Protestoval, když na zadním sedadle prostírala deku a ukládala na ni Midase i s vycpanou kachnou a s hračkou na kousání. Protestoval, dokud se neusadila na sedadle spolujezdce a nepřipjala si pás, potom si už jen mlčky sedl za volant.

Co se týkalo Daisy, otázka Midasova osudu byla vyřešena. Kdokoli je ochoten zabít člověka, nezaváhá, aby zabil psa. Midas teď však měl ochranku a Daisy ho přece samotného, bez pomoci a dozoru nenechá.

„Moc jsem o tom večeru přemýšlela,“ prohodila, když dosti nepřítomně cestou sledovala okolní hory. „Viděla jsem jim všem do obličeje, když vycházeli z klubu, protože stáli přímo pod neonovou reklamou. Mitchell šel uprostřed, dva ho vedli. Třetí chlapík čekal na parkovišti. Potom se přihnal nějaký vůz a reflektory je všechny osvítily a já jsem všechny mohla zaznamenat, protože se dívali na auto. Ani jednoho neznám, ale popsat je dokážu.“

„Vybav si prostě všechny podrobnosti a ulož si je v hlavě.“ Naklonil se a vzal ji za ruku. „Všechno dopadne dobře.“

„Já vím,“ donutila se usmát. „Slíbil jsi to mámě.“

K budově, kde sídlilo vyšetřovací oddělení Madisonského okresu a policejní úřadovna, dorazili o půl desáté. Budova byla dvoupatrový barák, jaké se stavěly v šedesátých letech, základy ze žlutých cihel a betonový vršek ozdobený kamínky, s vysokými, úzkými okny. Skoro nahoře visel nápis *Soudní lékařství*. Oddělení soudního lékařství a veřejné bezpečnosti sídlily pod jednou střechou.

„Helemese,“ prohlásila Daisy, „mohlo mě napadnout, že to bude zrovna tady.“

Jack zmateně vykulil oči. „Proč?“

Otočila se k němu a vysvětlila: „Protože jsme právě minuli cukrárnu s vyhlášenými koblihami.“

„Buď tak laskavá a nikde to nerozmazávej,“ požádal.

Zastrčil si mobil do kapsy, a zatímco Daisy vytáhla štěně z auta a odnesla je na malý záhon pažitu, sbíral Midasovy saky paky. Štěně poslušně vykonalo, co bylo třeba, Daisy je pochválila a Midas ji v patách následoval, jako by si byl vědom toho, že byl hodný hoch. Vodítko se mu ovšem nelíbilo a pořád se s ním pral. Co krok, to zastávka. Daisy ho nakonec zvedla do náručí a on jí spokojeně olízl bradu.

Ještě než vstoupili do budovy, policistka v recepci je upozornila: „Se psem k nám nikdo nesmí.“

Daisy okamžitě vycouvala a čekala. Třebaže si byl jistý, že je nikdo nesledoval, přece jenom ji nechtěl Jack nechat venku samotnou a požádal policistku: „Buďte tak laskavá, zavolejte detektiva Morrisona a vyřiďte mu, že policejní šéf Russo se dostavil se svědkyní,“ a vyšel, aby čekal po Daisyině boku.

Letní pařák už o sobě dával pěkně vědět a vzduch byl tak vlhký, že člověku doslova padal na hlavu jako těžká deka. Daisy přesto nastavila obličej slunci, jako kdyby potřebovala světlo. Oba mlčeli, čekali jen, až se venku s tázavým výrazem ve snědé tváři objeví detektiv Morrison. „Zástupkyně šerifa Sasnettová povídala, že s sebou máte psa –“ Jakmile uviděl štěně, málem se rozchechtal. „Tohle není pes, to je chlupatá koule.“

Jack mu podal ruku. Jsem velitel policie z Hillsbora Jack Russo. Tohle je Daisy Minorová, svědkyně, o níž jsem se vám zmiňoval. Kam se vrtne, tam se vrtne i chlupatá koule.“

Morrison potřásl Jackovi rukou, poškrábal se na hlavě a pravil: „Hned se vrátím.“ Za pět minut už byla cesta volná a on vedl Jacka, Daisy a Midase k sobě do kanceláře.

Když Daisy naprosto klidně vyprávěla detektivovi všechno, co viděla v sobotu večer, Midas jí seděl v klíně jako hotový svatoušek. Ano, je si jistá, že muž, který šel v trojici uprostřed, je chlapík, jenž se jí před týdnem představil jako Mitchell, a ano, je si jistá, že v novinách viděla právě jeho fotografii. Popsala, jak nejlíp si pamatovala, co měl na sobě: džíny, kanady a světlou westernovou košili. Detektiv Morrison mlčky podal Jackovi fotografie z místa, kde byla mrtvola nalezena. Šaty byly špinavé, protože tělo bylo zakopáno, popis však naprosto odpovídal Daisyině výpovědi. Znamenalo to, že od chvíle, kdy Daisy viděla Mitchella na parkovišti u Buffalo Clubu, se nestačil převléknout, čímž výrazně vzrostla pravděpodobnost, že byl zabit právě tu noc.

„Chceš se na ně podívat?“ zeptal se Jack Daisy.

Zavrtěla hlavou a Jack vrátil fotografie detektivu Morrisonovi.

Zapípal Jackův mobil. Jack vytáhl aparát z kapsy, přečetl si číslo, které se ukázalo na displeji, a vysvětlil: „Volají z úřadu. Vezmu si hovor venku.“

Vyšel do chodby a teprve venku hovor přijal. „Russo.“

„Šéfe, u telefonu Marvin.“ Marvin byl seržant, který měl dnes ranní směnu dozorčího. Hlášení z něj lezlo jako z chlupaté deky, jako by si nebyl jistý, že volá oprávněně. „Právě volala z knihovny Kendra Owensová. Telefonicky se ozvala starostova žena Jennifer Nolanová a chtěla mluvit se slečnou Minorovou, a když jí Kendra sdělila, že tam není, paní Nolanová div nevylítla z kůže. Prohlásila, že slečna Minorová je ohrožena na životě, že slyšela, jak starosta telefonuje s chlápkem, kterému říkal Sykes. Paní Owensová tvrdí, že paní Nolanová je očividně přesvědčená, že se ti dva chystají slečnu Minorovou zabít. Když jste dneska ráno vydal ty rozkazy, které mají ochránit matku a tetu slečny Minorové, řekl jsem si, že byste tohle měl vědět.“

Jackovi se znovu zježily chloupky na zátylku. „Rozhodl ses naprosto správně, Tony. Jak se zdá, je pan starosta až po krk v pěkném průseru. Sežeňte paní Nolanovou a sepište s ní výpověď.“ Na vteřinu se zamyslel. „A nechte ji u nás. Ukliďte ji do některé z místností pro výslechy a podržte ji tam.“

„Paní Nolanovou, šéfe?“

„Může být také v nebezpečí života.“

„Chcete říct, že u paní starostové nejde jen o ranní rozcvičku s lahví?“

„Kéž by to tak bylo. Pošli co nejrychleji k Nolanům některého zástupce.“

„Ano, pane,“ přitakal seržant. „Ježíš, a co chcete, abych udělal, až se o tom doslechne starosta?“ Tony řekl „až“, ne „kdyby“, protože v zapadlém městečku žádné „kdyby“ neexistuje.

„Zbav se ho, odpálkuj ho. Tvař se, že jeho žena byla určitě nametená a že jí nevěříš ani slovo. Nechci ho vyplašit dřív, než budeme mít její výpověď.“

„Dobrá, šéfe.“

„A vůbec o ničem se nezmiňuj ve vysílačce; využij jenom telefonického spojení. Tím získáme alespoň trochu času.“

Jack ukončil hovor a zavolal Toddovi. Doslova ho vytočil. „Výpověď Jennifer Nolanové nám poskytne oprávněný důvod, abychom od soudu získali povolení k odposlechu, takže pokud na starostovu rodinu nejste napojeni, můžeme získat povolení zcela zákonně. Taky z ní vypadlo jedno jméno: *Sykes.*“

„Vždycky je lepší, když člověk pracuje v souladu se zákonem,“ potvrdil suše Todd.

„Předtím jsem byl jenom zvědavý a trochu vyplašený. Teď je to jiné.“ Když teď Jack věděl, že byl spáchán zločin, půjde všechno podle předpisů. Dokud se ho celá záležitost dotýkala osobně, nerozpakoval by se obejít – nebo přímo porušit některé pravidlo – avšak v tuto chvíli už šlo o mnohem víc než o osobní věc. Nechtěl, aby díky nějakým technickým nedostatkům smetl soud případ ze stolu.

„Pokusím se najít něco o Sykesovi. I kdyby platil jen pokutu za překročenou rychlost, přijdu na ni.“

Jack se vrátil do detektivní kanceláře a řekl všem, co se přihodilo. Detektiv Morrison si rychle čmáral poznámky s levou rukou ohnutou tak zvláštně, jak mají ve zvyku leváci. „Pokud je váš starosta nějak namočený do případu s Chadem Mitchellem, zvlášť parádní přátele si nevybírá. Mitchell byl jenom čičmunda, dostali jsme ho za napadení veřejného činitele, přechovávání drog, pokus o znásilnění, zlodějnu, různé přestupky… Loni jsme ho načapali při znásilnění s pomocí uspávačích drog, ale státní návladní mu vinu neprokázal.“

„Co přesně přechovával?“ zeptal se Jack.

Morrison se podíval do spisu. „Většinou marihuanu. Malé množství kokainu, rohypnol, clonazepam, GHB.“

„Byl vysazený na uspávači prášky.“

„Jak sem vůbec zapadá starosta Nolan?“ přerušila je Daisy. „Nebyl ani jedním z těch tří mužů, které jsem s Mitchellem viděla, avšak nějak do případu zapletený být musí.“

„Podle mne byl jedním z těch tří určitě Sykes a Sykes jede se starostou v nějaké černotě.“

„Tahle verze je nejlogičtější,“ prohlásil Morrison a vstal. „Slečno Minorová, říkala jste, že jste je viděla jenom krátce, ale jasně. Vím, že vás chci poprosit o něco, co zabere spoustu času, ale byl bych moc rád, kdybyste si prohlédla naše album zločinců a zkusila, jestli někoho nepoznáte. Nehádejte. Musíte mít *jistotu,* protože když si nebudete jistá, obhájce nám případ roznese na kopytech.“

Midas celou dobu dřímal u Daisy na klíně jako andílek, ale když vstala, aby se vydala za detektivem Morrisonem, usoudil, že nastal čas trochu se porozhlédnout, a začal se jí v náručí bláznivě mrskat, aby se dostal dolů. Daisy ho postavila na zem a Midas se okamžitě vrhl na Morrisonovy polobotky. „Honem, kde je kačena?“ vyhrkla, když se snažila zachránit tkaničky, což bylo mnohem složitější, než by se na první pohled zdálo, protože detektiv Morrison se rozchechtal, začal šoupat nohama a Midase vyvedl novou hrou až na vrchol blaha.

„Tady,“ Jack vytáhl kačenu z hromádky štěněcích hraček, které přinesl, a hodil kačku na zem. Jakmile Midas spatřil novou kořist,

která mu očividně unikala, nechal Morrisonovy polobotky polobotkami a vrhl se za kačenou. Když jí zabránil v úniku, divoce s ní zatřepal, hodil ji přes hlavu a znovu po ní skočil.

„Odpusťte," omlouvala se Daisy. „Dostala jsem ho včera a je mu teprve šest neděl, takže ho nemohu nechat samotného, zvlášť když nevím, jestli by mu ten, kdo pase po mně, neublížil."

„Ano, ma'am, někteří lidé nemají zábrany," souhlasil detektiv. „Nejlepší je pojistit se. Víte co? Když tu máte štěně, přinesu album sem a můžete si je prohlédnout tady. Alespoň nebude pejsek tak vyjevený z přemíry lidí."

„Opravdu výborný nápad," ocenil nabídku Jack, chytil kačenu Midasovi před nosem a znovu mu ji hodil. Černá očka štěněti vesele svítila, Midas hopsal a pletl nohama, až kačku přinesl zpátky Jackovi a položil mu ji k nohám.

„To se podívejme," žasl Morrison. „Chápe hezky rychle, viďte?"

Když se vrátil s náručí plnou policejních fotografií, Jack ještě stále s psíkem cvičil. Do hry naprosto ponořený Midas Morrisonův návrat ignoroval.

Daisy si sedla k psacímu stolu, kde ležely hromady fotografií, a poprvé si uvědomila, jak nesmírný úkol ji čeká. Vůbec se neměla podívat na padesát či sto fotek. Byly jich tu *tisíce* a všechny vypadaly, jako by je pořizoval pěkně nevyškolený amatér, protože méně lichotivé portréty osob by se jen těžko našly.

Zavřela oči a představila si tři muže, které viděla, potom vytáhla nejvýraznější obličej: dlouhý, úzký, s huňatým obočím. Chlapík měl dlouhé, špinavě blonďaté vlasy a dlouhé kotlety, jedna hrůza. Účes si sice mohl změnit, v podobných úpravách se vyznala – takže tento aspekt odsunula stranou a soustředila se na tvar obličejů. Automaticky mohla rovněž vyřadit příslušníky různých menšin. Když si přizpůsobila systém rychlého čtení, který se naučila v kurzu, začala listovat stránkami a obracet je poměrně rychle, jen tu a tam se nad některým obličejem zastavila a teprve potom pokračovala dál.

Po patnácti minutách si jí Midas lehl k nohám a dal si šlofíka. Daisy ho přestala sledovat a Jack využil příležitosti: „Nechceš něco k pití? Kávu? Nějaký koktejl?"

„Kávu bych nedoporučoval," radil Morrison.

Daisy zavrtěla hlavou. „Nic mi nechybí."

Morrison řekl: „Jak myslíte. Musím vyřídit pár telefonů, takže se přestěhuju někam k sousedům, a jakmile všechno obvolám, vrátím se.“

Minuty, odpočítávané pouze tichým šelestem stránek, které Daisy obracela, ubíhaly. Midas se zničehonic probudil a Jack ho vzal vyvenčit. Když se vrátili a štěně tancovalo na konci vodítka, jako by mělo za sebou hotový zázrak, Jack prohlásil: „Je čas dát si něco k snědku. Potřebuješ oraz.“

„Nemám hlad,“ odpověděla nepřítomně.

„*Já* mám.“

Pobaveně zvedla oči. „Spořádal jsi čtyřikrát větší snídani než já.“

„Právě proto se potřebuješ najíst. Jestli mám hlad já, musí tobě kručet v břiše.“

„Za chvilku.“ Upřela znovu pozornost ke stránkám, zamrkala, položila prst na fotografii a naprosto přesvědčivým tónem prohlásila: „Tohle je jeden z nich.“

Muž měl na fotografii kratší vlasy, ale prořídlé kotlety si neoholil, vlasy zůstaly jako předtím špinavě hnědé a huňaté neandrtálské obočí se také nezměnilo.

Jack krátce mrkl na fotografii. „Přivedu Morrisona.“ Zmizel.

Daisy si vzdychla a jemně si protřela oči. Jednoho našla, dva musí ještě hledat. Najít ty druhé dva ovšem nebude tak snadné, protože neměli tak výrazné rysy.

Vzápětí se objevil Morrison a podíval se na fotografii, kterou mu Daisy ukazovala. „George, Buddy Lemmons. Tohle kvítko znám. Čapli jsme ho za napadení, krádež a vandalismus. Další čičmunda. Obvykle to táhne s… ale sakra, jakže se jmenuje?“ Vyšel z kanceláře a slyšeli, jak volá do chodby: „Hej, Banjo, pamatuješ na Buddyho Lemmonse? Loni jsme ho dostali za to, jak rozmlátil chalupu té staré babky na Bob Wallace. Jak se jmenoval ten druhý pacholek?“

„Calvin… Něco jako Calvin.“

„Jo, máš pravdu.“ Morrison se vrátil do kanceláře a bručel si pod nos: „Calvin, Calvin.“ Sedl si k počítači a naklepal jméno na klávesnici. „Tady ho máme. Dwight Calvin. Je to další z těch dvou?“

Daisy k němu přešla a podívala se na fotografii na obrazovce. „Ano," řekla naprosto jistě, když si prohlížela štíhlého tmavovlasého chlápka s velkým nosem.

„Jste si jistá?"

„Naprosto. Bohužel někoho, kdo by se podobal tomu poslednímu chlapovi, jsem nenašla."

„Byla by paráda, kdybychom znali Sykesovo křestní jméno, ale sebereme hezky tyhle dva ptáčky a vsadím krk, že začnou zpívat. Buddy a Dwight nikdy nechtěli za někoho tahat kaštany z ohně. A kde se budete zdržovat do té doby vy, slečno Minorová?"

„Doma," nakousla, ale Jack bleskově zavrtěl hlavou.

„Než se všechno usadí, uklidím ji do nějakého hotelu a živá duše se nedozví, kde bude – ani vy, Morrisone. Pokud byste se s ní chtěl spojit, zavolejte mně na mobil, protože jiné spojení nebude."

22

„Kam se mne chystáš zašít?“ zeptala se Daisy, když seděli v autě. „Nezapomeň, že mám s sebou štěně.“

„Jak bych mohl,“ zamručel Jack. „Vůbec se mi nelíbí představa, že tě musím někam schovat, ale je to jediná logická věc, kterou můžeme provést. V některých motelech také přijímají domácí mazlíčky; zavolám na místní informace a nějaký najdu.“

„Nemám s sebou vůbec nic na sebe,“ zdůraznila. „Ani knížky.“

„Pošlu někoho k tobě domů, aby ti něco zabalil.“

Znovu zauvažovala. „Pošli tam Todda, ten bude vědět, co vzít.“

„Už jsem ti říkal, že Todd není gay.“

„Co na tom? Ví, co se k čemu hodí a jaké šminky má přinést.“

„Eva Fay –“

„Todd.“

„Vzdávám se,“ zahučel, „Pošlu Todda.“

Nakonec vůbec nemusel nikam na informace volat. Když jeli kolem nového motelu, který čerstvě postavili u 1-565, zastavili, pozeptali se a zjistili, že v novostavbě jsou dva pokoje vyhrazeny lidem se zvířátky. Obě místnosti byly zrovna prázdné, takže si Jack vybral pokoj s okny od silnice. Zapsal Daisy pod falešným jménem jmenovala se teď Julia Patricková, informoval ji, když se vrátil do auta, a zamířili k zadnímu traktu budovy.

Odemkl dveře, a zatímco Daisy nechala štěně prozkoumat travnatý záhon a prohnat motýla, vynášel z auta Midasovy saky paky. Midas byl na nějaký lov příliš mladý a netrvalo dlouho a rozplácl se na

bříško. Výheň až dusila, bylo příliš horko, aby si mohl hrát venku, kde nebyl kousek stínu. Daisy ho odnesla do klimatizovaného pokoje, kde byl zaplať bůh chládek, nalila mu trochu vody a štěně se znaveně rozvalilo na dece.

„Večer ti všechno přivezu," prohlásil Jack. „Nevím, kdy přesně, ale napřed zavolám. Nikomu kromě mne neotvírej."

Posadila se na královsky širokou postel. „Dobře." I když měla tisíc chutí požádat ho, aby zůstal, nesmí ho o to prosit. Uvědomila si, že se vlastně o jeho silná ramena opírá už od rána, nechá ho o všechno se starat. Samozřejmě že je takříkajíc na vraždy odborník. Ví přesně, co kdy udělat.

Chtěla se zeptat, jak dlouho tady bude muset zůstat, jenomže to byla pošetilá otázka: on sám nemá ani potuchy. Možná že Morrison Lemmonse s Calvinem bleskově dopadne, ale dotyčná dvojice taky mohla zmizet z města. Policie může, ale také nemusí, vystopovat Sykese. Svědectví Jennifer Nolanové může být věrohodné, ale všichni v městečku vědí, že je alkoholička. Pokud měla ráno našlápnuto, ztratí její výpověď na hodnotě. Všechno bylo vlastně na vodě.

Jack byl skála. Daisy věděla, že by si poradila i bez něho, ale bylo obrovsky milé, když sám naplánoval, jak bude každý krok probíhat, postaral se o rodinu, a když se ona probírala tou horou policejních portrétů, dbal o to, aby se Midas nenudil. Jack si k ní sedl, vzal ji kolem ramen a přitáhl si ji blíž. „V pohodě?"

„Jsem ještě pořád trochu vykolejená," připustila. „Všechno je tak… neskutečné. Vidím, jak nějaký člověk umírá, a ani si to neuvědomím."

„Na počkání těžko můžeš vidět vraždu. Pokud nejde o přestřelku anebo rvačku, nevšimla by si jí většina lidí. Podobná událost je úplně mimo zkušenost." Zvedl jí bradu a políbil ji. „Jsem rád, že ty také nemáš v tomto ohledu žádné zkušenosti," zamručel.

Když ji líbal, uvědomila si, jak moc po něm touží, jak ji vzrušuje jeho chuť a dotyk, žhavá chlapská vůně. Vzala ho kolem krku a zašeptala: „Nechoď ještě."

„Musím," prohlásil, ale nevstal. Místo toho ji sevřel pevněji a druhou rukou jí přejel k ňadrům, a než jí začal rozepínat blůzku, hladil je. Daisy zavřela oči. V celém těle se jí po veškerém stresu, který ji od

rána pronásledoval, začalo rozlévat blaho. Na chvilinku, dokud ji držel v náručí, mohla zapomenout a uvolnit se.

Vyhrnula mu tričko a přitiskla mu dlaně k svalnatým zádům.

„Dobrá, přesvědčila jsi mne," prohlásil, přetáhl si tričko přes hlavu a začal si rozepínat pásek. Džíny, spodní prádlo, ponožky i boty sjely jediným prudkým pohybem a Jack je nechal ležet na zemi. Překulil se na postel a Daisy stáhl s sebou. Na koberec dopadly její topánky. Jack ji vysvlékl z blůzy a podprsenky a obě součásti odění hodil na komodu na druhém konci pokoje.

Zatímco jí rozepínal džínovou sukni, líbal ji kolem žaludku, potom postoupil výš, až k ňadrům, kde jí bradavky rozkvetly jako maliny. Hlava se jí točila, ale chtěla víc. Nemohla se ho nasytit, nemohla se nasytit touhy dotýkat se ho, protože každým dotekem její lačnost jen rostla.

„Je řada na mně," řekla a opřela se mu o ramena.

Poslušně se překulil na záda a předloktím si zakryl oči. „Tohle mě zabije," zamumlal.

„Třeba ne."

Nadšená, že chytila okamžik za pačesy, sevřela mu genitálie do dlaní a oceňovala hebkost povrchu obemykajícího pevný sval. Nemohla se nabažit pižmové vůně, vnímala její odér i chuť.

Jack zhluboka vzdychl a zaťal pěsti do prostěradla.

Neměla slitování a on o žádné neprosil. Laskala ho, až se mu silné tělo prohnulo nad postelí jako luk. Pak přestala, posadila se a řekla: „Myslím, že to stačí."

Jackovi se z hrudi vydralo téměř nelidské zaúpění, prudce se zvedl, popadl ji a stáhl k sobě. Smála se, když jí divoce stahoval kalhotky a roztahoval nohy, aby mu otevřela cestu, a když do ní vstoupil, vystřídal smích jenom vzdech. Přitiskla mu nohy k bokům. Chtěla, aby útok pronikl do větší hloubky a vášeň ještě vzrostla. Chtěla si vychutnat každou vteřinu, co nejvíc prodloužit cestu k vrcholu, avšak cítila, že poslední napětí už se blíží.

Přestal, svaly mu napětím ztuhly. „Krucinál," procedil mezi zaťatými zuby, „nemám kondom."

Střetli se očima. Měl v očích výraz úporné snahy ovládnout se, jí z očí sálalo pochopení.

Vydrží už jen chvilinku. „Mám přestat?“ zeptal se a bylo jasné, kolik úsilí ho taková nabídka stála. Na čele i na ramenou se mu navzdory větráku, zaměřenému přímo na lůžko, blyštěl pot.

Zdravý rozum říkal ano. Ano, říkaly i zvyklosti dobrého chování. Neměli by riskovat anebo riskovat ještě víc než dřív. Přesto si však nějaký primitivní pud někde v hloubi žádal, aby Jack zůstal, a její rty vykroužily slovo *Ne.*

Přestal se hlídat a z prvotního potěšení se najednou stalo něco mnohem významnějšího, převratného a mocného. Daisy se k němu přivinula, protože vlastně ani jinak nemohla, jediným slovem dala najevo, že chce všechno, co jí může dát, a už nedokáže couvnout. Prohnula se, když vstupovala do ráje a ve vlnách do ní narážel příboj. Nadlouho zatajila dech a přestala myslet, lapená na vrcholku tak velkého blaha, jako by se celý svět kolem ní propadl. Potom ochabla, svaly se jí pomalu uvolňovaly a uvítaly jeho prudký orgasmus.

Bořila se pod vahou jeho těla do matrace, neměla však ani sílu, ani chuť protestovat. Ležel bez vlády, srdce mu v hrudníku divoce bušilo, trhaně dýchal. Možná oba zmohl chvilkový spánek; čas rozhodně zmizel.

Po chvíli si Jack vysíleně oddechl, přesunul se vedle Daisy a pevně ji držel. Daisy se k němu stulila a uvědomovala si, jak má vlhký rozkrok. Tohle bude asi malér. Jenomže jakýpak malér; měla… nádherný pocit.

Jack ji něžně pohladil. Snažila se vymyslet nějakou hezkou větu, ale zřejmě nebylo co říct, nebylo třeba slov. Jediné, co bylo zapotřebí vyřešit, byl poslední problém, který ji trápil. Zničehonic si uvědomila, že jde o mnohem víc než o románek.

Nemůže to být flirt. Nebo ano?

„Páni, musím zpátky do kanclu,“ zamručel. „Nemůžu uvěřit, že jsem si troufl takhle narušit službu.“

„Počítám, že pět minut sem nebo pět minut tam nic nezmění,“ prohlásila.

Otevřel oko a mrkl na ni. „Pět minut? Promiň. Pět minut mi stačilo, leda když mi bylo šestnáct.“

Otočila se, aby se podívala na hodiny na nočním stolku. Problém byl, že neměla tušení, jestli je nezmohla dřímota, a pokud ano, na jak

dlouho. Rozhodla se, že mu s pochybnostmi pomůže. „Pak jsem si naprosto jistá, že jsme si užívali hodinku nebo –“

„Hodinu! Doprčic!“

Vyskočil z postele a zamířil do koupelny. Slyšela, jak teče voda, a potom se Jack vrátil a šel rovnou k spodnímu čelu postele, kam na podlahu naházel oblečení. Podíval se dolů a zkameněl.

Když viděla, jak se tváří, lekla se a zvedla na lokty.

Podíval se na ni a velice vyrovnaným tónem řekl: „Tvůj pes mi sežral trenky.“

Pokoušela se nevybuchnout v smích. Zdařilo se. Vydržela to však jenom vteřinu. Potom s ní smích začal lomcovat jako malé zemětřesení. Jakmile si ji však jednou záchvaty podaly, okamžitě se rozchechtala tak, že se za břicho popadala. Jack se sehnul a zvedl si štěně až k očím. Midasova vina se nedala popřít, protože z tlamy mu visely cáry tmavě zelených trenýrek. Zdálo se, že má z úspěchu obrovskou radost, protože zběsile švihal ocasem a snažil se ze všech sil dostat blíž, tak aby mohl páníčka olíznout.

Jack řekl: „Chlupáči, jsi jako osina v prdeli.“ Věta však zazněla skoro mazlivě, a když Jack vytahoval štěněti z tlamy nitě, skoro něžně k sobě psíka tiskl.

Daisy pozorovala chlupatou kuličku a nahého hromotluka, který ji tak přátelsky choval, a měla pocit, že se jí srdce rozletí. Byla už dřív na poloviční cestě, ale v tomto okamžiku naprosto jasně a neodvolatelně věděla, že je zamilovaná.

Ne, toto není jenom flirt, určitě ne z její strany. Jde o mnohem, mnohem víc.

Jack položil Midase do postele, aby se o něj v době, než se oblékne, postarala Daisy. Když si poradila s obrovskými tlapkami a bláznivě olizujícím jazykem, sledovala, jak džíny začínají zakrývat Jackovo nahé pozadí, a v hlavě se jí vyrojily velmi lascivní myšlenky. Když se oblékl, sklonil se k ní a políbil ji a polibek byl mnohem delší a vřelejší, než oba zamýšleli. Když se zvedl, měl tváře rudé a znovu přimhouřil oči. „Jsi nebezpečná,“ zamumlal.

„Jenom tu klidně ležím.“ Popadla Midase, když začal tahat za prostěradlo, nakázala mu, aby přestal, a vytáhla mu nitě z tlamy.

„Však to povídám. Nahá žena a chlupaté štěně. Co víc si může chlap přát? Možná tak pivo. A pořádný fotbal v televizi. A –“

Popadla polštář a mrskla jím po něm. „Zmiz!“

„Mizím. Nezapomeň, nikomu neotvírej –“

„– Jen tobě,“ dokončila větu.

„Nevím, kdy se vrátím. Kdybys měla hlad, hned vedle je konzum.“ Do notesu u postele naškrábal několik čísel. „Tohle je číslo mého mobilu, telefon do kanceláře a tady číslo k Toddovi do obchodu i domů. Kdybys něco potřebovala, zavolej na kterékoli z nich anebo na všechny.“

„Proč máš Toddova čísla?“ zeptala se udiveně.

„Mohl jsem vědět, že budeš zvědavá.“

„Proč tedy?“

„Protože nám pomáhá chytit Sykese. S jeho přispěním využíváme některé dobré kontakty.“ Ještě jednou Daisy políbil, podrbal Midase za ušima, potom vykročil ke dveřím a byl pryč.

Daisy se pomalu vyškrábala z postele. Nohy ji neposlouchaly. Midas se rozhodl prozkoumat pachy na prostěradle, ale Daisy ho kvapem popadla a postavila na koberec. Metelil za ní do koupelny, a když se sprchovala, hlasitě čmuchal.

Při představě, v jakém stavu najde pokojská prostěradlo, upadla Daisy do rozpaků a pečlivě se snažila důkazy jejich činnosti odstranit. Doufala, že podobných důkazů bude v životě ještě mnoho, protože chtěla, aby Jack Russo byl otcem jejích dětí.

Zbývalo zjistit, zda si on přeje totéž. Nepráskl do bot, když matka zdůrazňovala, jakou tchyní bude, jenomže to vlastně ve chvíli, kdy probíhá vyšetřování a Jack ji musí chránit, ani udělat nemohl. Nepatřil k mužům, kteří by se zříkali odpovědnosti.

Neměla připustit, aby dotáhli všechno do konce, uvažovala při oblékání. Nechtěla, aby si ji vzal jen proto, že bude těhotná. Chtěla, aby ji miloval. Možná že se tentokrát nic nestalo – nebyl choulostivý čas, avšak Matka Příroda si dokáže s lidmi pěkně zahrávat, a dokud se neukáže menses, Daisy kámen ze srdce nespadne.

Sedla si a rozhlížela se po motelovém pokoji. Byl útulný, jak podle ní asi motelové pokoje bývají. O něco větší než obvykle, protože tady přijímali lidi i s domácími mazlíčky. Byla tu lavice s opěradlem,

kulatý stolek se dvěma židlemi a malá lednička s litrovým kávovarem na vršku. Koupelna obyčejná, ale funkční.

Co teď? Dostala nápad, popadla telefonní seznam a vyhledala jméno *Sykes.* Nevěděla, jak se Sykes jmenuje křestním jménem ani kde bydlí, takže něco zkoušet nemělo smysl, ale když si projela seznam Sykesů, napadlo ji, že by mohla zavolat všem. Může ze sebe vysypat něco jako: „Pane Sykesi, u telefonu Daisy Minorová. Doslechla jsem se, že mne chcete zabít.“

Pěkně praštěný nápad. Co když má záznamník? Ten mu okamžitě prozradí, odkud volá.

U televize neproseděla nikdy moc času, jenomže teď věru nebylo do čeho píchnout. Midas se rozhodl, že si schrupne; až se probudí, může ho jit zase vyvenčit, jenomže kolik času to zabere? Sedla si do kouta na sedačku a zapjala televizi.

Čekání a nicnedělání nenáviděla. Z duše.

Alespoň že o příbuzné je postaráno. Daisy věděla, že by jí pěkně hrálo na nervy, kdyby je Jack neuklidil z města. Matka jí určitě večer zavolá, aby se ujistila, že je všechno v pořádku, a když jí nikdo nezvedne telefon, vyděsí se. Jenomže Jack zřejmě myslel na všechno a nejspíš dal mámě svůj mobilní telefon anebo jinou možnost, jak se dozvědět, co se děje.

Ale co Jack? Zamrazilo ji. Zvlášť po mši, kdy seděli v kostele vedle sebe, nebylo žádným tajemstvím, že spolu něco mají. Co když se nějaké klepy donesly ke starostovi Nolanovi a ten nařídil Sykesovi, aby ji našel tím, že se pověsí na paty Jackovi?

Vrhla se k telefonu a vytočila Jackovo tajné číslo. Odpověděl po prvním zazvonění. „Russo.“

„Musíš na sebe taky dávat pozor,“ vybuchla rozhorleně.

„Cože?“

„Jestli starosta zjistí, že spolu chodíme, staneš se zrovna tak výhodným terčem jako moje rodina.“

„Jenomže mezi tvými příbuznými a mnou je rozdíl.“ Milovala všechny, takže rozdíl nechápala. „V čem?“

„Nosím zbraň.“

„Přesto buď opatrný. Slib mi to.“

„Slibuju.“ Odmlčel se. „Jsi v pohodě?“

„Hrozně se nudím. Přines mi rychle ty knížky.“

Když Daisy zavěsila, začala rozčileně přecházet po pokoji. Být tu takhle zavřená, nevědět, co se děje, neschopnost něčemu přispět ji drásala jako bolení zubů. Neměla v krvi jen sedět a čekat. Jakmile narazila na nějaký zmatek nebo problém, nedala pokoj, dokud se záležitost nevyřešila.

Něco se musí hodně rychle stát, jinak se zblázní.

Když Jack skončil hovor, zamračil se. Daisy je očividně nervózní a to není dobře. Potřeboval vědět, že se chová přesně tak, jak jí nařídil; k tomu, aby se mohl soustředit na dopadení Sykese, potřeboval vědět, že Daisy nic nehrozí. Telefonát, který ho stihl ještě předtím, než volala Daisy, ho poněkud vyplašil. Jeden z detektivů se vypravil do domu Nolanových, avšak paní Nolanová doma nebyla. Zatím ji nenašli. Pokud Kendra Owensová roztroubila klep o tom, že paní Nolanová volala, zvěst se možná již dostala až k starostovi. Chloupky na zátylku mu opět stály v pozoru.

23

Nadine postávala ve dveřích Templovy kanceláře a tvářila se jako ztělesnění nejistoty. Popuzeně zvedl oči. Celý den byl jak na trní, protože čekal zprávu od Sykese a táhlo mu hlavou, zda Sykes poslání splnil. Telefonát pana Phillipse také nebyl povyražení. Lidé, kteří rozhněvají anebo oblafnou pana Eltona Phillipse, skončí špatně. Templovi bylo jasné, že pokud se Sykesovi tentokrát úkol nezdařil, bude muset pana Phillipse uchlácholit sám. Možná tím, že sejme Sykese. Představa, že bude muset Sykese zabít, ho děsila, protože Glenn Sykes nebyl hlupák a připravit ho o život by dalo zabrat.

Nadine se ještě pořád motala u dveří a Temple vyštěkl: „Pro kristový rány, Nadine, co je?“

Nezvyklá podrážděnost ji očividně zarazila. Temple téměř nikdy neztrácel šarm. Neprospělo by to jeho image. Dneska měl ovšem na starosti mnohem důležitější věci než vlastní image.

Nadine sepjala ruce. „Předtím jsem vám jaktěživo nic neříkala. Myslím si, že soukromí všech lidí je prostě jejich soukromí. Mám však dojem, že byste měl vědět, co paní Nolanová dneska vyvedla.“

„Ježíši, teď ne!“ Temple zavřel oči a snažil se vyhnat bolest, která ho píchala pod víčky. „Jennifer má… problémy,“ donutil se prohlásit přesně tak, jak už se v minulosti nespočetněkrát snažil, když chtěl vyvolat účast. Byla to všeobjímající odpověď, o níž nemusel nikdy přemýšlet.

„Ano, pane, já vím.“

Když nepokračovala, Temple si vzdychl. Pochopil, že bude mnohem lepší, když Nadine nechá, ať vyklopí, co chce vyklopit, než aby jí řekl, co měl sto chutí říci – že zvysoka kašle na všechno, co ta zatracená mrcha provedla, že jenom doufá, že se šplhala někam na kandelábr a zlámala si vaz.

„Čeho se dopustila tentokrát?“ Opět přichystaná odpověď, z níž vyvěral klid a starostlivost.

Když se konečně zeptal, vytáhla Nadine stavidla, jako by je nedokázala udržet zavřená už ani vteřinu. „Zavolala do knihovny a řekla Kendře Owensové, že máte v plánu zabít Daisy Minorovou.“

„*Cože?*“ Temple vyskočil ze židle, jako když ho nabere na vidle, a zesinal. Kolena se mu zděšením třásla a musel se chytit okraje stolu. Můj bože, ach, můj bože. Připomněl si podivný pocit, který ho ráno přepadl a donutil, aby si ověřil, co Jennifer zrovna dělá. Ta mrcha ho v ložnici na přidružené lince poslouchala. Pan Phillips ho zabije. Doslova a do písmene.

„Kendra ji samozřejmě nebrala vážně, ale má strach, aby paní Nolanová něco nevyvedla, víte, nějakou nepředloženost, jako že třeba zavolá na policii a udá vás.“

„Ta svině prokletá!“ vybuchl Temple zuřivě a nevěděl, jestli myslí Jennifer, Kendru nebo obě.

Nadine, dotčená výrazy, kterých použil, couvla. „Myslela jsem, že byste to měl vědět,“ prohlásila upjatě a s prásknutím spojovací dveře zabouchla.

Temple si roztřesenou rukou přitáhl aparát soukromé linky a vytočil Sykesovo číslo. Když telefon šestkrát zazvonil, Temple položil sluchátko. Sykes samozřejmě není doma; čeká, aby se pověsil na Daisy, až půjde z práce. Pokud po tom Jennifeřině zavolání Daisy po obědě vypadla, na policejním oddělení už budou mít plnou pohotovost, budou ji hledat, takže pokud by se nic nedělo, znamená to, že se zatím nic neprovalilo. Musí najít Sykese a nařídit mu, aby celou akci zrušil. Pokud se teď něco Daisy stane, bude on, Temple, na seznamu podezřelých hned číslo jedna.

Nezbývá než nějak zatočit s Jennifer. Při její lásce k pití bude ovšem velmi snadné nastrojit „nehodu“. Stačí praštit ji do hlavy, shodit auto do řeky a hotovo.

Jenomže ne hned. Cokoli učiní okamžitě, bude vypadat příliš podezřele. Nemohou si dovolit nic, co by překazilo dodávku Rusek.

Nejdřív ovšem musí napravit vztahy s Nadine. Nebylo by dobré, kdyby na něj začala nasazovat v úzkém kruhu přátel. Drby se rozlezou jako psí víno. Otevřel dveře a nasadil veškerý šarm: „Odpusťte mi, Nadine, nemluvím vždycky tak nechutně. Ráno jsme se s Jennifer pohádali a ve mně se pořád ještě všechno vaří. A když zjistím, že provedla něco takového…," svěsil ramena.

Nadine se očividně trochu slitovala. „Nic se neděje, chápu vás."

Ještě jednou si přejel čelo. „Rozrušilo Daisy, když jí Kendra o telefonátu vykládala?"

„Daisy dnes v práci není. Volala její matka a říkala, že Daisy bolí zuby. Podle mne to zní moc podezřele, ale takhle to matka zdůvodnila." Nadine povytáhla obočí, až vypadala jako Lucifer.

Nadine se nikdy nepokoušela vypadat jako všemocná síla, napadlo Templa; připomínala spíš flirtující žábu. „Co vám připadá podezřelé?"

„To, co se s ní děje. Já tedy nevím, kde je, ale moc pochybuju, že by ji bolely zuby."

„Proč to říkáte?"

„Protože jsem těsně před obědem musela volat na policejní oddělení a Eva Fay prohlásila, že se neukázal ani náčelník Russo."

Templovi začalo za víčky cukat ostřeji. „Co to má společného s Daisy?"

„Chcete říct, že o ničem nevíte? Ti dva spolu chodí." Uspokojení, že je první, kdo se o tuto novinku se starostou může podělit, naplnilo Nadine navzdory starostově příkrosti a nevybíravým slovům naprostým zadostiučiněním.

Temple měl pocit, jako když dostane ránu mezi oči. „Cože? Chodí spolu?" jen taktak ze sebe vysoukal. Má na krku malér.

„Barbara Cludová vykládala, že si kupovali – no, takové ty intimní věcičky. A v neděli spolu seděli i v kostele."

„Pak je to vážné." Hlas mu zdrsněl a Temple se snažil odkašlat. „Dejte mi pilulku na chrapot."

Nadine vylovila z psacího stolu pilulky na kašel a jednu mu dala. „Taky bych řekla, že je to vážné, když ji doprovází do kostela."

Temple přikývl, zajel zpátky do kanceláře a snažil se probrat spletí novinek, které se právě dozvěděl. Do háje! Když mu Russo zjišťoval poznávací značku auta, jenom předstíral, že neví, komu číslo patří. Proč by to dělal? Proč se snažil utajit skutečnost, že Daisy zná? Nebyl nejmenší důvod, pokud… pokud naprosto jasně nevěděl, že Daisy v pruhu pro požárníky před ordinací doktora Bennetta, nikdy neparkovala, a jediná cesta, jak mohl vědět, že tam v inkriminovanou dobu nestála, byla, že čas trávila s ním.

Intimní věcičky, které kupovali v Cludově lékárně, mohly být jedině kondomy, to znamená, že ti dva spolu spí. Russo by očividně nestrávil s Daisy noc v domě u matky, jenomže má vlastní barák a tam ji může vzít. Templa nikdy nenapadlo, že by Daisy Minorová s nějakým mužem mohla strávit noc, ale taky ho nikdy nenapadlo, že si odbarví vlasy a vypraví se do Buffalo Clubu. Daisy se zřejmě spustila.

Russo tedy ví, že starosta o tom, kde viděl stát auto, lhal. Russo není trouba; pěkně rychle si spočítal, že od Templa chtěl majitele auta znát někdo jiný. Kdyby nelhal, nebylo by na tom nic špatného. Lež však byla podezřelá. Russo si bude lámat hlavu, co se děje, a Temple ani v nejmenším nestál o to, aby se o jeho počínání nějak moc staral chlap jako Russo.

Teď nezbývá než spočítat škody. Musí najít Sykese a odvolat ho, musí si nějak poradit s Jennifer a musí zajistit, aby skupina Rusek dokázala hladce přejít, protože ani nejmenší chybu právě v této věci pan Phillips neomluví.

Jennifer bezcílně řídila. Domů se bála, protože v tuto chvíli již Temple dozajista ví, co vyvedla. V zapadlém městečku se nic dlouho pod pokličkou neudrží. Nezadržitelně plakala, i když vlastně nevěděla proč, pokud jí nadobro nepovolily nervy a ona si kolaps plně neuvědomuje. Jenomže se nemůže zhroutit, táhlo jí hlavou. Temple by měl dokonalou příležitost, jak ji strčit do blázince.

Vytáhla nahranou pásku ze záznamníku a dala si ji do kabelky. Někdo si ji musí poslechnout. Nevěděla však, komu ji dát. Měla tisíc chutí zajet prostě na policejní oddělení, vyvolat tam rozruch a přinutit prvního, kdo jí přijde pod ruku, aby si pásku na místě přede všemi poslechl. Tak by nahrávku nemohl nikdo zpochybnit a nikdo by si

nemohl myslet, že je opilá a vymýšlí si. Tenhle počin by byl chytrý, jenomže na něj asi nemá dost síly.

Měla pocit, že se uvnitř celá třese; potřebovala skleničku. Potřebovala panáka víc než kdy jindy v životě a poprvé v životě měla strach se napít. Jakmile podlehne, už nepřestane a potom bude úplně bezmocná. Život závisel na nutnosti zůstat střízlivá. Zdálo se, že v danou chvíli nedokáže ani kloudně uvažovat, ale jakmile by se napila, přestala by myslet úplně.

Nakonec se téměř automaticky ocitla na silnici do Huntsvillu. Právě tudy jezdila, kdykoli se vydávala na nákup nebo ke kadeřnici. Kdykoli odjížděla z domu, směřovala do Huntsvillu. Cesta byla příjemná a důvěrně ji znala. Dvakrát zastavila, protože ji přepadla nevolnost, když nic nejedla, jenomže ji křeče sužovaly jen na sucho. Abstinenční příznaky, pomyslela si; tělo, zvyklé na alkohol, se bouří. Byla takhle na suchu už dřív, ale vždycky na klinice, kde na zvládnutí problému dostávala léky.

Možná se měla vypravit právě tam. Možná by se měla přihlásit na kliniku, až se dohrabe do Huntsvillu. Udělala všechno, co bylo v jejích silách, pokusila se varovat Daisy, a když se zapíše na klinice, takový měsíc ji tam nechají, všechno se přežene a ona nebude muset nic řešit.

Krom toho, že pokud se Daisy něco stane a ona se nepokusí tomu všemi prostředky zabránit, bude ji hryzat svědomí.

Držela křečovitě volant oběma rukama, ale stále se jí nedařilo jet rovně. Vyznačená čára jako by se klikatila a Jennifer se neustále pokoušela zůstat na správné straně. Předjelo ji velké bílé auto, řidič na ni troubil jak pominutý a Jennifer zakvílela: „Pardon, pardon.“ Snažila se, seč mohla. Jenomže to bohužel ani Templovi, ani Jasonovi a Paige, ani jí nikdy nestačilo.

Klakson nepřestával řvát. Ověřila si, jestli vlastně nemačká vlastní, avšak ruce nemohly tlačítko najít. Bílý vůz už je dávno pryč, ani ho neškrábla, takže proč někdo pořád troubí? Představy se jí rozplynuly a chtěla si jenom lehnout, jenomže kdyby to udělala, už by se asi nikdy nezvedla. Kdo to sakra pořád troubí?

Potom si všimla blikání modrého světla, přepadly ji ještě mátožnější představy a velké bílé auto po levé straně se k ní tisklo blíž a blíž a vytlačovalo ji ze silnice. Zoufale šlápla na brzdy, aby se s

bílým vozem nesrazila, a volant jí poskočil v rukou, až jej pustila. Zaječela, když auto nečekaně přibrzdilo a bezpečnostní pás ji téměř krutě zachytil, když sjížděla ze silnice; předek auta sklouzl do mělké škarpy a cosi Jennifer prudce praštilo do obličeje.

V autě se rozprostřel kouř a Jennifer se snažila vysvobodit z bezpečnostního pásu. Auto hoří a ona tu zahyne.

Potom někdo trhnutím otevřel dvířka a do auta se naklonil velký snědý chlapík. „Nic se neděje," prohlásil klidně. „To není kouř, jenom prach rozvířený airbagem."

Jennifer, rozpolcená zoufalstvím a úlevou, že je po všem, na něj se slzami v očích hleděla. Teď už si nemusí ničím lámat hlavu. Jestli se policejní náčelník Russo spřáhl s Templem, nic už jí nepomůže.

„Nestalo se vám nic?" zeptal se, když nahlédl otevřenými dvířky a zkoumal, jestli neutrpěla nějaké zranění. „Krom toho, že vám teče krev z nosu."

Krvácí z nosu? Sklopila oči a viděla, že má celé šaty pocákané krví. „Jak se to stalo?" zeptala se vyděšeně, jako kdyby v danou chvíli nebylo nic důležitějšího, než proč jí z nosu teče krev.

„Airbagy dokáží pěkně praštit," držel v rukou balíček první pomoci, otevřel jej a vytáhl tlustou hromádku gázy. „Tumáte, přidržte si ji. Krvácení za chvilinku přejde."

Poslušně si tiskla chumáč u nosu a ucpávala si dírky.

„Volala jste dnes ráno do knihovny a ohlásila jste, že jste zaslechla, čím hrozí váš manžel." Šéf Russo pokračoval stále stejně klidně, jako kdyby hovořil jen o počasí. „Jestli můžete, rád bych si vaši svědeckou výpověď zapsal."

Jennifer si znaveně opřela hlavu o opěradlo. „Pracujete pro něj?" zeptala se ještě stále s ucpaným nosem. Co na tom záleží? Když řekne ano, ona nic víc dělat nemůže.

„Ne, ma'am, nepracuju," odpověděl. „Možná se vám to ještě nedoneslo, ale na Daisy Minorové mi obzvlášť záleží. Výhrůžky, které se jí týkají, beru smrtelně vážně."

Třeba lže. Mohl lhát, avšak Jennifer si to nemyslela. Muži jí tolik ublížili, že si nemohla nevšimnout, že ze slov policejního šéfa Russa žádná hrozba nezaznívá. Když vjela do škarpy, celý obsah kabelky se jí vysypal na podlahu; rozepjala si bezpečnostní pás, opatrně se

předklonila a začala rozházené věci přehrabovat, až našla malou kazetu. „Nejenže jsem všechno slyšela,“ pravila. „Stihla jsem rozhovor i nahrát.“

24

Pani Nolanová byla v šoku, ale střízlivá. Aby učinil všem důkazům zadost, trval na tom, aby podstoupila dechovou zkoušku; skončila negativně. Nejenže paní Nolanová nebyla opilá, od rána nevypila ani kapku. Jeden z vyšetřovatelů zaznamenal její výpověď, další si potom poslechli nahrávku na kazetě. Starostův hlas zněl trochu nevýrazně, avšak všichni ho poznali.

„– Sejme ji, až půjde z knihovny na oběd anebo až se odpoledne bude vracet domů. Prostě zmizí. Jakmile Sykes vyřizuje něco sám, nejsou problémy.“

„Opravdu?“ Otázku položil druhý muž, ten, kterého paní Nolanová identifikovala jako Eltona Phillipse, bohatého obchodníka ze Scottsbora. *„Jak to, že se tedy Mitchellova mrtvola objevila tak rychle?“*

„Sykes u toho nebyl. Zdržel se v klubu, aby zjistil, kdo je na parkovišti viděl. O tělo se postarali zbylí dva.“

„Chyba pana Sykese.“

„Ano.“

„Má tedy poslední příležitost, a vy s ním.“

O Daisy zmínka nepadla, avšak s ohledem na poznámku o knihovně a svědectví paní Nolanové o části hovoru, kterou nestačila natočit, to ani nebylo nutné. Byla řeč o Mitchellovi a osobě, která celou partičku na parkovišti viděla. Vzhledem k tomu, co vypověděla Daisy a jak identifikovala dva muže, kteří Mitchella zabili, a Templovu hlasu na pásce bylo jasné, že starosta je do vraždy

namočený. Paní Nolanová nechápala zmínku o dodávce Rusek, kterou zaslechla, avšak v Jackovi začalo klíčit neblahé podezření.

Starostovi a jeho kamarádovi teklo do bot. Spolu s dalšími lidmi poslouchala nahrávku i Eva Fay. Zapřela si ruce v bok. „Ta zmije."

Jack viděl, že i s jeho podřízenými lomcuje vztek. Vyšetřovatelé, členové hlídek i lidé z kanceláří zuřili. Už nebyl přistěhovalec, ale jeden z nich a jeho dívce hrozilo nebezpečí. Ne jakékoli ženě, ale Daisy Minorové, kterou léta všichni znali. Malér v zapadákově je, že všechno dostává osobní nátěr. Skvělá věc v zapadákově je, že všechno se osobně všech dotýká. Když teče do bot, svorně vystartují na obranu.

„Předvedeme starostu k výslechu," prohlásil Jack tiše. Vztek, který s ním cloumal, držel pod pokličkou. Daisy byla v bezpečí, to bylo důležité. „Spojte se s policejním oddělením ve Scottsboru a požádejte, aby také zajistili pana Phillipse." Bylo by se mu líbilo, kdyby mohl rozhodit síť, aby dopadl i pana Sykese, ale tolik lidí, aby mohl na každé ulici prověřovat řidičáky, neměl. Sykes mu trochu dělal starosti, ale dokud je Daisy schovaná, Sykes ji nenajde.

„Vysílačkou jsem neřekl ani ťuk," prohlásil Tony Marvin. „Nebude mít ani páru, že po něm jedeme."

„Ale bude. Nezapomněl jsi na Kendru Owensovou? Myslíš si, že za celý den nikomu ani nemukla o telefonátu paní Nolanové?"

„Kendra určitě nemlčela," prohlásila Eva Fay. „Je milá, ale s chutí si poklábosí."

„Pak nám nezbývá nežli vzít na vědomí, že starosta o tom, že nám paní Nolanová volala, ví. Bude ve střehu, ale o nahrávce nemá tušení, takže snad nepráskne do bot. Jedeme, vykopneme mičudu."

Po té zatracené Minorové nebylo v městě ani vidu, ani slechu a Sykes ztrácel nervy. Neukázala se v práci; nebyla doma. Nebyla prostě nikde. Jakmile lidé natolik pustí k vodě zaběhané zvyky, něco se děje.

Zašel dokonce do knihovny, vyhodil pár babek za telefon z budky pro případ, že by měli záznamník – což nebylo v budově městského úřadu pravděpodobné, ale možné, musel být opatrný – a chtěl k telefonu slečnu Minorovou. Žena, která zvedla telefon, mu podala

pouze informaci, že slečna Minorová se dnes do práce nedostavila, avšak vycítil v jejím hlase potlačené napětí a strohost, které ho ještě víc vyděsily.

Dobrá, dnes tedy Minorovou nezmákne. Bylo to jen zdržení, nikoli katastrofa.

Co ale tolik vytočilo tu druhou knihovnici?

Nervozita v jejím hlase vlastně nic neznamenala, avšak právě takové maličkosti vás zaskočí a kousnou do zadku ve chvíli, kdy je nejmíň čekáte, nedáte si pozor a nepřipravíte se na ně. Instinkt mu říkal, že je nutné být ve střehu.

Zavolal starostovi na soukromou linku, ale nikdo mu telefon nezvedl. Další trn v patě. Jestli starostu dobře zná, určitě si naplánoval zůstat v kanceláři od rána až do večera a pro případ, že slečna Minorová zmizí, si pořídit alibi.

Zkusil i mobilní telefon. Ticho. Nyní už opravdu vytočený Sykes zavolal starostovi domů. Po druhém zazvonění zvedl telefon sám Nolan.

„Ta Minorovic holka dneska není v práci," stěžoval si Sykes. „Pro dnešek končím."

„Sykesi! Zaplať pánbu!"

Starostova slova zněla, jako když je u konce sil, což vůbec nebylo ku prospěchu věci.

„Poslouchej, jsme v průšvihu. Musíme si sjednotit výpovědi a jeden druhého podpořit. Nezbývá nežli chvíli nevystrkovat rohy a doufat, že se všechno přežene."

„V průšvihu? Jakém?" snažil se Sykes mluvit klidně.

Jennifer mne ráno slyšela mluvit s panem Phillipsem a ta ožralá mrcha volala do knihovny a chtěla Daisy. Daisy tam nebyla, takže Jennifer vyblila Kendře Owensové, že se chystám Daisy Minorovou sejmout."

„Ježíši!" Sykes si prstem přejel kořen nosu. Pokud má starosta jenom gram opatrnosti při svém telefonátu –

„Copak učinila Kendra Owensová?" nadhodil na oko nezúčastněně. Věděl moc dobře, co Kendra Owensová provedla.

„Zavolala na policii. Zaplať pánbu, že Jennifer si tyká s lahví, protože podle mě jí nikdo nebude věřit, ale kdybys Daisy sejmul právě dneska, vyrojily by se nejrůznější dohady.“

Paráda. V téhle chvíli už mají všichni poldové v Hillsboru pohotovost.

„Je tu ale ještě něco.“

Sykes se ze všech sil snažil zachovat klid. „Copak?“

„Policejní velitel Russo a Daisy spolu chodí.“

„Neříkej. Jak to víš?“

„Právě Russovi jsem včera volal, aby mi zjistil číslo auta, o které jsi mne žádal. Řekl jsem mu, že jsem vůz viděl parkovat na vyhrazeném místě pro požárníky před lékařskou ordinací. Bylo mu jasné, že lžu, protože Minorové nic nechybělo. A když mi informaci předával, tvářil se, že ji vůbec nezná.“

Paráda, teď nás tedy podezřívá i policejní náčelník. A zase tu hrají roli ty maličkosti; Nolan jich už nastřádal příliš mnoho a teď ho lapily. Kdyby jen požádal policejního šéfa, aby mu ověřil poznávací značku a ušetřil si veškeré vysvětlování, potom by se šéf staral jen o to, proč chce starosta znát číslo jejího auta, ale nevěděl by, že Nolan lže. Když už jsme u toho, proč Nolan toho zatraceného policejního šéfa jenom nepožádal, aby mu zjistil poznávací značku? Ale kdepak, Nolan nemůže jednat jako obyčejný člověk, musí se předvést, že je někdo, ukázat moc.

„Vrátil jsem se domů, abych našel Jennifer a zavřel ji, ale po té mrše se země slehla.“

„To je dobře. Kdyby se najednou po tom telefonátu objevila někde mrtvá, byl by to průšvih.“

„Pije,“ prohlásil Nolan odmítavě. ‚A opilci co chvíli někde natáhnou brka.“

„Možná, ale teď by nebyla ta pravá chvíle. Zachovej klid.“

Nolan jako by ho neslyšel. „Možná bych ji měl opět dokopat, aby navštívila pana Phillipse. I když by se neradovala, jemu by se to určitě líbilo.“ Nápad ho zřejmě potěšil, protože se uchechtl.

Pracuje s kretény. Sykes zavřel oči. „Policie tě má možná v merku, takže Phillipsovi by se moc nelíbilo, kdybys ji k němu zavedl.“

„Ne. Máš pravdu. Jenomže ji stejně musím najít. Vykládala cosi o tom, že musí ke kadeřnici, a je dost pitomá, aby se tam vypravila a skončila v salonu krásy."

Anebo ji policie předvedla k výpovědi, což bylo mnohem pravděpodobnější. Copak Nolan nemá ani páru, jak policie pracuje? Telefonát toho druhu, jaký slyšeli od paní Nolanové, nesmetou ze stolu ani normálně, a obzvlášť ne, když se týká šéfa. Slečna Minorová se vytratila v pravou chvíli, po paní Nolanové také není ani stopy a dalším krokem pro policejní oddělení je možná záměr sebrat a předvést k výslechu starostu.

To vůbec není dobré. Po tom, co Nolan včera a dnes předvedl, si Sykes drasticky opravil názor. Starosta je sice chladnokrevný, ale jakmile okolnosti přitlačí, nevydrží a vlastní já mu zatemní mozek. Co by se asi tak stalo, kdyby mu poldové začali klást otázky na tělo? Nolan by možná chvíli vydržel, ale jakmile by se rozklepal, snažil by se svůj podíl setřepat a shodit všechno na lidi kolem.

Něco takového nemůže dopustit.

„Jaký je tvůj policejní náčelník?" zeptal se.

„Jednička. Byl členem přepadového útvaru v Chicagu a potom v New Yorku. Klika, že jsme ho do takového zapadákova, jako je Hillsboro, získali."

„Jo, ta želva, co putovala přes dálnici při plném provozu, měla také kliku: jenom zázrakem ji nikdo nepřejel. Sykes moc pochyboval, že by Nolan mohl počítat se zázrakem. Vybral si šéfa policie, který byl v první linii jako doma, chlapa, který bude situaci, kdy někdo vyhrožuje jeho partnerce, řešit hezky nemilosrdně. Podle Sykesova názoru bylo v dané situaci jediné štěstí, že Mitchellova smrt nenastala v místě, kam zasahuje Russova pravomoc, a také že v jeho okrsku nenašli tělo.

Potom mu hlavou bleskla další myšlenka. „Když jsi ráno mluvil s panem Phillipsem, zmínil ses mu o Mitchellovi?"

„Právě proto pan Phillips volal. Mrzelo ho, že tělo našli tak rychle, a já mu vysvětlil, že se tak situace vyvrbila jen proto, že jsi na ni sám nedohlížel."

Nolan mu tedy vyklopil nejen všechno o Mitchellovi, ale prozradil i Sykesovo jméno. Paní Nolanová ani jednoho z nich nezná, avšak teď

už ví, jak se jmenují. Celá věc se tak rychle zašmodrchávala, že Sykes nemohl konečky nitek vůbec zachytit.

„Víš co?“ navrhl. „Seď prostě na zadku, předstírej, že se nic zvláštního nestalo, a nedostanou nás.“ *Přesně tak.* Nic se nestalo, slečně Minorové zatím nikdo nezkřivil ani vlásek na hlavě, takže k žádnému zločinu nedošlo. „Russo si možná bude lámat hlavu, proč jsi mu lhal v souvislosti s tou poznávací značkou, no a co? Trvej na tom, co jsi tvrdil. Vymluv se, že sis třeba číslo špatně poznamenal, přehodil jsi číslice či něco podobného.“

„Dobrý nápad.“

„Kdyby se tě vyptávali na telefonát, který paní Nolanová údajně zachytila, musíš prohlásit, že nemáš ani páru, o čem mluví. Byla dnes ráno opilá?“

„Je nametená pořád,“ postěžoval si Nolan.

„Viděl jsi ji, jak si přihýbá?“

„Neviděl, ale potácela se a div se nerozplácla na záchodě.“ Zatímco podle Nolana byla jeho manželka jak pytel, Sykes byl ochotný se vsadit, že byla naprosto střízlivá. „Myslíš, že mne Russo bude vyslýchat?“

Vyjde zítra ráno slunce? „Nejspíš ano. Neměj plné kalhoty, drž se toho, na čem jsme se domluvili.“

„Měl bych varovat pana Phillipse?“

„Já bych to nedělal, počkej, až se všechno přežene, a on se vůbec nemusí o ničem dozvědět. Přebereme další zásilku Rusek a on bude šťastný jako blecha.“

„Sakra, na novou skupinu jsem zapomněl.“

„Nic se neděje. Všechno jsem zařídil,“ ujistil ho Sykes a zavěsil.

Máš před sebou, chlapče, průšvih jako hrom. Starostova manželka zná jeho, Sykesovo, a taky Mitchellovo jméno. Pokud je Russo jen z poloviček tak dobrý policista, jak ho do nebes vynáší Nolan, má už výpověď paní Nolanové a každičké slůvko si ověřuje. Mitchella nenašli v jeho okrsku, ale při všech těch počítačových krámech, které všude fungují, stačí Russovi projet obrazovku, a podtrženo, sečteno, zůstává mrtvý chlap, který se jmenuje Mitchell. Ten by mohl rozvířit vlny, a jakmile si začnou poldové lámat hlavu, co má společného mrtvý Mitchell se slečnou Minorovou, nastrčí dívce před oči fotografii

a Daisy Minorová si vzpomene, kde ho viděla – a s ním i tři další muže.

Jsou chvíle, kdy člověku nezbývá nežli sečíst ztráty a prověřit škodu. Právě taková chvíle teď postihla Sykese.

Zvažoval jistoty. Může vypadnout; má připravenou náhradní totožnost. Jenomže vždycky předpokládal, že si náhradní identitu schová až na chvíli, kdy mu půjde o krk, a tato situace zatím nenastala. Nezbude mu než ránu přijmout, rok nebo o něco déle se trochu uskrovnit, ale možná to ani nebude zapotřebí. On nedržel v ruce nůž; mohou ho jenom obvinit z utajení spáchaného činu, maření vyšetřování, ale ne z vraždy.

Navíc má v ruce dokonalou zbraň: informace. Informace vždycky uvádějí svět do pohybu a státním zástupcům se dokonale hodí do krámu.

Templu Nolanovi nevěřil ani nos mezi očima; pro dolar se přetrhne. Za několik hodin se z Glenna Sykese stane hledaný muž. Ne však, když napochoduje sám.

Vyrovnaně, tak jak řešil všechno, zamířil Sykes v autě k velitelství hillsborské policie. Na stanici v ospalém městečku bylo nezvykle živo; na parkovišti stála spousta aut. Sykes vešel automaticky otvíranými skleněnými dveřmi a všiml si, že policisté si v hloučcích tlumeně povídají, všude vládlo napětí. Policisté z výjezdovky by měli sedět ve vozech a hlídat, takže všichni ti, které viděl, patřili zřejmě k ranní směně. Další drobnost, která o něčem vypovídala.

Sykes s rukama volně spuštěnýma, aby bylo vidět, že je má prázdné, zamířil k dozorčímu. „Rád bych mluvil s velitelem Russem.“

„Náčelník nemá čas. Jak vám mohu pomoci já?“

Sykes se podíval nalevo do dlouhé chodby. Na vteřinu spatřil velice krásnou ženu, rozčilenou, jak si od chlapíka v civilu, zřejmě vyšetřovatele, bere šálek kávy. Protože si dal záležet, aby nezanedbal nic z toho, co se týkalo Templa Nolana, poznal paní Nolanovou okamžitě. Opravdu se nezdálo, že se chová jako opilá, jak tvrdil Nolan.

Sykes se vrátil pohledem k dozorčímu. „Jsem Glenn Sykes. Počítám, že mne hledáte.“

25

To poslední, co by Jack čekal, bylo, že Glenn Sykes, druhý muž na jeho seznamu důležitých osob, sám napochoduje na stanici, představí se a bude se domáhat rozhovoru. Kdykoli se ocitl blízko slečny Daisy, byl jednička samozřejmě on, avšak na to už si zvykal. Začínal si rovněž myslet, že nic není nemožné.

Sykes byl průměrně vysoký, trochu podsaditý, dokonale oblečený. Pískově plavé vlasy měl nakrátko ostříhané a učesané; byl hladce oholený, nehty měl upravené a čisté, oblek vyžehlený. Nevypadal zrovna jako desperát, ale Ted Bundy taky nepřipomínal obludu. Zločinci vypadají všelijak, jsou vysocí i malí, mají odlišnou pleť a mohou přijít v hadrech nebo ověšeni diamanty. Ti mazanější přijdou s diamanty. Nejchytřejší ovšem vypadají jako tenhle chlapík

Sykes byl také velice klidný a věděl přesně, co chce. „Chci se dohodnout," prohlásil. „Můžu vám naservírovat starostu Nolana, chlapa, který zabil Chada Mitchella, chlapíka, který se jmenuje Elton Phillips, a spoustu dalších. Přiveďte sem státního zástupce a promluvíme si."

„Víme, kdo probodl Mitchella," prohlásil Jack a pohodlně se opřel. „Buddy Lemmons."

Sykes ani nemrkl. „Identifikovala ho slečna Minorová, že ano?"

„Stihla si vás dobře prohlédnout všechny tři."

„Proto jste ji schoval na bezpečné místo."

Jack nereagoval, jen mlčky Sykese sledoval. Chlapík měl tvář jako z kamene, nepřečetl z ní nic.

„Jsou důležitější věci než jedna mrtvola na smetišti.“ Sykes se po Jackově vzoru také uvolnil.

„Kladl jsem si otázku, jak je do věci zapleten starosta.“

„V kšeftu se sexem lítá pěkná hromada peněz,“ uhnul Sykes s přímou odpovědí. „Pozvete sem tedy prokurátora, nebo ne? Musíte sebou hodit; dnes v noci se chystá velká akce.“

„Rusky,“ nadhodil Jack.

Sykes tiše hvízdl a vůbec se nesnažil utajit, jak se diví. „Počítám, že víte mnohem víc, než jsem si myslel. Jenomže nevíte kde a nevíte kdo.“

„Předpokládám ale, že starosta Nolan to ví.“

„Ten vám zazpívá jako slavíček,“ souhlasil Sykes.

„Proč by se s vámi tedy měl dohadovat státní zástupce?“

„Protože důvěra je vzácné zboží a té já zrovna moc nemám.“

Jack si měřil plavovlasého muže, chladné oči a oceňoval naprosto klidné vystupování. „Vy jste si tohle vzácné zboží u všech pojistil, viďte? Všechno jste si zapsal.“

„Máte pravdu.“ Sykes se usmál. „Pro jistotu. Když jde do tuhého, mám rád, když můžu trochu přitlačit na pilu. A dřív nebo později se vždycky něco popsuje. Člověk musí poznat, kdy zvednout krovky.“

Jack odešel z místnosti a zavolal okresnímu státnímu zástupci v Scottsboru. Pokud by mělo dojít k určité dohodě, Sykes bude v dané situaci mnohem lepší svědek než starosta Nolan jednoduše proto, že Sykes na něj působí mnohem vyrovnaněji. Člověk se občas musí spojit i s ďáblem, a tento čas právě nastal.

Potom zatelefonoval do motelu, kde zanechal Daisy. Chtěl slyšet, že jí nic nehrozí. Na světelném panelu se objevilo číslo jejího pokoje a Jack poslouchal, jak telefon vyzvání. Čtyřikrát. Popáté. Pošesté. Orosil se potem.

Třeba ho centrála přepojila jinam; chybička se vloudí. Zavěsil, navolil číslo znovu. První zazvonění. *Druhé.* Hruď jako když mu sevře ledová pěst. Daisy tam přece musí být. *Třetí.* Třeba si zaběhla něco slupnout do vedlejšího krámku. *Čtvrté.*

Sykes sedí ve vedlejší místnosti. Daisy teď nemůže nic hrozit.

Páté zazvonění.

Přece nemohla kdoví proč někam pláchnout? Je tam v bezpečí. Jenomže co když ji posedl nějaký ten její ztřeštěný plán a ona se rozhodla Sykese nebo starostu sama lapit?

Šesté.

Logika ho ujišťovala, že se jí nic nestalo. Přesto mu ten nejhorší strach, jaký kdy v životě zažil, našeptával celou sbírku scénářů, v nichž Daisy vždycky zahynula –

Sedmé.

Pokoušel se představit si, jak by bez Daisy žil, a jako by hlavou narazil na kamennou zeď. Konec. Nic víc nebylo. „*Osm* –“

„Haló?“ Daisy se ozvala trochu zadýchaně, jako by byla utíkala.

Úleva, která Jackem projela, byla možná stejně otřesná jako předchozí strach. Křečovitě sevřel sluchátko a na chvilku zavřel oči. „Kde ses tak dlouho courala?“ zamručel.

„Byla jsem vyvenčit Midase. Ve skutečnosti mi vytrhl z ruky vodítko a musela jsem ho honit.“

Zprvu neměl v úmyslu nijak vysvětlení komentovat, avšak strach ho natolik ovlivnil, že vyjel: „Myslel jsem, že jsi pláchla.“

Odmlčela se. „Pláchla? Jako že jsem doopravdy odešla? A ne že jsem se jen na chvíli vytratila anebo si zašla koupit něco na zub?“

„Měl jsem strach, že ti v hlavě vykvetl zas nějaký ten tvůj plán –“

„Poskytla jsem ti někdy důvod, aby sis myslel, že jsem úplně padlá na hlavu?“ rozzlobila se. „Tady jsem v bezpečí, proč bych odsud mizela? Přesně tohle se děje v každém filmu. Buď ženská, nebo nějaké dítě neposlechne, co mu nařídili, a provede pravý opak toho, co má zakázáno, takže nejen sebe, ale i všechny okolo ohrozí. Vždycky si myslívám, že když už jsou tak pitomí, ať klidně zkapou, když si nedají říct. Propánaboha, přece si nemyslíš, že –“

„Daisy…,“ přerušil ji něžně.

Uťala tirádu. „Chceš se omluvit?“

Možná že tak všechno zkrátí. „Ano, odpusť, zpanikařil jsem.“

„Omluva se přijímá,“ prohlásila tím roztomilým hláskem, jakým mu vždycky zvedla náladu.

„Mám pro tebe několik dobrých zpráv, beruško. Před chvílí se na stanici objevil Sykes a sám se vzdal. Chce nám nabídnout něco za něco, ale tobě už nic nehrozí.“

„Chceš říct, že je po všem?“

„Musíme ještě všechno došetřit. Spojil jsem se s Morrisonem a sousedi zatím nechytili Lemmonse a Calvina, ale to je otázka času. Starostova manželka předala policii nahrávku, na níž jsou výhrůžky určené tobě, a Sykes je připravený všechny potopit. Nevím jen, kdy si tě budu moci přijít vyzvednout.“

„Takže dnes už tady nebudu muset přespávat?“

„Možná ano. Práce nás možná čeká až do rána.“

„Požádám tedy Todda, aby mne hodil domů místo tebe, až mi přiveze věci.“

Jack se s pocitem viny mrkl na hodinky. Bylo šest pryč a jeho ani nenapadlo, že by měl Toddovi zavolat. „Pokusím se ho chytit v obchodě, abych mu ušetřil cestu.“

„Ty jsi mu zapomněl zavolat, viď?“

Povzdechl si. A je to venku.

„Vzhledem k okolnostem ‚Vše odpuštěno, vrať se’. Máma se ozvala?“

Nosil s sebou mobil celý den, takže věděl s jistotou, že žádný hovor nezmeškal. „Ještě ne.“ Paní Minorová ovšem nebude už moc dlouho čekat, aby si zjistila, co se s Daisy děje.

„Zjisti jenom, jaké má číslo, a já jí večer, až se vrátím domů, zavolám. Teď se ozvi Toddovi.“

„Rozkaz.“ Vytočil Toddovo číslo a měl štěstí; Todd byl ještě v Huntsvillu. Jack mu sdělil všechny novinky a požádal, aby vyzvedl Daisy.

„Jistě. Není problém.“ Na vteřinu se odmlčel. „Sykes se zmiňoval o obchodu se sexem. Třeba bude také něco vědět o chlapech, po kterých pasu, anebo o dealerech, co prodávají uspávači drogy.“

„Podle toho, jak se věci rozvíjejí, je možné všechno. Kdybyste chtěl nějaké otázky položit sám, můžu to zařídit.“

Další odmlka. „Úředně zasahovat nemohu.“

„Já vím. Pošťouchnu prokurátora, aby se na drogy trochu pozeptal, ale kdybyste s ním později chtěl přece jen osobně mluvit, stačí, abyste mi dal vědět.“

„Zatím zůstanu mimo scénu a počkám si, co vypadne ze státního zástupce.“

„Jak myslíte. Hlavně nezapomeňte vyzvednout Daisy. Mimochodem, má u sebe štěně.“

Todd opatrně nadhodil: „Říkáte to, jako byste mne chtěl před něčím varovat.“

„Vy jste ještě Midase neviděl, že ne?“

„Co je zač, napůl vzrostlá doga?“

„Šestinedělní zlatý retrívr. Chlupaté klubko. Chytřejšího psa abyste pohledal. Na potkání si každého koupí.“

„A?“

„A neotáčejte se k němu zády.“

Jack s úsměvem zavěsil a vrátil se do místnosti, kde detektivové zapisovali Sykesovu výpověď. Další vyšetřovatel a policista z výjezdové skupiny už mířili zatknout a předvést k výslechu starostu Nolana. Od nuly, před kterou stáli ráno, shromáždili pěknou haldu poznatků. Některé z nich jim spadly do klína jen čirou dávkou štěstí, jako když si na cestě z Huntsvillu všiml paní Nolanové jen proto, že tak mizerně řídila, avšak většina událostí vycházela z důkladného šetření anebo z poznatků, kdy někdo šlápl vedle. Dokonce i zatraceně mazaný Glenn Sykes provedl kopanec, když se tak ukvapeně přihlásil. Všechno záleží vždycky na volbě a zločinci si téměř obecně vybírají špatně.

Když se státní návladní s asistentem vrátili ze Scottsbora, prokurátor byl očividně rozladěný. Vzal si Jacka stranou. „Elton Phillips je velice vážený občan. Nežli se s něčím třeba jen malinko vytasím, musíme mít naprostou jistotu, že máme důkazy,“ varoval.

„Máme nahrávku s jeho hlasem a další potvrzuje výpověď pana Sykese. Jsem si naprosto jistý.“

„Získali jsme nahrávku legálně?“

„Manželka starosty Nolana ji nahrála, když zvedla sluchátko na podvojné lince u sebe v ložnici.“

Státního zástupce informace uspokojila. Jednalo se o vlastní telefon paní Nolanové a starosta očividně věděl, že telefony jsou propojeny, takže nemůže namítat, že mu někdo v soukromí odposlouchával hovory. Zdálo se, že právní opodstatnění sedí.

„Dobrá, zkusme si tedy poslechnout, co nám chce říct pan Sykes.“

Když Temple Nolan viděl, jak bílé auto patřící městu zabočuje na jeho příjezdovku, zhluboka se nadechl a snažil se zachovat klid. Všechno bude v pohodě. Sykes měl pravdu; potřeštěný telefonát, s kterým vystartovala Jennifer, dokáže snadno smést ze stolu stejně jako Russovy otázky, proč na něm chtěl zjistit poznávací značku auta. Jak Sykes zdůraznil, tím, že se mu nepodařilo Daisy vypátrat, nedošlo k žádnému zločinu. Pokud si Daisy uvědomila, že na parkovišti před Buffalo Clubem viděla něco důležitého, určitě už to někde roztrajdala. Oni dva jsou za vodou.

Zazvonil zvonek. Nolan si rychle stáhl kravatu a vyhrnul rukávy u košile, aby se zdálo, že je jen po domácku a naprosto v klidu. Popadl výtisk huntsvilských novin, a když šel otevřít, držel je v ruce.

Vypadal jako člověk, který si naprosto nevzrušeně zrovna četl noviny, jako člověk, který nemá co skrývat.

Když otevřel dveře, zatvářil se trochu překvapeně. „Co se děje, Richarde?“ zeptal se vyšetřovatele.

„Rádi bychom vám položili několik otázek o telefonátu, který, jak tvrdí vaše paní, ráno vyslechla,“ odpověděl detektiv Richard Hill, avšak ani trochu se neomlouval. Tady něco nehraje, napadlo Nolana.

„Jistě, pojďte dál. Nadine už mi říkala, že Jennifer volala do knihovny, ale já byl přesvědčený, že ji nikdo nebude brát vážně. Jennifer... víte, má menší problém s pitím.“

„Ano, pane,“ připustil detektiv Hill. Očima přejel jak noviny, tak vyhrnuté rukávy. „Chystal jste se na poklidný večer, pane?“

„Mám za sebou příšerný den. Vzal jsem si trochu papírování s sebou domů; až dočtu noviny a povečeřím, budu chvíli úřadovat. Něco se děje?“

Hill se mrkl na hodinky. „Jenom se divím, že jste zapomněl na dnešní schůzi městské rady,“ prohlásil klidně. „Před pěti minutami začala.“

Do starosty jako když hrom uhodí. Za celých devět let ani jedinkrát zasedání městské rady nezmeškal. Richard Hill věděl, že se muselo přihodit něco zásadního, když na schůzi zapomněl jak na smrt. „Vzpomněl jsem si,“ pokoušel se zalhat, „ale zdálo se mi, že bude lepší, když večer zůstanu doma s Jennifer.“ Zaplať pánbu, že stáhl dveře u garáže, takže nikdo neuvidí, že její auto v přístřešku chybí.

„Paní Nolanová je na stanici," oznámil stále velice zdvořile a klidně detektiv Hill. „Když pojedete s námi, pane, odvezeme vás tam."

„Jennifer je na stanici?" Páni, co má říct teď? Jak vysvětlí, že nemá tušení, kde se jeho žena nachází? „Vede se jí dobře?" Výborně. Špetka účasti. Chytrý nápad.

„Paní Nolanová je zcela v pořádku, pane."

„To mi spadl kámen ze srdce, protože ráno… měla trochu přebráno, jestli mi rozumíte."

„Pojďte laskavě s námi."

„Jasně. Vyvezu vůz a jedu hned za vámi."

„Ne, pane, budu raději, když pojedete s námi."

Nolan couvl, avšak Hill a hlídkový policista stáli rázem každý z jedné strany, popadli ho za paže a stočili mu ruce za záda. Želízka na zápěstích cvakla dřív, než se nadál.

Zuřivě propichoval oba muže pohledem. „Sundejte mi ta klepeta! Co si to dovolujete? Nejsem žádný zločinec a nenechám se sebou tak zacházet."

„Je to nezbytný předpis pro vaši i naši bezpečnost, pane. Na velitelství vám je sundáme." Doslova ho vystrkali z domu a tlačili ho dál.

„Máte padáka!" zahřměl a celý zrudl. „Oba dva! Takové chování je neomluvitelné."

„Ano, pane," připustil Hill, když ho cpali na zadní sedadlo a Hill zavřel dveře.

Nolan vzteky sotva popadal dech. Tohle všechno spískal Jack Russo… A určitě ne jen proto, že na něm chtěl poznávací značku Daisyina auta. To by bylo směšné. Ale proč tedy? Možná že je Russo tak chorobně žárlivý, že o jeho přítelkyni nesmí nikdo ani pohledem zavadit.

Jediným dalším vysvětlením bylo, že uvěřili Jennifer.

Začal horečně uvažovat a přinutil se zklidnit dech. Tohle zvládne; musí jenom zachovat klid. Ať už jim Jennifer navykládala cokoli, dokáže její tvrzení tak krásně shodit, že začnou o jejích blábolech pochybovat. Je koneckonců alkoholička a ví to celé město. Kromě toho, co slyšela, nemá žádné důkazy a určitě celý hovor překroutila.

Když dorazili k policejnímu velitelství, Temple Nolan užasl nad počtem vozů, které se tu kupily. Něco se děje, něco důležitějšího než zasedání městské rady. Potom si všiml tří radních, kteří stáli před skleněnými dveřmi vedoucími na stanici, a sevřel se mu žaludek. Slunce už zapadalo a vedro už nebylo tak hrozné, a přesto když Hill otevřel dvířka a pomáhal mu vysoukat se ze zadního sedadla, přilepila se propocená košile Nolanovi na celá záda.

Městští radní starostu sledovali, avšak do očí se mu nikdo nepodíval. Jako by si v zoo prohlíželi nějaké zvíře, byli jen zvědaví.

„Sundejte mi želízka!“ vyzval Nolan Hilla zuřivě. „Krucinál, lidé ze zastupitelstva se koukají.“

„Pouta vám sundáme, jakmile budeme uvnitř, pane,“ prohlásil Hill a vzal ho za paži.

Myslel tím, že mu pouta sundají, jakmile ho dostanou někam, odkud nebude moci utéct. Zmateně se rozhlédl a do oka mu padlo důvěrně známé auto. Šedivý dodge parkoval na stanovišti vyhrazeném pro hlídkové vozy, avšak nikomu to zřejmě nevadilo.

Šedivým dodgem, obyčejným autem, kterého si podle majitelova hlediska nikdo ani nevšimne, jezdil Sykes. Tenhle vůz měl číslo Madisonského okresu; Sykes v Madisonském okresu, hned na předměstí Huntsvillu, bydlí.

Proč je tady? Kdyby ho zatkli, nenechali by ho sem dojet právě tak jistě, jako nenechali Nolana. A kde na něj vůbec kápli? Neexistuje nejmenší důvod, aby se tu Sykes ocitl, leda –

Ledaže je Sykes práskl.

Nolan začal znovu horečně přemýšlet a před očima měl barevný kolotoč. „Sykesi!“ zařval, zaberanil ramenem a nabral vyšetřovatele Hilla, až se mu vysmekl. „*Sykesi!*“ rozběhl se na stanici. „Ty hajzle, Sykesi! Ty křiváku zasraná, *zabiju tě!*“

Vyšetřovatel Hill a hlídkový policista se za ním rozběhli a policista se sehnul a podrazil mu nohy. Nolan se spoutanýma rukama se nemohl ničeho chytit, takže padl jak široký tak dlouhý na hrubý asfalt parkoviště a do krve si rozdrásal obličej. Když mu pomáhali vstát, tekly mu z nosu hleny a krev. „Sykesi,“ opakoval ještě jednou, avšak díky ústům plným krve mu skoro nikdo nerozuměl.

Když Nolana napůl přenášeli do vchodu, městští radní ustoupili. Tvářili se zhnuseně, jako by kolem nich nesli něco nechutného.

Temple Nolan se pokoušel vzpomenout na nějakou větičku, kterou by si je zase koupil, některou z těch úlisných frází, které stokrát použil a nikdy se neminuly účinkem, avšak tentokrát ho žádná nenapadla.

Nenapadalo ho vůbec nic.

26

Byly téměř tři ráno. Útvar sestavený z jednotek několika policejních oddělení čekal, kdy se objeví dodávka ruských dívek. Byli tu členové policejního oddělení z Hillsbora, šerifovi lidé z okresu Jackson, Madisonu, z FBI a cizinecké služby. Všichni se ukrývali za stromy, v křoví, za plynovými nádržemi, prostě kde se dalo. Auta zaparkovali na vedlejší silnici a asi kilometrový úsek přes pole k místu, kde stál trajler, zdolali po svých.

Glenn Sykes už zde na splnění vlastní úlohy čekal. Pokud by se u převzetí dodávky objevil někdo jiný, řidič náklaďáku by se vylekal, a protože byl ozbrojený, nechtěl ho nikdo vystrašit. Děvčata na korbě si už užila dost a bylo by špatné, kdyby je zasáhla nějaká odražená střela.

Jack ležel pod vysokou borovicí a v černém oblečení se v noční tmě doslova ztrácel. Šéfové ostatních policejních oddělení asi těžko zažili podobnou akci, a proto všichni usoudili, že Jackova zkušenost jim prospěje. Podle Sykese sedává za volantem pouze jeden řidič, jenomže ruské dívky byly tak drahý náklad, že Phillips trval na jednom strážci navíc, aby se pojistil, že se nic nezvrtne. V převaze patnáct na jednoho si s dvěma chlapy snadno poradí, jenomže člověk nikdy nemůže vědět, jakou hovadinu si vymyslí; byla to sakra jen úvaha, a pokud půjde všechno hladce, překvapí muži zákona ty dva dřív, než vůbec pochopí, která bije.

Jack držel v náručí černou pušku. Věděl přesně, jakou silou je třeba přitlačit na spoušť a jaký zpětný náraz může čekat. Ze stejné

zbraně vypálil už mnoho zásobníků; znal všechny její zvláštnosti, vůni, věděl, jak studí, jak je těžká. Byla to stará přítelkyně, a dokud ji nevytáhl doma ze skříně a nevzal do rukou, ani nevěděl, že se mu po ní stýskalo.

Sykes seděl v přívěsu s rozsvícenými světly a sledoval televizi. Policie přívěs dokonale prohledala, aby měla jistotu, že se Sykes nemůže nijak s řidičem náklaďáku spojit, avšak podle Jacka by mohl mít Sykes připravený celý tucet spojovacích prostředků a stejně by žádný nepoužil. Chladně se rozhodl, že vlastní ztráty sníží tím, že bude spolupracovat a slovo dodrží. Státní zástupce radostí téměř slzel, když mu do klína spadla taková přehršel svědectví, jakou mu Sykes nabídl, a také se s ním královsky dohodl. Sykes nepůjde sedět natvrdo; dostane pětiletou podmínku, avšak to byla pro člověka Sykesova druhu hotová lahůdka.

V dálce slyšeli zavrčet motor, který přehlušil noční kakofonii žab, cvrčků a nočního ptactva. Jack cítil, jak mu vyskočil adrenalin, a rychle si zchladil hlavu. Moc velké vzrušení by nebylo k užitku.

Na prašnou polní cestu vyjelo nákladní auto, dlouhý dodávkový ford s plastovou střechou, a řidič okamžitě zhasl světla. Jinak žádné znamení, klakson ani nekvikl a reflektory také nezablikaly. Místo toho jen Sykes rozsvítil světlo nad vchodem do přívěsu, vyšel ze dveří a na nejvyšším dřevěném schůdku se zastavil.

Řidič vypnul motor a vyskočil z auta. „Zdravíčko, Sykesi.“ Strážce zůstal v kabině.

„Nebyly žádné potíže?“ zeptal se Sykes.

„Jedné z holek se udělalo špatně, párkrát zvracela, ale podle mne jí jen vadilo to natřásání. Až na to, že to blití pěkně smrdělo. Musel jsem zastavit a korbu trochu spláchnout, aby nezačaly dávit i ostatní.“

„Tak je přestěhuj, aby se mohly umýt. Pan Phillips už se na ně jenom třese.“

„Čeká na tu mladičkou kopretinku, co? Vypadá jako panenka, jenomže právě ona tolik zvracela, takže teď s ní zrovna čerti nešijou.“

Z dálky k nim dolehlo vrčení dalšího auta a všichni muži v úkrytech ztuhli. Řidič náklaďáku se lekl, ale Sykes jen konejšivě máchl rukou. „Nic se neděje,“ uklidňoval řidiče. „Není se čeho bát, prostě jenom projíždí nějaký auťák.“

Jenomže se zdálo, že auto zpomaluje. Řidič náklaďáku couvl ke kabině, otevřel dvířka a napůl se vytáhl až za volant. Muži ukrytí za stromy pochopili, že sáhl pro zbraň. Všichni se rovněž připravili ke střelbě.

Auto zabočilo s plně rozsvícenými světly na příjezdovku. Glenn se okamžitě otočil, aby ho reflektory neoslnily, a navíc si ještě rukou zastínil oči.

Vůz, bílý lexus, zastavil těsně za náklaďákem a reflektory zhasly. Z místa řidiče se vysoukal vysoký chlapík s hladce učesanými prošedivělými světlými vlasy. Přestože byla vlhká noc, měl na sobě oblek, a kdo si kdy zrovna ve tři ráno natahuje společenské odění?

„Pane Sykesi," zazněl uhlazený hlas s jižanským přízvukem, jaký obvykle nasazují šmíráci. Po dvou letech, kdy už Jack jisté nuance rozpoznal, bezpečně věděl, že právě tenhle přízvuk vůbec nepatří do severní Alabamy. Připadal mu falešný, přehnaný.

„Pane Phillipsi," odpověděl překvapeně Sykes. „Neměli jsme tušení, že se objevíte."

Měl pravdu. Přestože se policejní oddělení ve Scottsboru snažilo pana Phillipse vypátrat, nezdařilo se. Dokud však nebyl pod dohledem, drželi všechno pod pokličkou, protože nechtěli Phillipse varovat a připustit, že by zničil důkazy anebo dokonce vypálil z města. Měl dostatek peněz, aby si v případě, že bude chtít, žil v Evropě nebo v Karibiku jako v bavlnce.

Sykes střelil pohledem po řidiči a jeho parťákovi. „V pohodě, pan

Phillips celé operaci šéfuje." Oběma spadl kámen ze srdce. Vystoupili s prázdnýma rukama; oba nechali zbraně v kabině.

„Poslední dobou se přihodila řada chyb," nadhodil Phillips a šel vstříc Sykesovi. „Chtěl jsem osobně dohlédnout, aby právě tato dodávka dopadla dobře."

Jinými slovy naznačuje, že už se nemůže dočkat, kdy se prackami dotkne některého třináctiletého děvčátka na korbě náklaďáku, pomyslel si Jack a znechucením se mu zvedl žaludek. Pomalu si nastavil mířidla tak, aby dostal na mušku Phillipse, protože toho tu nečekali a podle Jackových zkušeností všechno nečekané znamená průšvih.

„Tentokrát k žádné chybě nedojde," ujistil Sykes Phillipse klidně.

„To si pište," zabroukal sladce Phillips a z pravé kapsy u vestičky vytasil pistoli. Zamířil a vypálil na Sykese ještě dřív, než mohli všichni ukrytí muži zasáhnout; Sykes se zapotácel a zřítil se ze schůdků.

Jack jemně stiskl spoušť. Střelil Phillipse přesně do míst, kam chtěl, a Phillips šel k zemi. Příšerně ječel. Rozpoutalo se peklo.

Výbuch řevu a křiku, světel, pobíhání černě oblečených, těžce ozbrojených mužů, vyrážejících z úkrytů s výkřiky „Policie! Ruce vzhůru!" či hulákání FBI – bylo úplně jedno, o jaké sdělení šlo – by nezasvěcená muselo připadat jen jako příšerný zmatek. Pro Jacka to byla dokonale sehraná operace, kterou si muži stokrát nacvičovali a každý věděl, co má udělat a co může čekat. Dva chlapi u náklaďáku věděli, co se sluší: stáli jako solné sloupy a automaticky sepjali ruce za hlavou.

Ruská děvčata pod skořepinou zachvátila hysterie. Holčiny ječely a plakaly a pokoušely se utéct, snažily se vyrazit zamčené dveře. Agenti z cizinecké policie sebrali řidiči náklaďáku klíč a otevřeli. Jako rána mezi oči je doslova praštil nápor pachu. Zjančené dívky se drápaly z vězení, a když se je policisté snažili chytit, kopaly a škrábaly.

Jedné dívce se podařilo tlačenicí proklouznout a o sto šest vyrazila přímo po polní cestě. Byla však příliš slabá, zakopla a upadla; agent INS, který ji pronásledoval, ji zvedl a nesl v náručí jako batole. Dívka jen vzlykala a hystericky v mateřštině cosi vykřikovala. Cizinecká policie si s sebou na základě upozornění přivedla rusky mluvící tlumočnici a ta začala dívky uklidňovat, jisté věty opakovala dokolečka a dokola, až ji dívky opravdu začaly poslouchat.

Bylo jich sedm a všem nebylo víc než patnáct. Byly hubené, špinavé, vyčerpané. Podle Sykese je však nikdo sexuálně nezneužil. Všechny byly panny a měly být za neobvykle vysokou cenu prodány gangům, jež je měly předat nemravným zvrhlíkům, kteří jsou ochotni vysolit těžké peníze za to, že připraví dívky o panenství. Potom měly dívky pracovat jako prostitutky a různé gangy by si je chvíli vyměňovaly, až by je nakonec prodaly dál. Ani jedna z nich nemluvila anglicky, všem nakukali, že jakmile nebudou spolupracovat, jejich rodiny v Rusku na všechno doplatí.

Tlumočnice jim dokolečka dokola opakovala, že rodinám se nic nestane, že se budou moci vrátit domů. Nakonec se dívky přece jen trochu uklidnily a napůl připustily, že tlumočnice možná nelže. Osud, který je stihl, dlouhá cesta z Ruska a kruté podmínky, jimiž prošly, jim bránily v danou chvíli uvěřit plně. Semkly se do hloučku, vyděšené neustálými příjezdy dalších a dalších vozů, sledovaly muže v černých maskovacích úborech, avšak utíkat už se nesnažily.

Když lékaři prohlíželi oba zraněné muže, stál Jack nad Sykesem. Krev tryskající z hrudi prosákla levou polovinou oblečení, avšak přestože ve chvíli, kdy se ho lékaři snažili stabilizovat, byl Sykes úplně sinalý, vědomí ho neopustilo. O kousek dál se Phillipsův řev změnil v chroptění. Sykes upřel na Jacka otřesem zamlžený pohled. „Bude… žít?“

Jack se ohlédl. „Možná. Pokud nezemře na otravu. Nezasáhl jsem stehenní tepnu, avšak rána do třísel může být pěkně škaredá, když jsou zasažená střeva.“

„Do třísel…“ Sykes se málem ušklíbl. „Vy jste mu ustřelil… koule.“

„Zatím nevím. Ale pokud z nich něco zbylo, stejně už mu moc neposlouží.“

Sykes lapl po dechu a ošetřovatel hlásil: „Povolali jsme vysílačkou k převozu vrtulník.“ Dal najevo, že u Sykese rozhoduje o přežití každá minuta.

„Však já se… zase dostanu nahoru,“ prohlásil Sykes, a když na něj Jack upřel pohled, usoudil, že pokud čirá síla vůle dokáže tohoto chlapa udržet při životě, bude Sykes dobrým svědkem u procesu s Nolanem a Phillipsem.

Když se Jack dovlekl do kanceláře, bylo třináct minut po šesté. Domů nezašel, neosprchoval se, ještě stále s sebou vlekl černou pušku. Byl unavenější, než kdy byl… sakra od doby, kdy naposledy třímal flintu v ruce, avšak zároveň se cítil skvěle. Toužil jen vyřídit pár drobností a vrátit se domů k Daisy.

Sykes i Phillips byli na chirurgickém oddělení v nemocnici v Huntsvillu, avšak i kdyby Sykes zemřel, žaloba nevyjde naprázdno.

Ze Sykese tryskaly informace doslova jako z fontány. Mitchell musel umřít, protože měl sklon uspávat dívky GHB; zabil už dvě, a proto se Nolan rozhodl, že ho zlikvidují. Když Sykese vyslýchali na téma uspávačích drog, vysypal všechna jména dealerů, která znal. Na základě jeho informací se rozběhlo pátrání všemi směry.

Když Jack vytáhl všechny podrobnosti z Todda, osobně se Sykese přeptal, zda ví něco o dívce, které v Buffalo Clubu nasypali do pití GHB a potom ji znásilnilo přinejmenším šest mužů. Na tuto otázku Sykes bohužel nemohl odpovědět; Jack měl pocit, že se odpověď nikdy nenajde.

Když vstoupil do kanceláře, nevěřícně vytřeštil oči. Za psacím stolem jako vždycky seděla Eva Fay. Zvedla oči a nabídla mu hrnek čerstvé horké kávy. „Tumáte, zdá se, že právě tuhle kapku potřebujete."

Vzal si šálek a usrkl. Páni, káva byla tak čerstvá, že ještě cítil vůni kávových zrnek. Přes okraj se na Evu podíval. „Dobrá, Evo Fay, ale řekněte mi, jak to děláte?"

„Copak?" zeptala se udiveně.

„Jak vždycky víte, kdy se objevím? Jak to, že máte pro mne vždycky připravenou horkou kávu? A co tu sakra děláte ve čtvrt na sedm ráno?"

„Včera byl moc velký frmol. Spoustu věcí jsem nestačila vyřídit, a proto jsem přišla dřív, abych je spláchla."

„Vysvětlete mi ovšem tu kávu." S úsměvem na něj pohlédla. „Ne."

„Ne? Co to znamená ‚Ne'? Jsem váš šéf a chci znát odpověď."

„Ať si," prohlásila a otočila se znovu k obrazovce na počítači.

Věděl, že by měl jít ze všeho nejdříve domů a umýt se. Věděl, že se zoufale potřebuje trochu vyspat. Jenomže ze všeho nejdřív potřeboval vidět Daisy, ocitnout se ve společnosti ženy, která nikdy nezaparkuje na stání vyhrazeném pro hasiče a nepřejde na červenou. Po všem svinstvu a nestoudnosti, s nimiž se setkal, potřeboval její čistotu, upřímnou laskavost. A přestože věděl, že jí nic nehrozí, potřeboval ji *vidět*, aby ho oči ujistily, že se neplete. Nebyl si úplně jistý, odkdy pro něj tolik znamená, jenomže některým věcem se člověk prostě neubrání. Navíc si u ní může vlézt pod sprchu.

Otevřela dveře téměř ve chvíli, kdy klepal. „Slyšela jsem tě přijíždět," vysvětlila a pak se na něj pořádně podívala. „Panenko skákavá."

„Všechno se umyje," prohlásil a stíral si zbytky černé tělky na obličeji. Trochu se snažil setřít barvu papírovým ručníkem už na stanici, jenomže v šatně nebylo mýdlo a bez mýdla člověk moc nedokáže.

Pochybovačně si ho změřila. „To doufám."

V náručí měla Midase a štěně se po něm okamžitě začalo bláznivě sápat. Midasovi je úplně lhostejné, jak vypadám, napadlo Jacka, když natáhl ruce, aby si od Daisy chlupatou kuličku vzal. Midas ho začal splašeně olizovat a Daisy se mračila. „Nevím, jestli mu tohle můžeš dovolit," varovala.

„Proč ne? Olizuje mě vždycky."

„Ano, jenomže obvykle na sobě nemáš tenhle… sajrajt. Nerada bych, aby se mu udělalo špatně."

Jack měl chuť popadnout ji a trochu jí také umazat tvářičky, jenomže Daisy by mu možná vlepila laskavý polibek. S blonďatými vlasy rozcuchanými jak vrabčí hnízdo a ještě ospalýma dvoubarevnýma očima byla doslova k nakousnutí. Pleť měla tak svěží a čistou a tenký růžový župánek stihl zakrýt jen tolik, aby poznal, že má pod ním pouze kalhotky.

„Chtěl jsem tě potěšit zprávou, že všechno skončilo."

„Já vím. Todd mi volal."

„Todd," zavrčel. Měl Todda rád, důvěřoval mu, avšak zničehonic ho na vidle napíchla žárlivost. Nelíbilo se mu, jak se Daisy s tímhle člověkem kamarádí, protože ač ona stále měla pochybnosti o Toddově sexuální orientaci, on je neměl.

„Nestůj tam, pojď dál," vyzvala ho. Vzala Midase a postavila štěně na podlahu. Midas okamžitě vyrazil za zábavou. „Osprchuj se, než uvařím snídani."

Hlas z nebeských kůrů. Jack už se cestou z pokoje začal svlékat, třebaže měl dostatek filipa, aby nikde nepohazoval nic, co by mohly ostré štěněcí zoubky roztrhat. Zničehonic ještě na prahu do koupelny přibyla potřeba všechno řádně uspořádat a pojistit. Otočil se. „Daisy."

Ve dveřích do kuchyně se zastavila. „Ano?"

„Pamatuješ na naši dohodu?“

„Kterou?“

„Že si tě vezmu, když budeš v jiném stavu.“

Tváře jí zrůžověly. Byl moc rád, že se ještě červená. „Samozřejmě že si tu dohodu pamatuju. Nikdy bych si s tebou nic nezačala, kdybys byl řekl ne. Lidé musejí být zodpovědní, a jestli se chceš teď z naší dohody vykroutit –“

„Pojď, vyjedeme si o víkendu do Gadinburgu a vezmeme se.“

Vytřeštila oči a překvapením zapomněla zavřít ústa. „Ale já nejsem těhotná. Aspoň myslím, že ne… vždyť jsme tak byli spolu jen jednou a…“

„Můžeme to zkusit znovu,“ pokrčil rameny. „Pokud trváš na tom, že musíš být ještě před svatbou gravidní.“

„Propánakrále, samozřejmě že ne! Chceš říct, že si mě vážně –“

„Ach ano,“ řekl něžně. „Chci.“

Do obýváku se opět s utěrkou v tlamě připotácel Midas. Daisy ho popadla a utěrku vylovila. „Děti ti nevadí? Protože já vážně chci přinejmenším páreček, a když jsem se ptala, jestli nějaké děti máš, skoro ses vyděsil.“

„Děsilo mne pomyšlení, že bych měl nějaké děti se svou bývalou.“

„Ach. To je dobře.“

Jenomže mu s konečnou platností stále neodpovídala, jenom se tvářila, jako by jí na hlavu padala spousta práce, a Jack začal mít strach. Pustil košili na podlahu a přešel k ní. Vzal ji kolem pasu, přitáhl si ji blíž a druhou rukou ji vzal za bradu, jako když ji chce uškrtit, a palcem jí bradu zvedl. „Vím, že jsem špinavý jak dobytek a pěkně páchnu,“ připustil, „ale nepustím tě, dokud neuslyším patřičnou odpověď.“

„Nemyslíš odpověď, ale odpověď, jakou chceš slyšet, hmm?“

„Přesně.“

„Taky se chci zeptat.“

„Ptej se.“

„Miluješ mne?“ Okamžitě ji znovu zalil ruměnec. „Myslela jsem si, že vůbec nejsi můj typ, jenomže to zřejmě nehraje roli. Čím víc času s tebou trávím, tím víc toužím s tebou být a moc ráda se za tebe

vdám, ale pokud necítíš totéž co já, myslím, že bychom se brát neměli.“

„Miluju tě,“ prohlásil jednoznačně. „Poctivěji to říct neumím. Vezmeš si mě tedy?“

Rozzářila se oním oslnivým úsměvem v síle milionu wattů, kterým ho okouzlila při první návštěvě v knihovně, kdy se z něj stal virtuální abonent. Onen úsměv sehrál mnohem větší úlohu než blonďaté vlasy a veškeré šminky. „Ano, díky.“

Potom nezbylo, než aby ji políbil, a potom se najednou necítil zdaleka tak unavený, jako když přišel. Vlekl ji do předsíně. „Zapomeň na snídani. Pojď se mnou do koupelny.“

„Midas –“ nakousla a rozhlížela se po ďáblíkovi.

„Vezmeme ho s sebou?“ Jack štěně našel a vytáhl mu z tlamy košili. „Potřebuje se taky vyčochnit.“

„Nepotřebuje a navíc si neumím představit, že bych byla k něčemu, když se bude dívat.“

„Zakryju mu oči.“ Vlekl Daisy do koupelny.

„Ani omylem!“

„Potom tedy zavřeme dveře a necháme ho, ať si hraje na zemi.“ Proměnil slova v čin a usoudil, že košile je pro zachování míru ta nejmenší oběť. Hodil ji na zem a Midas se po kořisti hned vrhl.

Daisy se okamžitě snažila znovu mu ji vyrvat, ale Jack z ní bleskurychle stáhl župánek a odnesl ji do vany. Sházel ze sebe zbytek vlastního oblečení a nechal je na zemi. Ať si Midas užije.

Pustil vodu do vany, a dokud tekla ze sprchy studená, chránil Daisy vlastním tělem. Jakmile se spustil teplý proud, zvedl ji a ona ho objala kolem krku. „Můžeme to zkusit teď hned?“

Možná byl příliš unavený, než aby dokázal jasně uvažovat, možná mu táhly hlavou úplně problémy. „Copak?“

„To mimino,“ vydechla omámeně.

„Už nikdy nebudeš muset kupovat to velké balení, zlatíčko,“ sliboval.

EPILOG

Nedělní oběd na počest Daisy a Jacka Evelyn a tetu Jo doslova vyřídil. Daisy s Jackem obědvali hned po svatbě před týdnem v Gatlinburgu, jenomže to bylo v restauraci a taková hostina se nepočítá. Nyní se stůl pod dobrotami doslova prohýbal. Sešla se celá rodina a byl tu i Todd a jeho přítel Howard, s nímž se Daisy s úžasem seznámila. Nemyslela si, že Howard je gay, protože proč by se jinak objevoval v Buffalo Clubu? Jack samozřejmě pořád paličatě tvrdil, že Todd je normální, takže ona možná nedokáže tyto záležitosti dost dobře posoudit.

Midas šmejdil pod stolem, až ji podle vůně neomylně našel a stočil se jí k nohám. Jazýčkem jí olízl kotníky a Daisy nadzvedla ubrus, aby si ověřila, že je to právě on. Měl tak ospalá kukadla, až bylo jasné, že co nevidět usne. Pohrát si s tolika neznámými lidmi byla opravdu dřina.

Ještě před několika týdny si Daisy zoufala nad prázdnotou života a teď jí pohár života doslova přetéká. Má tu samozřejmě všechny jako dřív, našla však také několik milých přátel, má Midase – a Jacka.

Jak si mohla vůbec namlouvat, že vazouni nejsou její typ? Právě tenhle ranař byl přesně ten člověk, jakého potřebovala. S nakrátko zastřiženými prošedivělými vlasy, širokými rameny, silnou šíjí a pyšnou chůzí, kdy si vykračoval jako kohout, který si hlídá vlastní dvůr, vypadal jako skála. Ještě pořád ji trochu utlačoval, na lůžku i jinde, jenomže si začala zvykat. Jakmile zabral víc než polovinu

postele, nezbylo jí nežli se k němu těsně přitulit, takže pokud se v posledních dnech dost nevyspal, byla to jen jeho vina.

Div se nezalykala radostí. Zpoždění, které znamenalo jen jedinou možnost, čekalo jenom na výsledek testu.

Nemohla se rozhodnout, jestli chce raději chlapce či holčičku. Při představě, jak Jack čutá s pěkným pořízkem do mičudy, celá zjihla. Potom si představila holčičku s dolíčky a hlavičkou plnou prstýnků v otcově svalnatém náručí a nadšením se celá roztřásla. Ať už se podaří kluk nebo děvče, požádá Todda, aby jí pomohl vyzdobit dětský pokojík, protože nikdo jiný nežli Todd tak interiér vyzdobit neumí. A chtěla ho také požádat, jestli by nešel miminu za kmotra, i když se bude muset napřed zeptat Jacka, protože neví, jestli by nechtěl zvolit nějakého jiného přítele.

Toddovi se zalíbil krajkový ubrus na stole a zeptal se maminky, zda ví, jak je starý. Daisy naklonila hlavu a Todda si prohlížela. Byl jako vždycky dokonale oblečený, měl na sobě bílou hedvábnou košili a úpletové zelené kalhoty s úzkým černým páskem.

Jack se jí pod stolem dotkl nohou, jako kdyby se už nedokázal překonat. Nevzala pokus na vědomí, stále upřeně hleděla na Todda.

Jack pochopil, kam se dívá, a zničehonic znepokojeně vypálil: „Daisy –“, jenomže zmeškal. Daisyin hlásek jasně a zvonivě zahlaholil:

„Todde, víš, jaká barva je terakota?“

Zaskočený Todd na ni zmateně pohlédl. „Tenhle nesmysl sis právě vymyslela, vid?“ vyhrkl.

Glenn Sykes se vypravil k Nolanovým asi měsíc poté, co ho pustili z nemocnice. Dřívější starosta tam už nebydlel. Na kauci ho zatím propustili a podle všeho čekal na soud někde ve Scottsboru, avšak Sykes se vůbec nesnažil zjistit, kde se ubytoval. V současné době se jenom pokoušel zotavit a nabrat starou sílu.

Rána, kterou nešťastně utržil, ho zcela nesklátila, i když se možná neminula účinkem. Jakmile má člověk smrt na jazyku, přinejmenším na jistou dobu se mu všechny vyhlídky změní. Ještě stále věřil, že věci zařídil nejlépe, jak mohl, i když se s nečekaným příchodem Phillipse

leccos zvrtlo. Dovolil si chladný úsměv, pomyšlení na Russovu přesnou trefu ho stále rozveselovalo.

Možná že někdo další se z osudného zásahu neradoval tak jako on, a právě proto zde Sykes byl. Zazvonil a čekal. Slyšel kroky, potom otevřela dveře Jennifer Nolanová. Bohužel ho neznala, a proto otevřela jen první dveře. „Ano?“

Jak je krásná, blesklo mu hlavou, mnohem víc než hezká. Doslechl se, že přestala pít; třeba ano, třeba ne, avšak dnes měla oči sice smutné, ale naprosto jasné.

„Jsem Glenn Sykes,“ představil se.

Dívala se na něj přes skleněnou tabuli a Sykes věděl, co si myslí. Pracoval pro jejího muže, měl přístup ke všem ohavným tajnostem; ví možná i o tom, že ji Temple prodával Phillipsovi.

„Jděte pryč,“ vyzvala ho a začala přivírat dveře.

„O nic nejde,“ řekl laskavě a Jennifer ještě stále s rukou na dveřích ztuhla.

„O co… nejde?“ mluvila tiše, napjatým hlasem.

„O to, co provedl Phillips. Nic to neznamená. Ani se *vás* nedotkl. Ublížil jen vašemu tělu.“

Otočila se s pohledem plným hněvu. „Ano, *ublížil* mi. Zabil ve mně kus člověka, a proto mi sem nechoďte vykládat, co vlastně způsobil či nezpůsobil.“

Dal si ruce do kapes. „Chcete ho nechat vyhrát?“

„Nevyhrál. Vyhrála jsem já. Jsem tu a ta troska, co z něj zbyla, půjde do vězení, kde si podle mne určitě získá obrovskou slávu.“

„Chcete připustit, aby zvítězil?“ opakoval Sykes a díval se jí přímo do očí. Zaváhala.

Chvíle se vlekla, jako by Jennifer neměla sílu přibouchnout dveře a okamžik skoncovat. Začala zrychleně nabírat dech. „Proč jste přišel?“ zašeptala.

„Protože mne potřebujete,“ řekl Sykes a Jennifer otevřela dokořán.